

CHRISTOS V NAS

(O NAJSV. EUCHARISTII II)

Sv. Pričastije II. časť

Dr VASILIJ HOPKO

pom. jepiskop

Prešov 1948

Jeparchialnoje Praviteľstvo v Prjaševi.

Ňit prepjatstvija.

V Prjaševi, dňa 29. X. 1947.

Msgre. Emerik Sedlak,
kanonik-rektor, cenzor.

No. 2374/47.

Pečatati pozvol'aju.

V Prjaševi, dňa 30. X. 1947.—

† PAVEL
jepiskop.

SODERŽANJE:

II. Časť.	St.:
Vedenije — — — — —	5
Jak upotrebl'ati siju knižočku? — — —	7
Vseobšči primičanija k prihotovleniju i k bla- hodareniju: Živa vira — — — — —	8
Hovorim serdečno s Christom — — — —	10
Jak dolho prihotovl'ajemsja i blahodarim?	11
Pričaščajsja často — — — — —	13
Idu pričaščatisja — — — — —	14
Isus vo mni — — — — —	17
Iny dumki posli sv. Pričastija — — —	21
Inyj korotkij sposob prihotovlenija i blaho- darenija — — — — —	24
Idu k Stvoritel'u — — — — —	27
Blahodarenije sotvorenija — — — — —	29
Vsemohuščij prichodit ko mni — — — —	31
Proslavljenje Vsemohuščaho (blahodarenije)	33
Idu k Christu Carju — — — — —	35
Moim Hostem Christos Carj — — — —	38
Idu k Otcevi — — — — —	40
Otec vo mni jest' — — — — —	42
Idu k Viflejemskomu Dítatu Isusu — — —	45
Viflejemskij Isus tišitsja mni — — —	47
Isus, Syn Preč. D. Marii budet moim Hostem	51
V obščesti Isusa i Pr. D. Marii — — —	56
Idu k Isusu-Bratu mojemu — — — —	59
S Bratom Isusom vjedno — — — — —	61

Isus Nazaretskij Robotnik prichodit ko mni	64
Isuse posvjati moju robotu — — — —	67
Isus v Jordani kreščenj prichodit ko mni —	70
V školi Isusa posluščaho — — — — —	72
Idu k Učitel'u Isusu — — — — —	75
Učitel' Isus učit meňa — — — — —	77
Idu k Najlučšemu Prijatel'u Isusu — — —	80
Isus moj najlučšij Prijatel' so mnoju jest' —	83
Idu k Nebesnomu Likarju — — — —	86
Navščivil mňa Nebesnyj Likarj — — —	88
Idu k Osvjatile'u — — — — —	92
Blahodarenije — — — — —	95
Milosrdnyj Isus prichodit ko mni — — —	97
Miloserdnyj Isus jest' moim — — — —	100
Preterpivyj za nas strasti Isus prichodit ko mni	102
V školi Kresta — — — — —	106
Idu k Spasitel'u — — — — —	110
Spasiteľ u meňa — — — — —	113
Idu k Voskressšomu Isusu — — — — —	117
Voskressšij Isus vo mni — — — — —	119
Isus Voznesyjsja na nebo budet moim Hostem	122
Nebesnyj Host' u meňa — — — — —	124
Ždu svojeho Sudiju — — — — —	127
Rozhovor s Vyčnym Sudijem — — — —	129
Prošenije ot Isusa — — — — —	131
Molitva pered Raspjatijem — — — —	133
Molitva k Christu Carju, Sv. Ignatija — —	134
Molitva v hodinu smerti — — — — —	135
Tebe Boha chvalim — — — — —	136

II. Časť.

Vvedenie.

V prvej časti se knižočky bylo objasnené to, čo je to sv. Priečastie. Jaki uslovija sú k dôstojnému sv. Priečastiu, jaki ovoči sú svjazany s takým sv. Priečastiem.

Meždu uslovijami my pripomínali i to, čo pred sv. Priečastiem núžno pobožno pripraviť sa, modliť sa, rozmyšľať a posli sv. Priečastia tože podobným spôsobom blahodariť.

Je mnoho ľudí, ktorí chcu často pričaščať sa, vsetaki veľikij postup v duchovnej živni ne robia. Hdi-to ošibka dolžna byť! V Najsv. Eucharistii nie ošibka, no ošibka u nás, u človeka. Imenno v tom je ošibka, čo pripravenie i blahodarenie u nás povrchné, slabé, i čez to i nevyužívajú svoju veľkú Tajnu, tak, jak núžno i možno by využívať.

Čoby pomôcť tým, ktorí často pričaščať sa, tak našim vierňakom, jak učeníkom, bohoslohom, svjaščenníkom, monachom, monachiňkam, čoby čím dôstojnejšie pričaščali sa, vydávam etu kni-

žočku, v kateri nachodajstja različny dumki, molitvy prihotovlenija o blahodarenija pri sv. Pričastii.

Použili my i naši krasivy obrjady, stichiry, Akaftisty, čtoby čerez to vzbuditi vnimanije u našich virnikov na krasotu našeho obrjada.

Jako pomočny knihi, použil ja IV. knihu Kempisa: »Podražanije Christu,« i tože knižočki, katori v italskim originali nazyvajutsja »Scintille Eucharistische«, Torino, Giacomo Arneodo, (»Preestolny Ohni.«).

S ljuboviju k dušam napisany sii dumki s tim želanijem, čtoby pomoči čim krasivše pričlaščati-sja našim braťam i sestram vo Christi. Jesli to udastsja, tohda to budet najkrasivšoju vynhroodo-ju za rabotu.

Avtor

Jak upotrebl'ati siju knižočku?

Knižočka chočet dati dumki, d'ľa tich, kotory často pričaščajutsja. Každyj často pričaščajuščij majet svoi obľubleny, obyknovenno molitvy. Sii molitvy vse zvyk molitisja. No, čtoby prihotovlenije osvižiti, dobri každyj deň iz toj knižočki odnu-odnu molitvu na prihotovlenije i na blahodarenije perečitati i to tak, čtoby sii dumki byli bezposredstvenno pered sv. pričastijem i posli sv. Pričastija.

Značit načinajem molitisja obyknovenno ustny molitvy pered sv. Pričastijem. Kohda sii skončim, čtoby živijše pričaščatisja perečitajem dumki napisany v sej knižočki. Sii dumki, d'ľa načinajuščich vystarčajut, d'ľa tich, kotory majut opyt v razmyšlenii, budut toľko osnovuju d'ľa daľšich dumok, kotory zroďatsja iz tich prihotovlenij i blahodarenij.

Posli tich dumok pristupim k sv. Pričastiju.

Posli sv. Pričastija niskoľko momentov naslaždajemsja v tišini vo velikoj neizmerjajemoj ľubvi Isusa. Udivľajemsja nad tim, čto slučilosja s nami, privitstvujem Velikoho Host'a. Posli toho iz kni-

žočki perečitajem sootvitnoje blahodarenije a k tomu ješče dodajem i inši svoi oblubljeni molitvy.

Čerez takij sposob sv. Pričastije budet umiščeno meždu dvumja razmyšljenijami. Etot sposob jest najdostojnijšij, ibo čerez to najkrajšim vnutrennym sposobom, sobrannymi dumkami pristupajem k sv. Pričastiju i posli sv. Pričastija podobno umolajem Isusa v serdci svoim. Sej sposob sv. Pričastija duže sovitujuť asketičny učitel'a. Posli sv. Pričastija vse pridajme otpustovy molitvy, osebno molitva pered raspjatijem pri kotoroj polučim polnyj otpust, tože plamennuju molitvu sv. Ignatija »Duše Christova« (obi nachodim pri konci knižočki).

Vseobščii primičanija k prihotovleniju i k blahodareniju.

Živa vira.

V pervych my dolžny znati to, čto v toj našej žizni nit bolšaho svjatijšaho, oimnijšaho skarba pro nas, jako sv. Pričastije. Sv. Pričastije to ne inoje, jak sojedinenije Hospoda Boha s čelovikom, čerez to, čto primajeme Tilo i Krov Isusa Christa. Pri sv. Pričastii Isus v nas jest a my v Isusi. My daže ne v sostojanii vpolni porazumiti velikost' sv. Pričastija v sej žizni, pojmem to vo vičnosti!

My dolžny postojanno obnovľati v sebi siju živu

viru, sije ocinenije Sv. Pričastija. Ne smijet byti u nas sv. Pričastije toľko zvykom.

Napr. tak jak utrom my naučeny vypiti na zavtrak kafe, bez neho tot deň my by ne čuvstvovalisja chorošo, podobno nikotorije ľudi tak smotrjat na sv. Pričastije, jak na utrenijšeje navyknutoje jadenije. Oni dolžny pričasčatisja ne iz pobožnosti, no potomu, čto tak naučilisja. I na žal, jak bez čuvstva mehanučno (zapertymi očami, nič ne dumajući vypijut kafe, podobno bez čuvstva, bez molitvy, bez razmyšlenija pričasčajutsja, ibo to prinadležit k dnevnomu porjadku).

To ne smijetsja slučiti s nami!

Sija knižočka so svoimi molitvami to chočet, čtoby denno obnovľati živu viru v prisutnosť Hospoda Boha v Najsv. Eucharistii, čtoby denno ociňevati veliku blahodat, čto Isus snischodit iz neba v naše serdce.

Sija knižočka to chočet, čto i naša sv. Liturgija chočet, a to, čtoby my »So strachom Božim i s viroju« no pri tom i velikoje ľuboviju, nedijeju pristupili k Istočniku žizni našej, k Dorohomu Spasiťelju.

Čtoby etu ciľ my dosjahnuli, pol'aujemsja novym sposobom umolenija. Vsehda s inoj storony smotrim na Christa kotoroho primajem pri sv. Pričastii v serdce naše. Jak to rozumijem? — My znam, čto Isus dl'a nas jest' Bohom (značit i Sotvo-

ritelem, i Otkupitelem, i Prosvititelem Osvjatitelem), no znajem i to, čto Isusa možem nazvati i Likarem, ibo On ličil, Prijatelem, ibo On dľa nas najbolše dobro sdilal, i chočet nam darovati ščastije, blaženstvo, Učitelem, ibo On učil, i Bratom našim, po ploti itd. Vsi eti nazvanija Isusa davajut nam slučaj na to, čto by my svoi dumki kolo toho nazvanija gruppirovali, vse iz inšoj storony smotřili na Christa, čerez to vsehda sviži dumki mali. I to chočem dosjaľnuti, čtoby prihotovlenija, blahodarenija sviži i živy byli. Poetomu každyj deň inym sposobom budem smotřiti na Isusa, s novymi dumkami.

Hovorim serdečno s Christom!

Molitvy, jaki najdem v toj knižočki, majut nam dati primir, jak majem i sami ot sebja podobny molitvy sočiniti. Najkrajši molitvy, jaki sami sdilajem, ibo tohda hovorit serdce k Serdcu, tohda dumajem na to, čto hovorim, ibo sami ot sebja hovorim. No vsetaki dolžny my znati, čto jaki čuvstva, jaki dobroditeli majem vzbuditi v sebi pri tich prihotovlenijach i blahodarenijach? Pri každyj sv. Pričastii starajemsja vzbuditi v sebi živu viru, nadiju, ľubov, pokoru, žaždu za Christom, i žaľ za hřichi. Posli sv. Pričastija da budet umóľnitse, poklonenije, pozdorovenije Isusa. Snova možem vzbuditi v sebi dobroditel viry, nadii, ľubvi,

posemu blahodarim. Isusa, pereprosim Jeho za slučajny ošibki pri sv. Pričastii, potom slidujet sebežertvovanije Isusu a nakonec prošeniya (napered duševny dila posemu dočasny dila s uslovijem, jesli ta voľa Hospoda Boha).

Prim'r na sebežertvovanije najdem v molitvi, kotoraja začinajetsja slovami »Vozmi Hospodi« (str. 23.)

Sovitujetsja pri každom blahodarenii povtoriti siju molitvu. Možno i na konci blahodarenija.

Ot kohda prihotovljajemsja i jak dolgo blahodarim?

Jest' dal'soje i bliž'soje prihotovlenije. Dal'soje prihotovlenije to ne inoje, jak cila naša v blahodati osvjaščajuščoj perežita žizn'. Bliž'soje prihotovlenije sostoit v molitvach, v ispyti sovisti, v razmyšlenijach blizko pered sv. Pričastijem (pered dnem i tot deň).

Uže večerom dumaj na to, čto zavtra chočeš idti k sv. Pričastiju, t. j. na velikoj Hostini brati učast'. Dumaj pri ispyti sovisti, či možeš ty pojti do sv. Pričastija? Čista-li u tebjja sovist'? Pod čistotoju sovisti ponimajem, ne jest'-li u tebjja kažkoho (smertel'nogo) hriča. Jesli nit, možeš do sv. Pričastija pristupiti. I tak večernij ispyt sovisti, večerni molitvy, razmyšlenija uže napravljajutsja k zavtrašnomu Pričaščeniju. Utrom perva naša

dumka da budet: Ja sehodna budu pričaščatisja, Isus prijdet v moje serdce! Razmyšlenije, utrenijski molitvy, da budut v sojuzi so sv. Pričastijem. Daže ješče i sv. Liturgija da budet napravlena k sv. Pričastiju. Kohda spivaješ, ili govoriš, »Hospodi pomiluj« dumaj na to, čto tot Gospod', ku ktoromu tak pokorno molišsja, neodovha budet v tvojem serdci. Kohda slyšiš slova: Prijmite jadite... dumaj na to: Posluchaju Ťa Isuse, idu i choču jisti Tvoje Tilo i piti Tvoju Krov. I molišsja molitvy, ili lučše skazano govoriš s Isusom, jak najserdečnijše znaješ.

Posli sv. Pričastija ne otchodi sejšas! Choča 10—15 minut molisja. Christos tohda v tvoim serdci vypoľzuj toto ščast'a. Poka vidy Najsv. Eucharistii no peremiňatsja v tebi na jadenije, Christos tak v tebi jak v kivoti na prestoli.

Krasivo ješ' molitisja v prirodi, ibo povsjudu vidiš slidy Boha, ješče krasivše ješ' molitisja v cerkvi, ibo blisko tebja na prestoli Gospod' Boh čerezvyčajnym sposobom živet, no najkrasivše molitisja posli sv. Pričastija, ibo tohda Isus ne na prestoli blisko ješ', no v tebi, v tvojej duši, v tvojem serdci. Uže bliže ne mozet byti k tebi! I proto horvat pisateli, čto choča sto hodov by ty žil, svjatiše vremja ne najdeš jak toto, kohda Isusa maješ vo vidi Eucharistii v serdci svojem.

Pričaščajsja často!

Uslovija častoho sv. Pričastija ne suť težki. V pervoj časti knižočki obšyrnijše pisano o tom. Tut tol'ko korotko pripomnem sii uslovija: Tri uslovija suť k tomu, čtoby čelovik moh pričaščatisja. Pokreščenyj grecko-či rimo-katolik u nas možet pričaščatisja jesli: 1. ne majet smertel'noho hricha na duši svojej, 2. jesli ot pol noči ničeho ne jil, ne pil, 3. jesli majet dobroje namirenije. Dobroje namirenije napr: idu k sv. pričastiju, ibo ja slabyj a Isus kripkij, to idu pokripitisja; idu pričaščatisja, bo l'ublu Isusa, a koho l'ubim, s tim často chočem byti vmisti; idu pričaščatisja, čtoby stal ja soveršennijšim, čtoby ubol'shalasja vo mñi l'ubov; idu do sv. Pričastija, bo to zalohom vičnoho spasenija, a ja choču spastisja! Nedobry namirenija, naprimir: Idu tol'ko zato pričaščatisja, čtoby mña pochvalili l'udi, čto ja pobožnyj; idu, bo každyj idet; idu, čtoby ne hovorili, čto ja bež viry, idu bo jesli ne pojdu, ne prijmut mña za zaťa, do roboty, itd. To ne dobry namirenija, tol'ko pro taki pričiny do sv. Pričastija ne slobodno iti.

Prežde by my smotрили na Isusa iz različnyh storon, pervoje pr'ihotovlenije i blahodarenije da budet vseobščee, skážim vzorcevoje, kotoroje so-deržit v sebi vsi elementy, jaki sovিতujut asketičny pisateli. Podľa toho možet sebi kto nibud' tože

sočiniti odno take vseobščeje prihotovlenije i blahodarenije.

Idu pričaščatisja . . .

Vozbuždenije viry: Ku komu ja idu? Jesli posmotrju kolo sebja ludej, vižu, čto každyj idet kuda nábud' za dorohoju. Odny idut do fabriki, druhi na pole, tretji do lisa, iny do torhovli, zas iny do urjadu, do školy, i ja idu . . . — kuda? Idu v chram božij, idu k Christu, idu k Bohu . . .

Kto jest' Christos? Tot, kotoryj ot vika jest jak Druha Osoba Trojci Sv. Tot, kotoryj pered 1900 . . .) hodami voplotilsja vo Viflejemi, rodilsja ot Prečistoj Divy, tot, kotoryj utikal v Egiptet, rabotal v Nazareti, učil, ličil, terpil, voskres i prijdet mene suditi . . . Tot, ktoromu dana jest' vsjaka vlast' na nebesi i na zemli . . . Tot samyj Isus prijdet do mojeho serdca . . .

Vozbuždenije nadii. O, s jakim dovirijem maju ja idti k Christu, kohda On tak dobrotljivoje serdce majet . . . Kto take serdce majet, tot chočet pomoči. No Isus ne tol'ko chočet pomoči, On i možet pomoči, ibo On vsemohuščij. On i pomožet, ibo to obiščal, čto kto prosit, tot polučit, značit, ja budu prositi ot Isusa različny dila, to i poluču . . . i proto s takuju nadijeju idu k Christu.

Vozbuždenije ljubvi. O Isuse, Ty tak ljubiš mene, čto vo vidi jadenija prichodiš ko mni! Pri vidi toho

jak maju ja ľubiti Tebe? O skoľko dobra poľučil ja uľ ot Tebe! A jak ľubl'u ja Tebe za to? O skoľko raz soľriľil ja? Skoľko raz hrichom platil za Tvoju dobrotu? No pravi proto idu k Tebi Isuse, bo ľubl'u Ťa, no nespokojnyj ja s toju ľuboviju i proto idu, ětoby Ty mňa v sv. Prieěastii rospalil, umnoľil vo mni ľubov a ěerez to ja jeľěe luěěe ľubil Tebe...

Pokora. Isuse, kto Ty, a kto ja? O jake bezkoneěnoje rastojanije jeľ meľdu Bohom i mnoju. O jak malyj ja! Jeľli sravňivaju sebja toľko s odnym chramom, jak malyj ja srovnano k chramu, a jak malyj ja srovnano k odnomu selu, horodu. k odnomu okresu, k odnoj derľžavi, jak malyj ja v Europi, jak malenkij ja srovnano s ciloj vselennoj? Jak veliki nebesny tilesa! Solnce 1 million tristotysjaě raz bolľe jak zemľa a ot solnea jeľěe o mnoho bolľi tilesa suť... a skoľko ich jeľ? Milliardy. A jak daleko? Svitlo, kotore za moment sdilajet tristotysjaě kilometrov, prichodit iz dekotrych nebesnych tiles bolľe million rokov! O, jakij poroľok ja srovnano s toju vselennoju? No... — jak malyj ja, srovnanyj so Sotvoritelem toj vselennoj? Ne moľno vysloviti moju melkost'! a vsetaki tot poroľok, smijet idti k Vel'komu Bohu!? daľe priňimajet Jeho v serdce svoje! Och, nikohda by ja to ne sdilal, jeľli by Ty meňa nazval...

Nedostoinstvo. Ja znaju, čto ja nedostojnyj. Nedostojnyj moj jazyk, kotoryj stol'ko raz sohrišil, čtoby prijal na sebja Isusa... Nedostojny moji oči, čtoby vidili Isusa, ibo oni stol'ko raz sohrišli! Nedsotojmoje moje tilo, čtoby priňalo do sebe Isusa, ibo ono stol'ko raz sohrišilo... Nedostojna moja krov, čtoby sojedínilasja s najsv. Kroviju Isusa, ibo moja krov, stol'ko raz horila pro hrich... nedostojne moje serdce, ibo ono take cholodne, take svitske, porožne. Nedostojna moja duša, iba stol'ko raz byla oskvernena ťažkim hrichom... nedostojny moi dumki, ibo jaki oni hrišny, hordy... a može i nečisty byli? Ty tak svjatyj, tak čistyj, soveršennyj, a ja? O, jake prošedšeje u meňa? O skol'ko raz sohrišil?

Žal'. No Isuse ja to vsjo vyspovídal, ja to vsjo uže davno žaloval, ja to i teper žaluju... S cilym serdцем žaluju vsi vidomy i nevidomy hrichi, ne za to, čto čerez nich može utratil nebo a zaslužil peklo, no tol'ko proto žaluju, čto s timi hrichami ja Tebe dobrotlivaho Hospoda Boha, obrazil. Duže žaluju to i obiščaju, čto bol'še ne sohrišu!

Dovirije. Isuse jesli podumaju na Tvoju svjatosť, tohda bojusja idti k Tebi, no jesli podumaju na Tvoje miloserdije, tohda osmilajusja i idu. Idu osobenno proto, ibo Ty zoveš mňa. Ty mni skazal uže napered, čto jesli ne jím Tvoje Tilo i ne piju Tvoju Krov, života ne imam.

Žažda. O Isuse, jesli podumaju, jake to ščasta

dla mene, čto ja mohu Boha prijati do serdca, jak
žadžaju za Toboju! So svjatoju neterpeživostiju
ožidaju Tebja, o prijdi Isuse, prijdi... ždet Tebe
odin bidnyj lazar! Podaj mni ruki, i sdilaj mňa
dostojnym, čtoby ja dostojno moh prijati Tebja.

Isus vo mni.

(Blahodarenije posli sv. Pričastija.)

Niskol'ko momentov nič nehovorju, liše udivlja-
jusja... Isus vo mni... O prevelika ljubov! O ne-
izhlaholemaja pokora! Ko mni prišel!

Pozdorovlenije. Slava Isusu Christu! Christe, ja
krasivše ne znaju ťa pozdoroviti. Tak mňa naučila
zdoroviti Tebe rodna mati, no tak mňa učit zdoro-
viti i sv. Mati Cerkov. Slava Isusu Christu! Slava
vo viki amih! Slava Otcu i Synu i Svjatomu Du-
chu... i nyni i prisno i vo viki vikov amih! Slava
vo vyšnih Bohu! Svjat! Svjat Hospod' Svaoft! O
vitaj u meňa Isuse!

Poklonenije. Isuse klaňajusja Tebi, i ciluju Tvoi
sv. Rany. Tvoi ruki, nohi, Tvoje Najsv. Serdce!
Isuse tak smotrju na Tebja jak na mojeho naj-
milijšoho Host'a. Bolšij i milijšij host' ne možet
prijeti do mene, jak kohda Ty prišel... i proto
chodi Isuse do vnutra. do najkrasivšoj mojej kom-
naty, zabudu teper na vsjo i toľko s Toboju choču
hovoriti...

Pokora. O Isuse, kuda Ty prišiel? Kohda Ty preukazal svoje božestvo i vstupil v korabel apostola Petra, to Petr upal na kolina i to skazal: Idi ot mene Isuse, i bo ja hrišnyj čelovik... I ja by to mal skazati: Isuse kuda Ty prišiel? Idi ot mene, bo ja bidnyj, nedostojnyj... No ja to nikohda ne skazu! Vid' ja ne proto prišiel k Tebi, čtoby Ťa ostaviti! Ja ne proto zval Tebja k sebi, čtoby Ťa vyhnati! Choroni Bože, ja naoborot, proto prišiel k Tebi, čtoby vsehda s Toboju byl.

Žal'. Isuse, čtoby ja spokojnišij byl, čtoby ja preukazal svoju l'ubov k Tebi, snova žaluju za vsi svoi hrichi, i za toti, kotory može pod čas sv. Liturgii sdilal nevnimanijem, razsijanostiju, može pri samom sv. Pričastii ne byl dost' vnimatel'nyj. Žaluju za to Isuse, i obiščaju, čto pri pomoči Tvojej, v budučnosti ne budu hrišiti...

Sebežertvovanije. Isuse, Ty sovsim peredalsja mni, dozvol', čtoby i ja cilkom peredalsja Tebi... Vsjo Tvoje, vsjo Tebi da služiti! Prijmi moi dumki, moi čuvstva, moi oči, moje serdce, moi silly, zdorov'ja, každoje dychanije, každyj krok moj, vsja robota da služiti Tebi...

Dar. Isuse, na privitstvije velikich hostej zvykli prinesti dary. I ja Ty primes dar. Moja doroha daleka ot cerkvi, velika zima, velika horjačost', Isuse, terp'lu chorotoju, to da budet dar moj... Isuse včera velikoje iskušenije mal, ale nepoddalsja. eta borjba da budet sehodnašnij dar d'ja Tebja!

Isuse, samoumrtvlenija ... čistoje serdce ... to da budet dar pro Tebja!

Prošenje. No Isuse, dovol' mi, čtoby ja vsetaki upal na kolina pered Toboju, upal k Tvoim noham, i čtoby ja prosil. Bo Ty Carj, a ja ničij! Ne uželi ničij ne nastoľko darujet, jak prosit? i proto Isuse najlipše, čto ja možu sdilati, to to, koli ja prošu ot Tebe mnogo! Mnogo!

Ja ne choču prositi maly dila ... ja veliki dila prošu ...

Daj mni silnu viru, bo to osnovanijem vseho, čtoby ja nikohda ne pokolebalsja vo viri v Boha, čtoby ostal vsehda virnym greko-kotolikom.

Daj mni nadiju, čtoby ja Isuse nikohda ne otčajal! Choť jak ťažko budet v žizni, čtoby ja vsehda k Tebi prišel, i na Tebe nadijalsja.

Daj mni ľubvi bolše, čtoby ja nikohda ne obrazil Tebja.

Daj mni bolše pokory, čtoby ja nikohda ne byl hordym, bo ja choču Tebi ľubitisja ... i pravi proto daj mni blahodať: zaderžati čistotu, bo Ty toľko čistych, nevinnych i pokornych ľubiš, a ja takij choču byti.

Daj mni terpezlivost', blahodať poznati volu Božiju, čtoby siju volu ispolnil, blahodať nositi kresty, blahodať vyderžati do smerti pri Tebi, blahodať šťastljivoj smerti.

O Isuse, ale ja ne sam ... ja členom Sv. Materi Cerkvi. Isuse poblahoslovi Cerkov Svoju. poblaho-

slovi rabotu Sv. Otca Papy Rímskeho, poblahoslovi rabotu vsich cerkovnych načalnikov, kardinaiov, patriarchov, archijepiskopov, jepiskopov, svjaščennikov... Pomoži našim Archipastyrjam v našej Jeparchii, našemu svjaščenstvu, poblahoslovi našich monachov, monachiň, bohoslovov, kandidatov monašestva, čtoby polučili blahodať zvanija, poblahoslovi vsich virnikov našej Jeparchii doma i kotory vo sviti. Poblahoslovi naše otečestvo, zemľu, čtoby urodnoj byla. Poblahoslovi vsich ľudej sveta, čtoby toti, ktorí ješče ne suť v istinnoj Cerkvi, vstupili v istinnuju Cerkov, — da vsi jedino budut, a čtoby christiane katoliki lučšimi stalísja. Poblahoslovi rabotu vsich svjaščennikov, missionerov, monachov, monachiň... pokripi tich, kotory borjatsja za čistotu, za dobру pressu, za religiozno-moraľnoje vospitanije dítěj... daj nam mir, chlib naš nasuščnyj dažd' nam dnes... Pomoži tim, kotory mnoho terpjat. bídu, holod, ne majut čto jísti, ne majut hdi spati, čto obleči.

Isuse poblahoslovi moich roditelej, blahoditelej, živych i mertvych, pokripi umirajuščich, poblahoslovi moich neprijatelej, pomoži každomu, kto zaslužít pomoči. Poblahoslovi našu molodež, našu nadiju, čtoby ostala kripkoj, čistoj, charakternoj, virujučoj.

Isuse jesli to voľa Tvoja... daj mni duševnoje i tělesnoje zdorov'ja, čtoby ja moh mnoho, duže mnoho rabotati pro Tvoje Carstvo... daj mni

sily, daj mni duch molitvy, oduševlenije, daj mni duch samoumrtvlenija, daj mni k mojemu zvaniju rozum, cilomudrije. Isuse, ja sam ne znaju, čo prositi, i proto na Tebja lišu, daj mni i vsim nam to, čo Ty uznaješ za dobroje...

(I tut ješče každyj možet prositi ,komu čo nužno.)

Posli tych dumok slidovali by molitvy jaki chočeš. No osobenno sii molitvy sovituju: »Duše Christova«, »Se az«, »Hospodi ne liši mene«, Otpustova molitva k »Christu Carju« (Vsi molitvi pri konci knihi) Vozmi Hospodi (stor. 23).

Iny dumky posli sv. Pričastija.

Daju sebi vopros, 1. kto prišel ko mni? 2. Ku komu prišel Isus? (Kto ja?) A tretij vopros, dľa čeho prišel Isus? Pri tom zastavimsja.

Isuse, Ty v ciloj žizni Carem byl, Carem serdec, i teper bud' Carem mojeho serdca! Prošu Ta ne perestaň hospodstvovati v mojem serdci, upravľaj s nim tak, jak Tvoja svjata vol'a to želajet. Tak skloňaj moju dušu, čtoby miloj byla pered Tvoim Serdcem!

V ciloj žizni byl Ty Hospod' i Povelitel', bud' tim i teper v moem serdci Povelj moim neporjadnym strast'am, hrišnym sklonost'am ,neporjadnym želanijam. Pobidi u meňa zakorenennoje zloje, za-

choroni meňa ot napadenij zlaho ducha, utiši iskušeniya, kotori voznikli pod vlijanijem svita, tak jak Ty utišil more.

V zemnoj žizni byl Ty Zakonodatelem, buď tim i v serdci moem, hde teper na troni sidiš. Vlij vo mňa horjačuju ľubov k zapovidam Tvoim, a dľa zaderžanija tich zapovidej daj potrebnu virnost, i vyderžanije. Choroni mňa ot toho sostojanija duševnoho, v ktorom čelovik lem ot tľazkoho hricha bojitsja, a s malymi perestuplenijami ne staraetsja. Nit Isuse! Ja soznatel'no ani najmenšij hrich ne choču sdilati. No k tomu Tvoja blahodat jest' nužna! Ty dal zakon i ja nadijusja, čto dľa poderžanija zakona podaješ potrebnuju blahodat. Iz svojej storony obiščaju, čto s toju blahodatiju budu sodijstvovati!

Isuse, v zemnoj žizni Ty byl Učitelem, tak prišel Ty i v moje serdce! A dijestvitel'no Isuse nuždajusja v tom. Ja dobrodušnyj, ale neučenyj čelovik. Ty pouči mňa na poznaniye zapovidej Božich, cerkovnyh, i Ty provadi meňa do vičnoho spašeniya.

Isuse, v zemnoj žizni Ty byl Sovitnikom, a to potrebuju i ja. Se ja s dovirijem lišusja na Tvoju ľubov, v nadii, čto vo vsich dilach daš mni so-vita (rady).

V zemnoj žizni byl Ty Prijatelem ľudej. Buď i moim Prijatelem! Prijatelem, ktoromu otkryju

cilu dušu svoju, vo svih bídach i radost'ach choč' podilitisja s Toboju. Dijstvitel'no Isus v Najsv. Eucharistii jest' moim Otcom, Materju a ja Jehu l'ubimoju dítinoju! Vid' On mňa sotvoril, cinnoju Kroviju svojeju otkupil čerez sv. krešćenije prija na ruky svoi, i teper tak starajetsja o meňa, ja otec-mati.

Ostanu i ja vîrnym. I ja so sv. Pavlom skažu soznatel'no: »Kto ny (nas) razlučit ot l'ubve Božijaj skorb li (žurba), ili tísnota, ili honemije ,ili hlad ili nahota, ili bida ,ili meč? No vo vsich sich pre-pobiždamem za vozl'ubšaho ny. Izvistich bo (ja b' pevnyj), jako ni smert' ni život, ni Anhely, ni načala, niže sily, ni nastojaščaja, ni hrjaduščaja (ani teperešni ani buduščí), ni vysota, ni hlubina ni ina tvar (sotvorenije) kaja vozmožet nas razlučiti ot l'ubve Božija, jaže o Christi Isusi Hospodi našem (Rim. 8, 35—39).

Na konci vsich blahodarenij dobri dodati siju molitvu sv. Ignatija:

Vozmi Hospodi moj, vsju moju svobodu, prijmi moju pamjať, razum i ciluju vol'u. Vsjo, čto maju a čim vladiju, to jest' Tvoim darom, i proto vsjo to Tebi žertvuju nazad i sovsim poddajusja Tvojej voli, toľko l'ubov mni daj, kotora plamenijet k Tebi s Tvojeju blahodatiju i s tim dostatočno bohatyj ja, kromi toho inoje ani ne želaju. Amîn.

Inyj korotkyj sposob prihotovlenija i blahodarenija.

Prihotovlenije:

Korotko, no živo vzbudžu v sebi viru, nadiju, ljubov, prihadaju sebi s jakoju ljubivju prichodili svjaty k sv. Pričastiju, tak dolžen i ja postupati. Čto dilaju ja, kogda pričlaščajusja? Hosta prini-maju.

I. Kto jest' tot Host'?

Isus istinnyj Boh i čelovik. Prichodit ko mni s božestvom i čelovičestvom, s Tilom i Kroviju, i s dušeju svojeju ... Podumaju sebi jak velikij, vičnyj, vsemohuščij, vseznajuščij, spravedlivyj bezkonečno svjatyj jest' Hospod' Boh...

Jak čelovik duže lubeznyj, dumaju na Jeho du-šu, Serdce, i svjaty Rany...

Dumaju na dajaku tajnu, kotora podchod'lašča, čto by vzbudila moju pobožnost'. Holovno, čto by velikost' Isusa lučše byla poňata!

II. Kto ja, ko kotoromu prichodit Hospod'?

(V otviti da budet vozmožno vzbuditi doviriye, nadiju.)

1. Udivlenije i blahodarenije za to, čto Isus pri-chodit k bidnomu hrišniku!

2. Dijstvitel'no hrišnik ja, vsjo ubohoje hrišnoje u meňa (tilo, duša).

3. Pravom vzbuditsja u meňa žal' nad dotepe-rešnej u žiznej. No čto sdilati? Vernutisja nazad? Naoborot!

4. Vzbudžu v sebi doviriye, vid' stol'ko blahodajtej polučil Ty (sotvorenije, otkuplenije, posvjaščenie) i do budučnosti obiščajet Isus: Ne chošču smerti hrišnika, no da obrjaščetsja i živ budet. Kotory tak pristupulj k Christu, sii vyzdorovilisja, polučšalisja. I ja tak pristupuju s dovirijem i nadijeju idu k Isusu.

III. Dľa čcho prichodit Isus?

Čtoby meňa pokripil, čtoby spasal mňa. Chočet očistiti, chočet posvjatiti tilo i dušu, pokripiti u meňa ochotu na dobroje, uslabiti sklonnost' k zlomu. O jaka to l'ubov!

Cil': čim boljšu žaždu vzbuditi za Isusom!

Blahodarenije:

I. Kto jest Tot, kto prišel v serdce moje?

Isus, vtoraja Božestvennaja Osoba, kotoryj voplotilsja, pro nas l'udej, stalsja čelovikom, učil nas, pro nas pomer, On prišel do serdca mojeho. S Božestvom i čelovičestvom. Vožbudžu v sebi blahodarenije, radost' i umolenije. Na to prizovu vsich nebesnych i zemnych žitelej.

II. Kto ja, ku komu prišel Isus?

Podumaju, jak ja ubohij, skoro to choču skazati: idi ot mene Isuse . . . No ne idi, vid' Ty znaješ, čto ja nuždajusja v Tebi. Vozbudžu v sebi nadiju, čto Isus i mni tak pomožet, jak tim, kotory Jeho naščivili vo Viflejemi, v Nazareti, pri Posl. Večeri, pri Kresti . . . On Sam u meňa, kotoryj tak ščiro daval blaholati.

III. Dľa čeho prišel Isus v moje serdce?

Čtoby dušu-tilo pokripil, posvjatil, spas. Jak prišel? Jak Boh, Carj, Hospod', Povelite', Učitel', Sovitnik, Brat, Otec, Likarj, Dobryj Pastyrj, Svjaščennik. To označajet, čto Isus možet duže mnoho pomoči. V čem? Na konci pomolusja otpustovy molitvy.

Idu Idu k Sotvoritel'u . . .

Prihotovlenije: Kto prichodit v moje serdce? Sam Hospod' Boh, Sotvoritel' neba i zemli. O jaka ljubov, jakij primir pokory iz storony mojeho Sotvoritel'a H. Boha! Moje serdce tak malenkoje, a v nem majet byti Hostem, Bezkonečnyj, Neizmárimyj Hospod' Boh! Tot, kotoryj ot vikov i na viki jest! Tot, Kotoryj sotvoril vsjo, čto na nebi i na zemli! Kotoryj i moim Sotvoritelem jest, On prichodit vo vidi Najsv. Eucharistii.

Sotvoritel' krasoty, dobroty, bohatstv, prichodit ko mni bidnomu, nesoversennemu, slabomu. Posmotri na nebo, čto tam vidiš? Zvizdy, misjac, solnce... jak krasivy, jak daleko suť, jak veliki suť... jak velikij mozet byti ich Sotvoritel', a ja Toho Sotvoritel'a prijmu v svoje serdce!

Duše! posmotri na zemľu i vidiš krasivy luki, hory ,doliny, cvity, svitlo, snih, riki, more; slyšiš krasivyj spiv ptic, šum lisov, vitra; vidiš nevinnych ditej, slyšiš čudesny melodii našich krasivych cerkovnych chorov... vsjo tak krasivoje, miloje... o jak krasivyj, milyj, mozet byti Sotvoritel' toho vseho? a ja Toho Sotvoritel'a prijmu teper v svoje serdce.

Vozbudi v sebi nadeždu, čto jesli ty ne otdaješ-sja sotvorenijam, ale virnyj budeš k Sotvoritel'u, tohda i vo vičnosti vmisti budeš s Hospodom Bohom tvoim; spasenyj budeš.

Vozbudi v sebi ľubov k Hospodu Bohu ,ibo odinoko istinnaja krasota, istinnaja dobrota zaslužit ľubov, v pervom rjadi Hospod' Boh zaslužit, čto by my ľubili Jeho!

Žaždaj za H Bohom, za tak krasivym, dobrym, velikim Sotvoritelem! Ta jak to rozumiti? Ja idu pričaščatisja ,ja v serdce prijmu Tilo i Krov Isusa, ta On Sotvoritel'? Da, On i Sotvoritel', ibo Christos, jest' Boh, jest' Druha Osoba v Trojci Svjatoj. Pri sotvorenii cila Trojca Svjata dijestvovala, ibo Hospod' Boh vse tak dijestvujet, čto vsi Osoby so-

dijstvujut. I tak i Druha Osoba sodijstvovala pri sotvorenii, a sija Druha Osoba, voplotilasja, polučila imja Isus Christos, a Jeho Tilo i Krov chočeš priňati v serdce svoje. I proto primumaješ v serdce Samaho Sotvoriteľa. Priznaj svoje nedostoinstvo! Nedostoin ja Isuse pristupiti k Tebi! O jak maju ja upokoritisja, jesli Ty Sotvoritel' velikoho svita, tak upokorjaješja! O bud'te daleko ot meňa svit-ska sujeta, hordost' žitejska!

Žaluju za to Isuse, čto ja tak svitskoho razmyšlenija, čto ja tak zahlubilsja do svita, čto ja často ľubil sotvorenija a zabyl o Sotvoriteli! O jakoje to bezumije! Ľubiti boloto, ľubiti to, čto dnes žijet, zavtra hnijet, a pri tom oskorbiti Samuju Krasotu, Samuju Dobrotu, Sotvoriteľa!

O Isuse, idu k sv. Pričastiju, idu k Tebi čto by Ty naučil mene, jak maju ciniti tuzemny dila, jak maju vsjo tol'ko radi Tebja ľubiti i na stol'ko liš ľubiti, čto by ne oskorbiti Tebja, čto by ne štratile nebo pro zemľu! Čto by ne stratil Sotvoriteľa pro bidnoje sotvorenije! Isuse prijdi, prijdi k tomu, kotorcho Ty poznaješ ot vika, kotorcho Ty rišil sotvoriti ot vičnosti, kotorcho Ty ľubiš ot viľkov. Prijdi ko mni, čto by i ja moh Tebe ot teper na viki ľubiti. Amin.

Blahodarenije sotvorenija.

Vozdychanija: »Chvalite Hospoda so nebes! Chvalite Jeho vsi Anhely Jeho, chvalite Jeho vsja sily Jeho, Chvalite Jeho solnce i luna, chvalite Jeho vsja zvizdy i svit... Chvalite Hospoda ohň, hrad, snih, chvalite hory i vsi cholmy, dreva plodonosna, zvirije i vsi skoty, carije zemstii i vsi ľudije, junošy i divy i starcy da voschvalat imja Hospodne!« (Iz psalma 148). »Slava vo vyšnich Bohu i na zemli mir, v čelovicich blahovolenije!« »Chvalim Ťa, blahoslovim Ťa ,klaňajemtisja, slavoslovim Ťa! »Slava Isusu Christu!«

O Isuse, o Bože Sotvoriteľu moj, kuda Ty prišel? Poznavaješ moje serdce? Ty ho sotvoril, v kreščenii Ty dal mni blahodat' osvjaščajuščuju, no ot tohda o skol'ko raz bylo uže sije serdce napolненоje hrichami? O jak daleko moje serdce ot Tvojeho Serdca, jakoje Ty želaješ ot meňa! »Isuse tichoho i smirennoho Serdca, sdilaj moje serdce po Serdcu Tvojemu!« (Otpust 300 dnev). Sotvori ho snova! O dorohij moj Sotvoriteľu, iz iskrennoho serdca privitstvuju Tebe, tak jak svojeho Hsopodina ,Sotvoriteľa! Izvini, jesli ja sdilal ošibku pri sv. Pričastii, žaluju za to! Pereprošuju Ťa, za sebe i za každyho mojeho bližňaho! Otpusti nam naši hrichi, ne hnivajsja na nas za naši neblahodarnosti! Žertvuju Tebi vsjo; vid' vsjo, čto maju, ot Tebja maju!

Prošu Ťa, dorohij moj Isuse ,obnovi meňa, so-
tvari vo mni vsjo novoje! Prošu Ťa, dažď mni sil-
nu viru, nadeždu, ľubov, dažď mni pokoru, blaho-
dat', čtoby ja vsehda zaderžal čistotu. O dorohij
Spasitel'u moj, sotvari vo mni vsehda pokorny,
čisty, poľbožny mysli, sotvari vo mni čisty oči, čto-
by oni nikohda ne sohrišili zrinijem, čtoby oni vse-
hda Tvoju slavu hľadali! Vid' dl'a toho Ty dal mni
oči, čtoby oni vid'ači krasotu prirody, sotvorenija,
voschval'ali Sotvoritel'a! Sotvari vo mni novyj ja-
zyk, čtoby tot jazyk toľko dla slavy Božoj byl
uživanyj, nikohda dl'a svojej slavy, nikohda dl'a
hricha! Sotvari vo mni čerez priobščenie Tvojej
najsv. Krovi, novu krov, novoje tilo, čtoby ono
bylo poslušne duši, čtoby ne upravľalo mnoju. Po-
moži mni ukripitisja v silnoj voli, čtoby vsehda
dobře izbral, pomози mni tak žiti, čtoby moja duša
vsehda taka čista byla, čtoby Ty vsehda v nej pe-
rebyval.

Isuse! To jest' moja najboľša žažda: Vsehda byti
s Toboju. Ja choču s Toboju na viki žiti, no to toľ-
ko tohda stanetsja, jesli i tut na zemli budu vsehda
s Toboju! Poblajoslovi moich roditelej, srodnikov.
čtoby i oni poľubili Tebe v Najsv. Eucharistii, po-
blajoslovi cerkovnyoh nastojatelej, i svitskyh.
čtoby oni vsehda ispolňali vol'u Božiju. Pomjani
usopšich i upokoj ich vo vičnosti. Amiň.

Vsemohuščij prichodit ko mni.

Prihotovenije: Za korotkij čas uvitaju v serdci svoem Isusa, kotoryj to skazal, »Dadesja mni vsjaka vlast' na nebesi i na zemli«. Ach, jak šťastlivy my, kotory pričasčajemsja, čto takoho Hostja možem vitati! Svitskije ludi ne dali by ani za čto, jesli by mohli hovoriti so svoim prezidentom, ješče bolše by radovalisja, jesli by mohli prezidenta, holovu deržavy v svoem domi pohostiti. Nadijalisja by ot neho mnoho dobroho. Jaku radost' dolžen ja mati, jesli Vsemohuščij Hospod' Boh pos'itit meňa? i proto sohdnašneje sv. Pričastije ješt' bolše v duchu nadii. Ne bojusja žizni, ibo jesli Boh so mnoju, kto proti meňa? O Isusi bylo skazano, čto imja Jeho budet »Emmanuil«, značit tol'ko jak »S nami Boh« Dijstvitel'no kto pričasčajetsja, tot v serdci majet Emmanuila.

Čto to značit, čto Isus Vsemohuščij? Tol'ko značit, čto vsjo možet sdilati! V žizni Isusa my viděli, čto On vsjo moh sdilati. Pereminil vodu na vino, chodil po morju, utišil more, umnožil chlib, ličil različny choroty, voskrešal mertvych, iz daleka ličil, odnym slovom vyhaňal zlych duchov, otpuščal hrichi, On směl o Sebi skazati »Az i Otec jedino jesma. (Jo. 10, 30). Otec bo ne sudit nikomuže, no sud ves daje Synovi (Jo. 5, 22). Kto vidit' Syna, vidit Otca Nebesnaho. Az jesm puť Istina, i život (Jo. 146). »Vo mně Otec i Az v Nem« (Jo. 10, 38).

•Vsja mni predana byša ot Otca mojeho(Jo. 10, 22). »Az jesm Voskresenije i Život« (Jo. 11, 25). Kto smil take skazati o Sebi? Isus spravňalsja s Otcem Nebesnym. Slyšaste, jako bylo rečeno drevnym... oko za oko, zuz za zub (i iny predpisy). Az že hlahoľu vam, kto udarit Ta v desniju lanitu obrati jemu i druhuju... to značit, choťa Otec Nebesnyj tak skazal davno, teper ale Ja horvorju, to deržite... Vpročem, choťla i ne smotriam dila Isusa, Jeho izrečenija, jesli znajem to, čo On Vtoraja Osoba v Trojci Svjatoj, i znajem to, čo Vsi tri Osoby v Bohi suť sebi ravny, to značit jak Otec Vsemohuščij, tak i Syn i Duch Svjatyj, nam i to dost', čtoby my uvirili, čo Isus Vsemohuščij.

Tot Vsemohuščij Isus prichodit do mene. Ach s jakoju velikoju nadijeju ždu Tebja Isuse. Jak by nit, jesli takij bude moj Host', kotoryj vsjo možet sdilati: možet zahoiti rany, i taki, kotory už duže stary, možet potišiti, možet prosvititi, možet osvižiti, pokripiti, poučiti, napomnuti, možet pomoči moim bližnim, za kotorych budu prositi Jeho. Vsjo možet. O, prijdi Vsemohuščij Isuse, prijdi, ždu Tebe s viroju, nadijeju, ľuboviju, no i žalem, čo tak Velikaho Host'a, ja neraz oskorbil. S pokoroju, ibo ja sama slabost' a Isus Vsemohučnost', ne dostoin ja k tak Velikomu Host'u. Žaždu, čtoby čim skorše moh privitati toho Vsemohuščaho Isusa, ibo mnoho, duže mnoho maju prositi ot Neho. Isuse prijdi, ždet Tebe ľubjaščee serdce moje. Amiň.

Proslavlenije Vsemohuščoho Isusa (Blahodarenije.)

Vozdychanija. »Svjat, Svjat, Svjat Hospod' Svaoft, Cheruvimov vseviduščaja Premudroste, Prestolom prevyšnij Carju, Hospodstvijam istinnyj Hospodi, Silam nepobidimaja Kriposte, Vlastem, vsemohuščij Vlastiteľu, Načalom jedine Načalo, Archanhelom Blahovistije, Anhelom neizrečennaja Dobroto... pomiluj mňa nedostojnoje sozdanije Tvoje«.

»Svjat, Svjat, Svjat jesi Hospodi Bože moj, prečistyj i neskvernyj Sozdateľu vsemohij Tvorče, miloserdija prisnotekuščij Istočniče, hlubino neudozrímaja, vysoto neudobovoschodímaja. široto nedovidomaja, dolhoto neizmirimaja... pomiluj mňa.« (Dumki iz Akaftista v česť Trojci Sv.)

»Isuse prečudnyj, presilnyj, presladkij, preslavnyj, preľubimyj, predivnyj, pretichyj, premilostivyj... pomiluj mňa. Isuse nadeždo moja, ne ostavi mene, Isuse sozdateľu moj, ne zabudi mene, Isuse pastyrju moj, ne pohubi mene... pomiluj mňa.«

»Isuse silo nepobidimaja, m'loste bezkonečnaja, krasoto presvitlaja, ľuby neizrečennaja, pomiluj mňa!« »Isuse vyšnich sozdateľu, nižnich iskupiteľu, prešpodnich potrebiteľu (pobiditeľ zlaho) duši mojej utišteľu, uma mojeho prosv'iteľu. Isuse serdca mojeho veselije, tila mojeho zdravije.

Isuse moj spasi mňa!« (Dumki iz Akaftista k Isusu Christu).

Đakuju Tebi o Vemohuščij Bože, čto Ty ponižilsja k smirennomu rabu. Pereprošaju Ťa, čto ja smil kohda to tak Velikaho, Vsemohuščaho Boha, ot kotoraho sovsim zavisim, oskorbiti, vid' odna vol'a Tvoja mohla mňa sejčas zniščiti. Isuse, ja viruju, čto vsjo možeš sdilati, ibo »Isus včera i dnes tojže«. Posmotri do mojeho serdca, čto nužno napraviti, čto nužno vyličiti vyliči, napravi... Jesli nužno obnoviti mňa, obnovi mňa soveršenno, daj mni novu silu, nove oduševlenije. Pomoži mni Isuse v tom dili.. Pomoži moim nastojatel'am, osobenno Sv. Otcu, našemu jepiskopu, moim srodnikam. O Isuse Vsemohuščij, jak ja smil Tebe priňati do svojego serdca, kohda ono tol'ko raz bylo pričinoju mnohich hrichov? Ja padaju na kolina i mol'usja: Isuse budi mni miloserdnyj. O prichod'te vsi Anhely, Archanhely i vsi Nebesny sily i pomahajte mni proslavl'ati, pereprošati i blahodariti Isusa za veliku l'ubov. Isuse nužno mni idti v rabotu, idu s ochotoju, bo Vsemohuščij Boh so mnoju! Ne bojusja žizni, ne bojusja ničoho i nikoho, jesli Isus so mnoju! Pomahaj mni Isuse, ibo »na Tebe nadijachsja, da nepostyžusja«. Idu v robotu svoju, no cilyj deň moj da budet blahodarenijem za dnešnoje sv. Pričastije, za to, čto Ty moim a ja Tvoim. Amiñ.

Idu k Christu Carju . . .

Prihotovenije. Carj-carev pozval mňa na svoju hostinu. Dozvolil mni prijti ku Jeho stolu. Pri toj hostini davajet jak carji zvykli davati darunki, každomu, kto prichodit k Jeho stolu. Jaki to darunki? Taki, jaki tuzemny cari ne možut dati, davajet sam Sebja, svoje Najsv. Tilo i svoju Najsv. Krov. O jakij to čudesnyj Carj? Jakij inyj jest Carj Christos, jak druhi cari. Choťa rodilsja iz carskoj familii, iz familii Davida carja ,ale iz duže bidnych carskich potomkov. Prečista Diva Maria, Bohorodica, Mati Isusa Christa prinadležala k bidnomu konarju toj familii. Prichodit Isus na svit v bidnych obstojatel'stvach, v stajni, v jaslach. Za korotkoje vremja iz Viflejema dolžen Isus na rukach Materi jak bidnoje maloje Dičatko utikati v Egypt. Tu v bidnoj emigraciji živet Carj-carej, jist čornyj emigrantskij chlib, čo zarobit Jeho svjatyj Opikun sv. Josif. V Nazareti Carj-carej dolžen rabotati, jak obyčajnyj robotnik. Kohda stanet učitelem tak ubohij, čo ne majet kuda holovu složit, a vsetaki cila vselennaja jest Jeho majetkom! Lud'am dobre robit, no ludi Jeho vysmnivajut, jedny prozyvajut galilejčanom, čo dobre možet byti iz Galileji, druhi: čo možet znati syn tesarja? — jak dumali o Nem ludi. ne znaja Jeho Božestvo, — zas iny tak dumali, čo s čortom narabjat. Osobenno v poslidnom tyždni mnoho oskorblenij polu-

čil. Sluha udaril Jeho po lici, pluvajut na Neho, choťatsja s Nim ihrati, čtoby čuda robil, oblekajut Jeho do odeždy, jaki zvykli davati blaznom. Na smich dajut Jemu na holovu korunu — ale iz terňa, jak skazali, »On Carem chotil byti«, do ruk troš dajut na smich, čto to carske žezlo. Daže i na krest, jako na carskij tron napišut: »Isus Nazaretskij Carj Judejskij«. Do teper čto my peredumali, nič ne dokazujet Jeho Carstvo. No posmotrim Jeho iz druhoj storony. Ubohij vo Viflejemí, no vse-taki nebo otkryjetsja, čtoby poprazdnovalo roždestvo Carja Nebesnaho. Prichod'at tri Cari na poklon novoroždenomu Carju. Čudesa robít, s kotorymi zradžujet svoju silu jak Carj carej. Chodit po morju, odnym slovom utišit silno rozvolnennoje more, ibo On Carj prirody. Četverodnevnomu mertvomu Lazarju liš toľko skaže: »Lazare hrjadi von.« I Lazar vychodit, ibo dal rozkaz Carj žizni i smerti. V žizni skazal Isus: »Dadesja mni vsjaka vlast' na nebesi i na zemli« (Maft. 28,18). Kohda na kresti umirajet, solnce zatemnijet, zemľa pokolybajetsja, skaľy rozvaľujutsja, mertvy voskresli, ibo umiral Carj carej. No najkrasivše preukazalsja v Carstvi svoem, kohda voskres iz mertvych — jak jesli by v rukach deržal prapor pobidy nad každy m. Bolše už nikto nepovredit Voskressšomu Isusu Carju! Poslidňa scena na sviti budet tože toržestvenna, kohda pojavitsja na nebi carskij znak Isusa — sv. Krest, Jeho tron, i jako Sudija-Carj (v mno:

hich deržavach cari i suďat) budet suditi živym i mertvym.

Tot Carj prichodit ko mni bidnomu poddanomu, bidnomu rabu Svojemu. Choťa On Carj-carej, vse-taki On tak znajet prisposobitisja k bidnym, viď ciluju žizň bidno žil, v kruhach bidnych žil, čto i bidny ľudi možit mati doviriye k Nemu. I proto i ja s doviriem pristupaju k Carju svojemu, čtoby ješče lučše polubiti Jeho, čtoby na boku Jeho bo-jevati da še za Jeho Carstvo! Velikoje otličije dľa mene, čto ja bidnyj rab možu pristupiti k stolu Carja, i to možu priňati do serdca svojeho Samo-ho Carja Isusa, a to dľa toho, čtoby v serdci mojem perebral tron mojej duši, čtoby carstvoval vo mni.

S velikoju nadijeju, doviriem pristupaju k Ne-besnomu Carju, ibo znaju, čto hdi tak velikij Carj, tam i veliki bohatstva budut. Pravda, Isus mozet dati i tuzomny bohatstva, i taki budu prositi, kotory nužny k žizni, no znajuči ich cinu, ja v pervych nadijusja na vičny bohatstva. Nadijusja, čto car-skim sposobom budu obdarenyj.

Žaluju Isuse, čto ja ne vsehda Tebi služil, čto bylo vremja, kohda ja zloho ducha sluchal, i čerez to v pravdi on byl moim panom. Ach až moroz ob-chodit mene, čto i takoje bylo kohda to, čto ja slu-žil kohdato tak paskudnomu, prokl'atomu duchu Nikohda bolše Isuse, nikohda v žizni ne choču ni-komu služiti, toľko Tebi, o, moj Dorohij Carju!

Podaj svoju deržavnu ruku i podnesi mene, čto-

by ja dostojnišje pristupil, čtoby bližše dostaleja k Tebi, ja znaju Isuse, čto najvažnijše, čtoby ja bračnu odeždu (blahodať osvjaščajuščuju) mal Po mojej sovisti ja tak znaju, čto ja teper Tvoim poddanym, idu k Tebi ,bo toľko pri Tebi ja blaženyj. Amin.

Moim Hostem Christos Carj.

(Blahodarenije.)

Vozdychanija. »Prijdite, poklonimsja Christu Carevi i Bohu našemu« »Svjatyj Bože, Svjatyj Kripij, Svjatyj Bezsmertnyj, pomiluj nas.« »Prijdite vsi zemnorodnii, poklonimsja Hospodu Christu Carevi Bohu našemu!« »Carstvo Tvoje carstvo vsich vikov, i vladyčestvo Tvoje vo vsjakom rodi i rodi.« »Veličajem Ťa Isuse Carju, na prestoli božestva sīdaščaho i vsemirnoje slavim Vladinije Tvoje.«

»Carju vikov bezsmertnomu, jedinomu premudromu Christu Bohu poklonimsja i pripadem zovušče: Tebi dadesja vlast' i čest' i carstvo i vsi l'udije Tebi porabotajut, vlast' Tvoja vlast' vičnaja i carstvo Tvoje ne razsypletsja; nas bo radi vocarisja predvičnyj Carj Christos (Kondak). »Veličaj duše moja, iže vo vselennij vocarivšahosja Carja Christa«. »Pojte Bohu našemu, pojte Carevi našemu pojte»...

»Prijdite, vidim vinnii, hdi carstvujet Christos:

v jaslech jako na prestoli vozleže podajaj mir mi-
rovi; na Golgoti visjaj na drevi pobižďajet jeste-
stva ustavi, na prestoli eucharistijnom nam spre-
byvajet krotok i smiren Serdcem, na nebese siďaj
odesnuju Otca vselennoju obladajet.« (Iz služby
Christa Carja).

Đakuju Tebi Carju moj, čto Ty ne pohordil so
mnoju s bidnym diťatom! Pri posiščenijach car-
skich zvykli triumfalny vorota stavľati i tak vitati
holovu deržavy. Ja skromnije, ale tim teplijše
vitaju Tebe Isuse, vsi svoi mysli soberu, čtoby Oni
Tebi Carju služili. Žertvujusja sovsim Tebi, car-
stvuj nadomnoju. Carstvuj v mojih mysl'ach, v
mojih očach, v mojej duši, tili, vsi dila da budut
pro Tvoju slavu, Tvoim choču byti, Tebi choču slu-
žiti. Bud' Hospodom mojeho serdca. Nikohda bolše
ne choču nikoho mati v serdci svoem, toľko Tebe.
Ostaň so mnoju, ibo kolo mene temnijet, mnoho
iskušenij maju, mnoho neprijatelej maju, nužda-
jusja v pomočnoj Tvojej ruky. Skaži odno slovo
jak Carj prirody, da budet tišijina i utišitsja, uspo-
koitsja moje razvolnennoje serdce. Isuse Carju, liš
pro Tvoi interesy choču borotisja, bo vižu, čto vo
sviti vsjo dovremennoje, vsjo miňajetsja. Odinoko
služiti Tebi, to jest' cinnoje, Isuse Carju, pomoži
vsim ľuďam, čtoby čim skorše poznali pravdy. Daj
mnohim junošam i divicam missjonarskoje zvanije,
čtoby i na tich zemľach, hdi ješče o Tebi ničeho
ne znajut, rasprostranilosja Carstvo Tvoje

Carju, poblahoslovi rabotu Vselenskoho Archijereja, čtoby mudro po voli Tvojej upravľal, po-
moži zabludšim vernut'sja nazad, čtoby čim skorše
ispolnilisja Tvoi slova: »Da budet jedino stado i
jedin pastyrj!« Christe da prijedet Carstviye Tvoje
v dušach našich, carstvuj v školach našich. car-
stvuj v urjadach našich, carstvuj v serdcach našej
molodeži, carstvuj nad ciluju zemleju, ibo uže dav-
no prišli my na to, čto bez Tebe nit ščasťa, bez
Tebe nit mira, bez Tebe nit kul'tury, nit morali.
Christe Carju, Ty naš a my Tvoi. Tvoj choču byti
na viki. Amiin.

Idu k Otcevi...

Prihotovenije. Jesli doznajusja, čto moj otec, ili
mati chočat mňa naščiviti, starajusja jak najkra-
sivše ich privitati. Obstarajusja, čtoby mali do-
stojnoje obitališče, daju do porjadku komnatu, daju
vyčistiti vsjo, vyporošiti, čtoby ne oskorbilsja
otec, čto do nedostojnoho obitališča priprovadil
jeho. Podobno i pered sv. Pričastijem ždu Otca Ne-
besnoho, svojeho Boha. Chočet positiť mene, ja
sovistno dolžen prihotoviti dostojnoje obitališče,
očistiti, vyporošiti svoje serdce. Robľu to jesli nuž-
no (v slučaji smertelnoho hricha) v sv. spovidi.
Jesli ne nužno (v slučaji prostitel'noho hricha)
choťa žalem.

Roditel'am svojim starajusja ukrasiti komnatku.

Ne toľko vyčísľu, no i cvity obstaraju, i dajaki darý pripravľu. Točno tak dolžen pripravitisja k sv. Pričastiju. Jak uže duša-serdce čistý, starajusja ukasiti ich vsjakimi dobroditel'ami, vzděržanijem, pobožnost'ami, vyražerijami ľubvi k Bohu. k bližnemu radi Boha, to suť ovity duševny, kotorymi ukrašaju svoju dušu, to možut byti i darami. No možu každyj deň vse čto krasivoho vydumati, čtoby vsehda peredal novyj dar Isusu. Raz spokojnoje, radostno perenošennoje terpinije, zas otpuščerije oskorblenij, mylostića, poučerije molodeži, bratskoje napominanije, zachranenije druhaho ot hriča, dal druhomu dobru knihu čitati. jesli to vsjo radi Isusa bylo, tohda budet to krasivyj dar Isusu pri sv. Pričastii.

Čim bliže jest' moment, kohda majet přijti otec, ili mati, tim nervoznijšim stanu, tim bolše radosti maju. Iču, smotrju, ne idut-li uže. Napered dumaju, čto im skažu, jak ich privitaju, jak ich pohošču. I pered sv. Pričastijem starajusja vzbuditi v sebi takoje svjatoje ožidanije. Ne jest' to nervozita, no svjata žažda, čtoby čim skorše byti s Christom. I napered dumaju. čto skažu Isusu, jak Jeho privitaju. Čim lučšij otec-mati, čim bolše možu ot nich oždati, prirodno, čto tim bolše ožidaju ich, tim bolše maju nadii na ich pomoč, potichu. soviti id. O kto možet mni dati bolše, jak Spasitel'? Kto kripčajšij jak Spasitel'? I proto s najbolšim dovirijem i nadijeju idu pered Christa i ždu Jeho,

jak Dobroho Otca, kotoryj poznajet potreby ditek svojich i obstarajetsja o vsi nuždy, čtoby ditina mohla dosjahnuti Otcem opredilennuju cil': spase-nije!

O kto by ne l'ubil takoho starostlivoho otca, ko-toryj by iz času na čas prichodil iz daleka, čtoby viditi syna svojego, doč svoju. Isus — tot dobryj Otec, kotoryj denno prichodit iz neba, čtoby poti-šiti nas. Roditeli l'ublat davati dičam svojim chliba, jadenije, no sebja ne možut dati. Isus davajet nam Sebja vo vidi chliba i vina. Rozdast vsjo, čto ma-jet, svoje Božestvo i čelovičestvo, kto by ne l'ubil takoho otca, kotoryj vsjo rozdast svojim dičam. Kto by ne l'ubil Isusa, kotoryj vsjo čto najcinnijšoje majet, davajet ne odnomu, no millionam, kto toľko prichodit k Nemu. O Isuse! L'ubľu Tebe, no pomoži mni, čtoby ja Tebe ješče lučše l'ubil! Zato i priča-ščajusja, čtoby ubol'salasja vo mni l'ubov! Prichodi Otče moj, prichodi, ždet Tebe Tvoja slaba, pokorna, boľna ditinka. Amiň.

Otec vo mni . . .

(Blahodarenije.)

Vozdychanija. »Blahoslovi, duše moja, Hospoda, i vsja vnutrennajja moja!« »Chvali, duše moja, Hospoda, voschvaľu Hospoda vo životi moem! Poju Rohu mojemu, dondeže jesm!« »Slava Otcu i Synu

i Svjatomu Duchu i nymi i prisno i vo viki vikov
Amin!**»** Tebe Boha chvalim. Tebe Hospoda da
spovidujem!**»** Slava vo vyšnich Bohu i nazemli
mir, vo čelovicich blahovolenije!**«**

Kohda prijdet otec-mati, idem pered nich, po-
zdorovim ich, pocilujem ich, radujemsja, i ne zna-
jem priiti sejčas k slovu ot radosti. Zaprovadim
ich v dom i naslaždajemsja iz ich prisutnosti. Po-
dobno robim pri sv. Pričastii. Idem pered Christa,
kľaknem pri sv. Pričastii, prijem v serdce svoje
pozdorovim **»**Slava Isusu Christu!**«** Vitaj Isuse!
Pocilujem Jeho Najsv. Rany i sejčas ne znajem
priiti k slovu, kľaknem i naslaždajemsja niskoľko
momentov v Isusi Christu.

Ditina začnet hovoriti s roditeľami. Poblahodarit
za posiščenije, vyražajet radosť svoju, blahodarit
za dary, pereprošujet, vyražajet svoju ľubov i pro-
sit i na dal'se pomoč roditelej .

Podobno i my skažme: Isuse blahodarju Tebja za
to, čto Ty positiľ mene, čto Ty sdilal mni taku ra-
dať! Pereprošaju Ťa za moi časti neblahodarnosti,
otпусти mni moi hrichi. Isuse vsjo, čto maju, žert-
vuju Tebi (osobenno: . . .) Isuse dozvoli mni, čtoby
ja jak ditina vyskaržilsja Tebi (Napr. to mni nužno
bylo sdilati, a ne uďalosja, taku zadaču maju i bo-
jusja jej, to mňa bolit, to mni neprijatno itd.). Isu-
se dozvoli mni, čtoby ja jak ditina svojemu Otcevi
pochvalilsja, Isuse ja čuvstvujusja denno lučšim.

Ja mal mnoho ošibok, a teper pomočijeju Tvojeju ja otučilsja ot nich. Isuse udalasja mni zadača, pomoh ja bližnemu, dal dobryj primir druhim. krasivo molilsja, krasivo sluchal sv. Liturgiju, sluchal propovid', taku radost' maju iz toho vsjoho, no Isuse to vsjo radi Tebe bylo, i sejčas prošu Ťa: pomži mni borotisja proti samol'ubija, čtoby ja nič ne pripisoval sebi, no vsjo Tebi!

Isuse, Ty Otec, ja ditinka! Najprirodnišee jest', kohda slaba ditinka prosit ot Otca. Prošu i ja mnoho-mnogo. Pro dušu, pro urjad svoj, pro tilesnoje zdorov'ja — jesli to voľa Boža, pro rod' telej, pro živych i mertvych, pro moich nastojatelej, pro moich poddanych. Isuse otpusti mni za smilost', no ja duže dovirjaju Tebi ibo Ty moim Otcem, a komu majet dovirjati ditina, jesli ne svojemu Otcovi? Ja znaju, čto ne nadarmo jes nas naučil mol'tvu: »Otče naš«, no proto čtoby my vsehda mali pered očami, čto v Carstvii Nebesnom Otec život a ne liše Carj. Ne nadarmo l'ubil Ty ditej, i skazal jes, čto takich jest' Carstvo Nebesnoje. Ditinka odinoku nadiju majet u otca svojeho. I ja odinoku nadiju mať u Tebe Isuse! Bože! Spasitel'u! Otče moj. No Ty skazal, čtoby my rabotali, ne možno toľko vsjo ot Hospoda Boha oždati, nužno i nam rabotati. proto Isuse, to budet sehodnašnim moim lozungom: Molisja i rabotaj! Pomahaj sebi i Hospod' Boh pomožet tebi! Amiň.

Idu k Viflejemskomu Dičatu Isusu.

Prihotovenije. Kuda ja idu? Tuda, kuda viflejemskije pastyri išli. Išli k vertepu, čtoby poklonisja Isusu, novoroždennomu Messii. S jakim čuvstvom utikali, kohda Anhel im objasnil, čto hdi ležit Isusko. I dary vzjali, kotryj čto mal. I ja bižu, kdu v chram, idu k Isusu, a to sehodnja sebi predstavľaju, Isusa, jak Viflejemskoje Dičatko. Kolo D.tiny tam vižu preščastnu Mater Bohorodicu, jakim naslaždenijem smotrit na miloje Dičatko! Tam vižu opikuna sv. Jozifa, s jakoju starannostiju starajetsja o vsjo, čto nužno milomu Dičatku! Tam vižu i pastyrej, s udivlennymi očami smotrjat na svjatoje Diča. Slyšu spiv Anhelov: Slava vo vyšnich Bohu... a malyj Isusko s takuju radostiju smotrit na Prečistu Divu, na sv. Josifa, na pastyrej, tak tišitsja anhelam, ciloje obščestvo tak miloje Jemu. A čomu? Potomu, ibo byli čisty. Bohorodica Prečista Diva, čestnijša Cheruvim i slavnijša — bez sravnenija — Serafim. Sv. Josif muž praveden, to značit svjatyj. Anhely čisty duchi, a pastyri? Pevno, čto tože mily byli pered Bohom jesli Hospod' udostoil ich takoho otličnogo anhel'skoho javlenija i dozvolil im — odinoko im — viditi Viflejemskoje čudo. Byli prosty, nekulturny, ale čisty duši, a Isusku taki ľubjatsja.

I ja prichožu k vertepu, k kivotu, k sv. Pričastiju. Jak smotrit na mene Isus? Isus tak milyj byl

k Pastyrjam, čo navirno dozvolil, ōtoby Mati Jeho dala im na ruku Jeho. O, jaki ŝčastlivy byli! Isusa na rukach deržali, o jak pocilovali Jeho mali ručeatka, o jak posmotrili do Jeho nebesnych očej, a Isus tak tišilsja, bo vidil ich radost', vidil ich ljubov. Isus i mni tišitsja, jesli i ja podobnyj k tomu svjatomu obščestvu. Jesli i mene prijmet Bohorodica, sv. Josif, i Anhely, jak pastyrej do svojego obščestva. Jesli vid'at na mni to, čo ja s ditskoju ljuboviju prichožu, čo ja tak tišusja malomu Isusku, to i mni dast Bohorodica Isuska na ruki. Čto hovorju? Na ruki? Oj nit, ja o mnoho ŝčastlivijšij, jak pastyri byli, ja dostanu Isusa do serdca svojego. On prichodit jak malyj hosť do mojeho serdca.

Isusku, idu k Tebi s radostiju, bo ljub'u Ťa, bo znaju, čo označajet pro nas Tvoje Roždestvo. Znam, čo tma duševna prošla, ibo zasvitilo Solnce Pravdy, znam, čo spasenije blizko, bo Messija uže tut. Tvoim Roždestvom začinajetsja novoje čislenije kalendarja, začinajetsja novyj duch, začinajetsja sloboda otkuplennych ditej... Idu Isusku k Tebi so duševlenijem, ibo ot Tebe — kohda urvižu Tebe v jaslach ležati, — naučusja duže mnoho takoho, čo pro moju žizň potrebuju. Idu k Viflejemskomu Isusku, ibo duže potrebuju ducha viflejemskoho! Nadijusja na to, čo i ja budu mati taku radost', toľko blahodatej, jak mali pervy umoliteli vo svjatoj noči. Žaluju za vsi hrichi, kotorymi ja nevinnoje maloje Dičatko Isusa oskorbil. Upo-

korjusja, ibo vo viflejemskij vertep liš pokorny
možut vstupati. — Prichodi, Dičatko Isus, v moje
serdce ,choču Tebe tak miło privitati, jak miło
privitala Tebe Bohorodica, jak miło Tebe privital
sv. Josif, Anhely, Pastyri, choču tak svjato pričá-
ščatisja, jak svjaty pričáščalisja. I jesli to i ne
udastsja mni, vsetaki choča želanije maju takoje,
čtoby pobožnosti vsich svjatyh sojedinilisja vo
mni, i čtoby takuju sojedinennoju pobožnostiju pri-
jəl ja Tebe, o Doroha Ditino, do serdca svojego.
Pomoži mni, čtoby ja iz dňa na deň lučše pričá-
ščalsja, iz dňa na deň svjatijšij, čistijšij, pokor-
nijšij byl. Amiň.

Viflejemskij Isus tišitsja mni.

(Blahodarenije.)

Vozdychanija. »Nebo i zemlja, nyni toržestvujut,
anhely, lude veselo prazdnujut, (bo) Christos ro-
dilsja, Boh voplotilsja, Anhely spivajut, carije vi-
tajut, poklon otdajut, pastyrije hrajut, čudo, čudo
povidajut« (Koľadka).

»Čto Tebi prinesem Christe, jako javilsja jesi na
zemli, jako čelovik nas radi? Kajaždo bo ot Tebe
byvšich tvarej (sotvorenij) blahodarenije Tebi pri-
nosit: (a to) Anhely: pinije, nebesa: zvizdu, volsvi
(Trije Cari): dary, pastyrije: čudo, zemlja: vertep,
pustyňa: jasly. (Stichira.)

»S nami Boh, razumijte jazyci i pokarjajtesja,

jako s nami Boh!« »Jako Otroča rodilsja i Syn da-
desja nam, j ako s nami Boh!«

»Slava vo vyšnich Bohu ina zemli mir vo čelovi-
cich blahovolenije!« »Tainstvo st. anmoje vižu i pre-
slavnoje, nebo, vertep, prestol Cheruvimskij, Divu,
jasli vmistinišče, v n. chže vozleže nevdistimyj
Christos Boh, Jehože vozpivajušče veličajem.« »Iz-
bavenije posla Hospod' lučem svojim!« »Veličaj
duše moja vo vertepi roždšahosja Carja Christa!«

Viflejemskij Isuse, Ty teper vo mni, moje
serdce služiti misto jaslej. Tak tišusja Tebi, tak
radujusja, čto Ty, miloje Dičatko Isus, vo mni. No
Isuse, či dobri čuvstvuješja u mene? Vo viflejem-
skom vertepi choložno Tebi bylo, a v moem serdci?
O, Isuse, jake moje serdce? Ja nadijusja, čto hor-
jača moja l'ubov hrijet Tebe. V jaslach bylo tverdo,
kol' ačo ležati, a v moem serdci? Jake moje serd-
ce? Ne još' tverdoje k bidnomu, ne jest samol'ubi-
voje, maju ja sočuvstvije k druhim l'ud'am? Po-
mjakne moje serdce na vid bidy bližnaho? O Isuse,
v jaslach tverda soloma byla, ja obstarajusja, čto-
by v moem serdci byli cvity moich dobroditelej,
čtoby v serdci moem prijatno bylo Tebi. Isuse, Ty
iz Viflejema dolžen byl utikati, ibo Irod, čotil Ta
ubiti. Choron Bože, čtoby Ty kohda to prinužden
byl utikati iz mojeho serdca! Ja ne choču byti Irô-
dom! Nikohda čažkij hrih ne sdilaju, ibo toľko
čažkij hrih vyženet Tebe iz serdca mojeho. N't,
ja to choču Isuse, čtoby Ty vsehda ostalsja u mene.

Isuse, vitaju Ta, blahodarju, čto Ty prišel do mo-
 jeho serdca! Dozvol', čtoby ja pociloval Tvoi maly
 ručėnatka. Ach Isuse, kohda vižu sii mali ručki,
 mimo voli prijdet mni na um to, čto sii mali ručki,
 kohda vyrosnut, každyemu liše dobre budut robiti,
 blahosloviti, hojiti, i malych ditej pohladat, a vse-
 taki, vsetaki za to dobre, sii ruki budut klineami
 pribity na krest. A ja tože pričinoju toho, i pro
 mene terpjat sii ručki, koji i meňa stol'ko raz
 poblahoslovili. Sii maly nožki, o skol'ko oni budut
 choditi za zabludšuju ovcoju. Po debrach, po ho-
 rach budet choditi Isus, jak Dobryj Pastyrj, po-
 stojanno po dorohach, čtoby učiti, potišati, hojiti
 l'udej, a vsetaki i sii nožki, kohda-to nemiloserdno
 budut pribity klineami ku krestu, a ja tože maju
 v tom učast'. I pro mene, pro moi hrichi, pribili no-
 hi Isusa. Pritul'u Isuska k serdцу svojemu i slyšu
 bijenije Jeho Serdečka, i prijdet mni v um, čto
 každe bijenije to iz l'ubvi k čeloviku stavajetsja, a
 vsetaki toto Serdce pro nas budet kopijem probo-
 denoje. A može pravi pro moi hrichi to stalosja?
 Pritul'u nebesnoju krasotoju osijannuju holovku
 Isuska k hruďam svojim, i prijdet mni v um, čto
 v sej holovi vsi mysli napravleny k l'ubvi Boha i k
 l'ubvi čelovika, a vsetaki sija holovka, kohda to
 terňovym vincem budet obvita, i sii voloski krovju
 budut zafarbleny. O Isusku, jak hanbl'usja, čto i ja
 vinovatyj, čto i ja pričinoju nemiloserdija, nebla-
 hodannosti k Tebi . . . Isuse. žaluju za to, i obiščaju,

čto v budúcnosti, nikohda bol'she ne budu oskorbľata Tebe hrichami.

Isuse uči mene. Tvoi jasla suť katedroju Učitel'a. I čto učusja ot Viflejemskoho Isusa? — Ditino moja, bud' čista, jak maloje dítu nevinnoje! Smotri, Moja Mať, moj Opikun, Pastyrije, jak čisty, i proto mily mni.

Ditino, bud' pokorna, smotri na Mene, ja Hospod' vselennoj, a vsetaki jak upokorilsja, pr.jal na sebja zrak raba, ditinkoju stalsja, čto by priobristi tvoje doviriye. Ne bojsja Mene. Jesli bojišsja Boha Sudii, i ne smiješ ani posmotriti na nebo, ne smiješ ani hovoriti s Bohom, očajal Ty pod vlijanijem hrichov svoich, ja tebe zaprošuju, prijdi Ty k Viflejemskomu Diťatku, a s Nim ihrajsja, s Nim hovori, i bud' pevnyj, čto koli priobriješ ľubov Viflejemskoho Diťati, priobril Ty i ľubov Sudii!

Bud' čelovikom »niščoho ducha«, posmotri, Ja moh roditisja v palati, a rodilsja v stajni, ibo čotil priobristi doviriye ľudej, a bol'sinstvo ľudej suť bidny. Bud' prostoho charaktera, jak pastyri, prostoj charakter, to značit čistyj charakter — takich ľubl'u. Dovirjaj v Boha, jak ditina dovirjajet v otci svoem. Ne zabud' o spasenii duši svojej, ibo velikoje to dilo, koli ja ostavil bohatstvo neba a prišel v stajnu do bolota, do solomy, meždu pavutinu, liš proto, čto by tebe spasti!

Đakuju Isusku za nauku. Poznal ja viflejem-

skij duch, v tom duchu choču rabotati. daj mni svoje blahoslovenije. Amiin.

Isus, Syn Prečistoj Divy budet moim Hostem.

Prihotovlenije. Hosta čekaju, duže miloho Hosta, Isusa Syna Preč.stoj Divy Marii. Dozvol' mni, Isuse, čtoby ja teper vo fantazii predstavil ne tol'ko Tebja, ale i Tvoju Mater. Ja choča pričasčaju tol'ko Tilo i Krov Isusa, no vsetaki možu sebi predstaviti, što na hostinu do mene prichodit i Mati Nebesna, i vpročem Ona i tak blizka pri každom sv. Pričastii, vid' kohda prinimaju k sebi Najsv. Tilo i Krov Isusa Christa, znaju to, što Tilo i Krov Isusa Christa proischodit iz tila i krove Prečistoj Divy Marii, ibo Ona byla svjatym, živym Kivotom, iz Kotoroj rodilsja Spasitel'. Voplotilsja! Tilo, plot' čudesnym sposobom dijsvijem Ducha Svjataho Isus polučil odinoko ot odnoj Najsvjatijšoj osoby Prečistoj Divy. Proto ne sme daleko ot dijsvitel'nosti, jesli to skažem, što sv. Pričastijem soobščajemsja s Christom, Jeho Najsv. Tilom i što to jest zasluhoju Bohorodicy. O jaku radost' maju, što ja budu mati pri Dorohom Spasitel'u i Jeho Mať za hosta.

Isus Syn Marii! Jaki krasivy dumki prichoďat na um. Vižu Bohorodicu jak so sv. Josifom hotovitsja vo Viflejem, čtoby dati zapisatisja podľa ras-

porjaženija cisarja. Viflejem, svjata noč. Nit ščastlivijšoj osoby na sviti, jak Bohorodica! Mati Messii, Budušča Carica Neba! Ona mozet skazati svojemu Synovi, naraz i to, čto Bože moj, i to, čto Syne moj! Jak naslaždajetsja v čudesnoj Diti, kotora prinosit spasenije dia čelovičestva. Navirno dolžny byli za niskoľko dnej ostati vo vertepi. Navirno kohda krasivo bylo, sidila Bohorodica i pri vchodi vertepa, na rukach s Malym Isusom. Vidila pered soboju horod Viflejem, s osvitlennymi krásivymi domami. Jesli sravňala svoje ubožestvo s bohatstvom svita, to vidila veliku raznicu ... ver-tep — a palaty. No vsetaki, ani na moment ne žaždala za bohatstvom, vid' na rukach mala Isusa, to je Bohatstvo nad bohatstvom! Čto jej nužno, jesli Isus na rukach? Jej Isus dost' byl. O Isuse, jesli by i ja tak ľubil Tebe, jak Tvoja Mati ľubila Tebe! O, jesli by i mni Isus dost' byl! Ščastiva Mati idet do chramu Jerusalimskoho prositi očišćenije, choťa Ona je čestnijša ot Cheruvim, i slavnijša bezsravnenija Serafim. Čistijša jak najjasnijši Anhely. Vsetaki idet, čtoby primir dati na poderžanije zakona. Stritenije s bohoboľnym sv. Simeonom, proročestvo: »Sej ležit na padenije mnohim v Izraili« Tvoje Serdce meč projdet. Znala Ona to, čto byti Materju Messii, to označajet byti Cari-ceju mučenikov. No hotova priňati vsjo, hotova byti Sostradatel'niceju!

No poka prišli by najt'žšji dni, naslaždajemsja

napereď v radostnych dňach Nazaretskich. Zaklop-
kajme do domu nazaretskoho, hdi sv. Semja živet.

Dveri nam prichodit otvoriti Prečista Diva Ma-
ria. Mati Isusa. Tišitsja našej naščivi, ochotno
preukážet nam Svojeho Syna. Ihrajetsja s Nim,
vozmet Jeho na ruki, pocilujet, pritulít Jeho Naj-
svjatijšu holovku k Serdcu svojemu, vozmet ručki
Jeho do svoich, pohladit ličko Jeho, smotrit do me-
besnych očej Jeho.

Kohda Isusko uže bolšij, pomahajet, robit vsjo,
čto nužno. Otneset ručnu robotu, čto Mati sdilala,
pomahajet pri roboti sv. Josifu. A Bohorodica posli
obida, kohda svoi domašny roboty skončila, prinesla
svoju kudel'u do rabotnej komnaty sv. Josifa, sjad-
net sebi i prjadet i naslaždajetsja vo svoem Syni
Isusi. Jak trimet derevo, jak davajet sv. Josifu
molotok, jak idet prinesti klinci, jak sobirajet tri-
ski, a lehko možljivo, čto jesli mal času (kohda ješče
i menšij byl) iz trisok — podľa legend — robil
sebi krestiki. Navirno porozumila to i Bohorodica,
kotorá byla Nevistoju Ducha Svjatoho, ktoroj
pravi proto Duch Svjatyj duže mnoho objasnil.

Isusko i vody prineset do kuchni, i zametet kuch-
ňu, ne haňbitsja roboty. Tot milyj Syn Bohorodicy,
teper majet prijti ko mni vmisti s Materju svoje-
ju. Tot, kotoryj pervoje čudo v Kani Galilejskej na
prošenije Materi svojej sdilal, kotorá často tiši-
lasja, kohda slyšala o Syni svoem, čto povsjudu
dobře tvoril, kotorá tak smutilasja v poslednoj sed-

mici žizni Isusa, kohda slyšala: teper zradil Juda, teper ot jednoho sudii do druhoho vedut Jeho, teper bičovali, na smert' otsudili, ternem vinčali, krest dajut na pleče. I Ona idet viditi Jeho, musit stričatisja s Nim. I stričajetsja! Očami hovorjat i Syn i Mati. Čto mohla hovoriti Mati, kohda vidila Syna s krestom na plečach? Synu moj, ta to zaslužil Ty ot l'udej? Za to, čto Ty vyhojil rany, oni Tebe bičovali, poranili, za to, čto Ty potišal, každyu dobre sdilal, za to Tebe opl'ivali, za to, čto Ty kresty-bolizni izbiral iz pleč l'udej, za to Tebi l'ude dali tak ťažkij krest na pleče! O Synu moj, počemu tak mnoho neblahodarnosti dolžen Ty peretepiti? Počemu tak nespravedljivo sud'at Tebe? Ach Synu moj, tak sočuvstvuju s Toboju, nevyskazannym sposobom l'ubl'u Tebe za Tvoju veliku l'ubov k čelovičeskomu rodu. Da budet voľa Boža, Hospod' Boh to dozvolil, dolžna uspokoitisja. A čto dumal Isus, kohda vidil b'raču svoju Mať? Ach Mati moja, Ty jedina iz vsich Materej, kotora toľko dolžna terpiti i pro Syna, i pro čelovičestvo vmisti so Synom. Ty odinoka na sviti, kotora maješ viditi Syna svojeho, jak nese trumu svoju (šibenicu, visilišče — krest), v kotroj za živa Jeho pochovajut. O Mati skol'ko natrapilasja Ty v žizni so Mnoju, a teper Ja ostavlaju Tebe samotnu, no ne bojsja, ne ostavl'u Vas sirotami, tim pače ne ostavl'u Tebe. o Doroha Mati, sirotoju! Budeš mati ochoronu i nebesnu i tuzemnu! Ješče malo poterpiš, neodovha uvidiš voskressšaho

Syna, ješče malo požiješ a budeš Cariceju Neba . . .
Bud' silna, o Carica mučenikov! — Porozumilisja, poznali dumki, pokripilisja. Isus dalše išel s krestom i Mati vyprovadila Jeho na horu Golgotsku. I stojala pod krestom i ostala stojati, ibo silna byla. Isus peredal Mať svoju v osobi sv. Joanna vsim nam: »Se Mati tvoja«, »se Syn Tvoj«. I zňali iz kresta Tilo Isusa i dali na jej lono. Vidila Jeho snova, navirno prišlo Jej v um, kohda nosila Jeho na rukach, ale jakij rozdil. Davny mily ružovy ručky, teper podiraveny, poraneny, bľady a strašno skrovaveny. Nohy skrovaveny, Serdce probitoje, holova dookola poranena ot ternovoho vinca, oči zaperty, ale ne zamiila, byla silna — pravda dolžna pobiditi! Ukažet ješče moj Syn, čto čim jest' On. Doždalasja, — voskres Isus. I radovalasja i radujetsja teper v blizkosti Syna v nebi jak Carica Nebes . . .

O Dobryj Syne Marii, Isuse, ždu Tebe, s ljuboviju ždu Tebe i Tvoju Mať v hosti, ibo maju prilēžitosť pohovoriti s Vami i mnoho naučitisja. Prichodi v mojem serdci nit Iroda, ne treba budet utikati v Egypet. Nit Judy, kotoryj by zradil Isusa. V moem serdci nit Pilata, kotoryj by otsudil Isusa, nit katov, kotory by pribili na krest Isusa. Ljubov, pokora, žažda, vira, nadija, žal' to vsjo ponišano u mene, a iskrennoje želanije, čtoby Bohu milo pričaščalsja, dobre namirenije maju, choču pokripitisja. Prijdi Isuse, Syne Prečistoj Divy Ma-

rii, prichodi v hosti i Ty Mati Isusa, vid' Ty l'ubiš
posiščati tich, kotory l'ubl'at Syna Tvojeho, kotory
holosjatsja meždu ditej, kotory nazyvajutsja D'itmi
Marijanskimi. I ja choču byti Tvojej ditinoju, bo
znaju, koho Ty pokryvaješ svojim pokrovom, tot
spasenyj budet, to choču i ja. Amin'.

V obščestvi Isusa i Prečistoj Divy Marii.

(Blahodarenije.)

Vozdychanija. »Radujtesja vsi l'udije, radost'
nam s neba spadae, veselaja nam novina, porodila
Diva Syna, Maria, Maria, Maria!« (Kol'adka).

»Vsi Ta chory nebes Dvory Trojce slavlat:
Svjat, Svjat, Svjat `Hospod' Boh, Svjat, Svjat,
Svjat, Christos Boh, Svjat, Svjat, Svjat, Duch
Svjatyj Safaoft!«

»Veličajem Ta životdavče Christe, nas dila plo-
tiju roždšahosja ot beznevistnyja i prečistyja Di-
vy Marii.«

»Positil ny jest svyše Spas naš, Vostok vostokov,
i suščii vo tmi i siñi obritochom istinu, ibo ot Divy
rodisja Hospod'« (Svitilen).

»Prijdite, vospoim Mater Spasovu, po roždestvi
paki javlšujusja Divu, radujsja Hrade oduševlennyj
Carja i Boha, v nemže Christos poživ, spasenije so-
dila, s Havriilom vospojem s pastyrmi proslavim
zovušče: Bohorodice, moli iz Tebe Voploščenaho,
spastisja nam.« (Stichira na Chvalite.)

Ja prijal do serdca svojeho Isusa, Syna Prečistoj Divy Marii. Ja tak dumaju, čto kohda s l'uboviju zovu Bohorodicu, Ona tože sluchajet na mene i blizko mene jest', ibo Jej, jak Carici neba, tak lehko dostatisja vsjuli tam, hče Jej Syn. Blahodarju Tebe Isuse za to, čto udostojil Ty mene i prišel v moje serdce. Poblahoslovi mene, pomoži mni s takimi dumkami zanimatisja, kotory Tebi mily, kohda razmyščaju o Tebi, jak o Syni Marii...

Isuse, tak l'ubila Tebe Mati Tvoja! Tak tišilasja Tebi, ihralasja s Toboju, pocilovala Tebe, pritulila Tebe k serdcu svojemu. Ach jakij to krasivyy obraz, Isus na rukach Prečistoj Divy Marii. Tak blizkij nam vsim, i najmenšoje diča pol'ubit tot obraz, ibo v nem poznajet Ditinku, kotora tak l'ubila Mater svoju, jak i tuzemna ditinka. Isuse, tot krasivyy obraz povtorjajetsja teper v mojej duši. Bohorodica peredala mni Syna Svojeho. Beri Ditinku, ihrajsja s Neju, ibo ja maju robotu! I ja Isusku teper možu ihratisja s Toboju. Pociluju Tvoi ruki, kotory stoľko raz poblahoslovili mene.

Bohorodice! Nauči mňa tak l'ubiti Isusa, jak Ty l'ubila. Ty ne zavidila bohatstva tuzemny, ibo Ty mala Isusa, Tebi Isus dost byl. O jesli by i ja naučilsja na siju mudrost', čto jesli Isusa maju, vsjo maju, a jesli Isusa ne maju, nič ne maju, choť by duže bohatym byl.

Isuse! Ty ne hańbilsja roboty, Ty pomahal radostno Materi i ja ne budu hanhitisja roboty, i po-

možu mamki, otcovi, bližnemu, osobenno, jesli v budi sušč. nezapudu biti im blahodarnym, vid' tak mnoho možu d'akovati roditeľam.

Mati Nebesna! Isus peredal Tebe nam na kresti. Ty naša, nezapud' to! A slyšu, jak Bohorod'ca mni hovorit: Ja ne zabyla, čo ja Tvoim, ale či ty ne zabyľ, čo ty moje diťa? Či tak žiješ, jak svidčitsja k diťini Marianskoj? Prosiš, čtoby ja byla dobra k tebi. Ja dobra k tebi, ale či ty dobre diťa ko mni? Liš tak možet biti meždu nami harmoničnoje porozuminije, jesli pokaješsja.

Isuse nauči meňa ľubiti istinno roditeľej, tak jak Ty ľubil svoju Mať. Rozumno ľubil, jesli išlo slovo o ispolnenije dolžnostej k Otcu svojemu, Ty to skazal, čo prežde vseho nužno povinovatisja Otcu Nebesnomu. To porozumila Mati Tvoja. bo rozumna Mati byla. O jesli by to pozorumili roditeli, čo jesli Isus zovet v sviaščenstvo, v monašestvo, čo tohda oni radovatisja majut. s radostiju majut dati sohlášenije, a ne tak robiti. Jak odna mati skazala: Diťino, radše choču ťa v'idiťi v truni, jak v monastvri. Zabyla ta mati, čo diťina v pervych prinadležit Bohu. O nauči nas, Isuse, na taku rozumnu ľubov k roditeľam, i k diťam.

Isuse, jerli podumaju na prošloje, jest' čo žalovati: Ne hyl ja vsehda rozumnvj zebvl hviti blahodarnym k roditeľam. ne pomohvl. holovetvj byl, hrubvj byl. zabyľ ja často i to, čo Bohorod'ca moja Mati. No teper obnovľajusja v toj viri i choču

začati novu žizň, na jaku Ty mni dal primir Isuse, Syne Marii. Daj mni svoje blahoslovenije! I Ty Boža Mati ,bud' častym moim hostem! Choču byti často v Tvoem obščestvi, ibo tam naučusja svjatošti. A ja choču byti svjatym, ibo choču spastisja. Amiin

Idu k Isusu — Bratu mojemu.

Prihotovlenije. Jak to? Isus moj brat? Ješče take ja nikohda ne slyšal! Ja maju tak velikaho Brata? Mni Isus Spasitel', moj Boh, razom i brat? Tak jest'! Čtoby dila dobri porozumili, idim do vičnosti. Isus ne byl vsehda moim Bratom. Isus jak Druha Osoba v Trojci Svjatoj, poka ne vplotilsja, byl tolko Bohom moim, jesli by ja byl tohda žil, kohda ješče Isus ne byl na zemli, to ja by na Syna Božaho nikohda ne smil takoje skazati, čto On moim Bratom, a to proto, bo tohda my ješče ne mali meždu soboju nijakij titul na bratstvo. No kohda Isus iz l'ubvi k nam prijal na sebja zrak raba, to jest' vplotilsja, iz Boha stalsja Bohočelovikom, tohda už stal moim Bratom po ploti. My vsi ljudi na sviti braťa, a to potomu, bo vsi my ot jednoho praotca Adama, i po Adamu my vsi srodniki, to jest' prinadležim k velikoj rodini čelovičestva. A naskol'ko Isus tože stal členom čelovičestva, čerez to stal našim Bratom.

O jak hordy možem my byti, čto my majem Boha

za Brata! O jak miloje to slovo, čto my možem skazati: Isuse, Hospodi moj i Brate moj! No toto znanije majet mene upokoriti i vzbuzdati. Upokoriti, ibo brata majut byti k sebi podobny. No jesli ja podumaju na to, čto ja bratom Isusa, to sejčas dumaju na to. A čto skažet na to Isus? Ja hordyj na Brata-Isusa, no jak smotrit Isus na svojeho brata-sestru tu na zemli? Či i Isus budet na mene po čelovičeski skazano »hordyj«? O, ne viruju, ibo ja tak daleko ot soveršenstva. I proto s pokoroju, s žalem v serdci pristupuju k Tebi, o Nebesnyj Brate, izviñ mni, čto ja smiju toto bratstvo spom.nati. No proto idu k Tebi, čtoby Ty, Brate Nebesnyj, pokripil mene, čtoby ja nabral ot Tebe sily, soveršenstva, viry, nadiji, ljubvi, čistoty, čtoby ja dostojnym bratom byl. Ja znaju, čto ja nikohda ne možu podnestisja v soveršenstvi k Tebi, bo Ty, Isuse, netol'ko Brat, no i Boh moj, no vsetaki ja dolžen stremitisja k tomu, ibo Ty Sam skazal: Budite ubo soveršeny, jakože Otec vaš nebesnyj soveršen jest' (Matf. 5, 48).

I proto ja uže i napered vzbuzdajusja, tišusja, čto Ty možeš podnesti mene, jak Brat pomoči bratovi v težkostach, potišiti v smutku, vyličiti v choroči naučiti v neukosti, čtoby my jak členy odnoj familii, jak brata vjedno byli vo vičnosti.

Idu k Tebi, Isuse, s bojazneju, i viroju i nadijeju i dovirijem, i žalem, ibo jest' čeho i bojatisja, jesli podumaju na svoju smilosť, čto ja jak čelovik pri-

nimaju Tebe v svoje serdce, no jest' na čto i nadijatisja, ibo Ty nas takoju l'uboviju zoveš na siju hostinu, a kto by ne išel rad na hostinu Carja, kotoryj pri tom i brat jest'. Pomoži mni dostojno pričáščatisja, čtoby vsehda moh ja smilo posmotriti na kivot i skazati: my s Isusom v najlučšom sojuzi, v bratskom sojuzi. Prijdi, Isuse, prijdi, ždet na Tebe s l'uboviju Tvoj bidnyj tuzemnyj, obtorhanyj, ubohij brat (sestra), kotoryj liš proto smijet k Tebi priiti, ibo podl'a sovisti mojej maju vsi uslovia, kotory trebujutsja k sv. Pričastiju. Prijdi, Isuse, ždet Tebe l'ubl'aščoje bratskoje serdce. Amin.

S Bratom Isusom vjedno.

(Blahodarenije.)

Hospod' moj i Boh moj! Dozvoliš skazati i to, čto novijše bohoslovy často uživajut: Isuse, Brate moj! Kuda Ty dostalsja? Prišel jes do bratskoho serdca, no skaži mni, či ne sklamalsja Ty v tom bratstvi? Či nachoditsja u meňa taka istinnaja bartska l'ubov? Či maju takoje doviriye k Christu, jak k Bratu zvykli my mati? O jak maju tišitisja, čto Nebesnyj Brat u meňa jest'. Jak dobri mni siroti tuzemnoj. Pomali už nikoho ne maju kolo sebe. Ludi, srodniki pomali ostavl'ajut mene, perechod'at do vičnosti, tak čuvstvujusja pomali jak sirota, čužij tu na zemli. O jak dobri mati Brata, kotoryj porozumijet svojego slaboho tuzemnoho brata

(sestru). Isuse, Brate, smotri na moje serdce! Jake ono puste, jak skoro bijet ono na vid dočasnych rícej, a jak slabo bijet ono na vid chrama, na vid sv. Liturgii. O Brate, prošu Tebe, zreformuj moje serdce čto by ono napolnennoje bylo s l'uboviju k Tebi, o Nebesnyj Brat moj! Posmotri, Isuse, na moi dumki, jak rostrjaseny, jak malo dumaju na Hospoda Boha, jak malo starajusja so svojim Bratom Isusom, otpusti mni za sije nevirstvije, za neržžanije srodničestva s Tvoim duchom, s Tvoimi naukami. Isuse Brate moj, otpusti mni slabomu sotvoreniju!

Isuse, o kripkij Nebesnyj Brate moj, posmotri dobri do mojej duši, posmotri na moje tilo, posmotri do mojej kvartiry, posmotri do mojej raboty, prošu Tebe napomni mene tak, jak zvyk brat brata napominati brata (sestru), čto v čim nužno mni stali lučšim, v čim nužno mni napravitisja.

Isuse, Nebesnyj Brate! Liš jednoho bojusja, čto by ja na viki nebyl zatračenyj. Ja by tak chotil naslaždatisja kolis s Toboju vmisti v Tvoem Carstvii, no poka ja na zemli, ja vsehda ješče nepevnyj, či ja budu kolis s Toboju. Skaži, Brate moj, čto maju dilati?

A v svojej duši slyšu duchovnyj otvit: Isus otvičajet: Brate-sestro, tišusja, čto ty s takim dovirijem prosiš Mene. Ne hnivajusja, čto Ty nazyvaješ Mene Bratom, ja tim i javlajusja, d'la Meňa bolšoju radostiju bylo prijati na sebja zrak raba,

dľa Meňa velikoju radostiju bylo, čo ja moh tak rabotati, žiti na zemli, jak i ty žiješ, rabotaješ. Tak žil ja, jak i ty žiješ, vo vsim podobnym stalsja k tebi, liše v odnom nit, a to hrich ot Meňa daleko. Prosišsja, čo maješ robiti, čtoby ty spasennyj byl? Bojišsja pekla? Oj brate sestro, ne škodit to, jesli ty bojišsja pekla. Strach ot pekla ješče nikomu ne poškodil, naoborot, tot kto bojitsja pekla i ne chočet tam dostatisja, i žijet tak, čtoby do pekla ne dostatisja, tot i ne dostanetsja do pekla, ibo do pekla tot pojdet, kto ne starajetsja s peklom, kto ne starajetsja s nebom, s Bohom, so zapovid'ami. Liš ne smiješ otčajati, liš rozumnym dolžen byti. Vpročem maješ Cerkov, maješ svjaščennikov oni tolkujuť tebi sii riči „posluchaj ich i bud' spoťokojnyj s ich naukoju. Chočeš bratskoje napominanije? Sluchaj na holos sovisti. Čerez holos sovisti — jesli staraješsja s tim holosom — ja vsehda hovorju k tebi, jesli pojdeš za tim dobrym holosom, kotoryj na dobre napominajet tebe a choronit tebe ot zloho, to znaj, čo to moje bratskoje napominanije. Nit tam masilstvija, je to lubežnoje napominanije. Jesli poderžiš, budeš ščastlivyj, jesli ne poderžiš: tvoja bida. — Ďakuju, Isuse, ža poučenie, pomahaj mni i v budučnosti, pomahaj mni perenesti ťažki kresty, pomoži mni v tom . . . dili, čtoby ja na salvu Božiju žil i rabotal i kohda to s Toboju. Isuse, tišilsja na viki. Amiň.

Isus, Nazaretskij Robotnik, prichodit ko mni.

Prihotovlenije. Prihotovl'ujusja k sv. Pričastiju. Sehodna predstavl'u sebi Isusa, jak Robotnika v Nazareti.

Predstavl'u sebi Isusa v roboti. Pomahajet sv. Josifu. Perejdet vsi stepeni učenija remesla. Napered pomahajet sv. Josifu jak učeň. Učitsja robotu. Posemu Isus je už tovarišom, pomočnikom, kotoryj pomahajet, no v slučai potreby i samostojatel'no rabotajet. Konečno vižu Isusa, jak majstra tesarja posli smerti sv. Josifa. V rukach so-kyra, doloto, molotok, pilka, desky, podl'a potreby. Isus sohnetsja k raboti, kohda mirjajet, kohda nužno rizati, struhati, rubati. Potitsja pri roboti, kohda cilyj deň ot rana do večera robit, liše v poludne na obid perestanet rabotati, čtoby pomolivšisja poobidoval skromnyj obid. Ruki Isusa zmozoleny, stverdnuty ot roboty. Pri roboti je spokojnyj, točnyj, sovistnyj, robit krasivo, priližno. I pri roboti dumki Jeho často le'at k Otcu Nebesnomu, ibo ne liše molitvu, ale i vsju robotu svoju žertvu-jet na slavu Božiju.

Nedavno ja prihotovl'alsja k sv. Pričastiju i ja ožidal k sebi Christa Carja, a nyni ožidaju Christa Robotnika. Ta jak to možlivo, čtoby On byl razom i Carem i Robotnikom? Tak jest, Christos jest i Carem i Robotnikom. Isus Christos. choťa Carj

Neba i zemli, vsetaki ne styditsja za fyzičnu robotu. Ne styditsja vzjati do ruki molotok, pilku, sokyru. Ne styditsja kresati, bo robota to čestnoje zaňatije. To i dl'a mene majet byti primiom, čto-by ne styditisja nijakoj čestnoj roboty, ni tilesnoj ni duševnoj. Isus jak Nazaretskij Robotnik dal primir na fyzičnu robotu, jak Učitel' dal primir na duševnu robotu. On ot Otca Nebesnoho naučilsja sej priližnosti, ibo Otec Nebesnyj postojanno rabotajet. Hospod' Boh jest Sama aktivita (dijateľnost'). Hospod' Boh postojanno zaňatyj. Po čelovičeski skazano Hospod' Boh postojanno snova tvorit svit i vse, čto na sviti jest'. Inače svit by ne stojal. Hospod' Boh dolžen vsjo deržati, vozderžati, tomu i nazyvajem Hospoda Boha »Vsederžitelem« a Jeho vozderžaniye svita, nazyvajem druhim tvorenijem (Pervoje sotvorenije bylo, kohda sotvoril svit). Tot Isus, primir vsich robotnikov, prichodit do mene, čto-by peredalsja mni soveršenno, čto-by ja perebral ot Neho ducha roboty, ducha socialnoj spravedlivosti, socialnoj ljubvi. Ja dolžen jak i Isus ociniti robotu každyho čelovika, ibo robota každyho čelovika naskolko jest čestna. pomahajet k tomu, čto-by tut na zemli l'udi mohli v pokoju žiti, odin druhomu pomahati. Ibo my nuždajemsja v pomoči od'n drugoho. Zemledilec nuždajetsja v pomoči horodskoho čelovika, urjadnika, remeslenika, horodskij čelovik nuždajetsja v pomoči zemledilca, oboi nuždajutsja v rozumnyh vožd'ach,

nastojateľoch. My vsi brat'a v Christi, nas vsich sojediňajet Christos Nazaretskij Robotnik i Učitel'.

Tak tišusja, čto Isus ne liš Carj, no i Robotnik, bo čerez to On prstupnyj dľa každoho osobenno dľa robotnikov. Na sviti bolšinstvo ludej majet čestnoje zaňatije i čestnyj titul: robotnik, to samoje maje i Isus. Na sviti bolšinstvo ludej majet zmozoleny, tverdy ruki ot roboty, taki ruki majet i Isus, kotoryj svojeju rabotoju zarabotal na svoj chlib, i na chlib Materi Svojej. I Mati Nebesnaja rabotala svoju domašnu rabotu, i Isus rabotal. I ja dolžen rabotati tam, kuda mňa Hospod' Boh postavil. Vsi istinny podražateli Isusa rabotali, i ne jili nadarmo. Sv. Apostol Pavel skazal lezung, kto ne robit, da ne jist'. On sam rabotal, čtoby nikto ne moh skazati na neho, čto iz milosti druhich žil, choť'a jako apostol mal pravo na podporžanije virnikcv, ibo doctoin jest' dilatel' mzdy svojeja.

Tak tišusja, čto Isus Svojeju rabotoju posvjatil podnez robotu, kotora dnes uže ne čislitsja liše pokutoju, ale i zaslužnym dilom do spasenija. I rabotoju, podobno jak molitvoju, možu proslavl'ati Hospoda Boha, toľko tak nužno rabotati jak Isus Robotnik rabotal.

Prichodi Isuse prichodi do mojeho serdca. Ždu Tebe s l'uboviju, neterpezlivo, čtoby čim skorše moh s Teboju pchovoriti, čtoby moh Tebe privi-tati, jak čestnoho Robotnika. Isuse žaluju za to,

Čto ja inohda ťratil čas, i zabyl svoju robotu, inohda može ne rabotal na slavu Božiju, ale na svoju slavu. Otpusti mni Isuse i prijdi, nauči mňa rabovati na slavu Božiju i v pol'zu mojeho spasenija. Amin

Isus posvjati moju robotu,

(Blakrodarenije.)

Vozdychanija. »Hospodi Isuse Christe Synu Božij pomiluj mňa hrišnahu« (300 dn. otpust).

»Vnehda oskudivati (oslabľati) kriposti mojej, Hospodi ne ostavi mene« (300 dn. otpust).

»Hospodi sil s nami budi, inoho bo razvi Tebe (kromi Tebe) pomoščnika vo skorbech ne imamy; Hospodi sil pomiluj nas!« (300 dn. otpust).

»Christos posredi nas (meždu nami) — Jest i budete« (300 dn. otpust).

Isus Nazaretskij Žitel'-Robotnik u mene! Vitaju Tebe serdečno i sejčas pociluju Tvoi zmozolity ruki, ibo i sii mozoli pro mene suť na Tvojich rukach. Pro mene Ty rabotal, čtoby jes mni primir dal, ak nužno rabotati. Isuse Tvoi mozoli duže cinnny am vsim! Iz ciloj žizni Tvojeje 30 hodov žertvoval Ty pro skrytu žizň, pro žizň obyčajnoho robotnika. Tlm chotil Ty dokazati, čto ne čerezvyčajny dila, ne heroičny slučaji ždeš ot nas denno Isuse, ale to chočeš, čtoby my denny svoi roboty s l'uboviju k Bohu otkončili, čtoby my sii maly svoi donny

zadači točno, sovisťno ispořnili, řtoby my dobři vyuřili řas, i toľda Bohu milo řili.

Isuse otpořiř u mene, znaju, řto utomlenňy řy, řak Nazareťskij Robotňik, buď teper moim uřiteľem, majstrom.

Nauři mene Isuse, řak dolřen řa rabotati, řak dolřen řa smotriti na robotu, na robotňikov.

— Dřino moja sluchaj moju nauku: — Hospoď Boh ot vika rabotajet, rabotaj i řy! řyn Bořij rabotal řak obyřajňy robotňik, rabotaj i řy! Bez roboty nemořno řiti! Bez roboty řrichoďat iskuřenija, v opasnosti duřa i tilo. řestna robota řrinosit tebi tak duřevnoje, řak i řilesnoje zdorovřa. Hospoď Boh to řořet, řtoby řudi i na zemľi mali vsjo, to řto potrebujut k řizňi. Dřa toľo dal Hospoď Boh řm zemřu, řtoby obrabotali řu, dal řm řo zemľi uľřa, kaniř, zolota, dorohi kameni, řtoby řch vykopal i poľzovalisja nimi. Dřa toľo dal nam dereva, řelizo, řtoby řeho vypoľzovati na slavu Bořiju i v poľzu řelovika. Dřa toľo dal rozum řeloviku, řtoby tot rozum vyořriti (v naukach) s nim poľzovatisja. Dřa toľo dal ruki řeloviku, řtoby nimi rabotati. Ne mořet kaxdyj jednaku robotu robiti. Ne řbyľo by to mudro, polezno. Ne kaxdyj sposobňy na vsi roboty. Roboty dolřňy rozdilitisja, no cilř odna, moľitvoju i robotoju dosjahnuti to, dřa řeho řelovik sotvorenňy. V svojej raboti dolřňy my byti sovisťňymi, svoju řadaču Bohom dannu točno ispořniti!

Ditino, cini robotnika, kotoryj fyzično rabotajet. Ruki majet čorny, tverdy, zmazolity, odeždy ot roboty sčorneny, no znaj, čto kohda tot robotnik ispoľňajet svoju dolžnost' jaku i Hospod' Boh ždet ot neho, jest velikim pered Hospodom Bohom, a znaj to, čto pod čornoju odeždoju bijet často duže blahorodnoje raboče serdce. No cini i robotu duševnych robotnikov, bez kotorych svit ne obojdet-sja! Znaj to, čto Hospod' Boh ne cinit l'udej podl'a zaňatija, no podl'a toho cinit, kto jak ispoľňajet svoi tuzemny, osobenno duševny dolžnosti! V očach Božich ne važno, kto urjadnik, kto zemledilec, kto polkovnik, kto jepiskop, no to važno, jakij ty zemledilec, polkovnik, jepiskop, robotnik, jak ispoľňaješ svoi dolžnosti, ibo iz toho budeš otvičati pered Hospodom Bohom.

Pri roboti ditino nezabud' na Hospoda Boha, na svoju vičnu cil'! Bo jedino jest' na potrebu, jedino jest' najvažnijiše dl'a každyho čelovika, čtoby ne liše tut na zemli, no i vo vičnosti byl ščastlivyj!

Ditino moja, robi sovistno svoju robotu. Ne bud' malodušnoju, čto tvoja robotu duže prosta. Smotri

Mene, ja obyčajnu tesarsku robotu robil, taku botu, jaku po selam obyčajno i gazdy zvykli robiť jesli majut lovkostj v rukach. Choťa ja Boh, ne stydalsja za poslidnu robotu! Bud' sovistnyj v roboti! Tvoja molitva i sovistnoje ispolnenije roboty suť sredstvami do spasenija!

Rozširjaj l'ubov, čtoby vsi l'udi l'ubilisja, nauči

i druhých ľubiti robotu i robotníkov! Ne buď nikohda hordyj, čo ty može duševno rabotaješ, i čuvstvuješja vyššim čim robotnik fyzičnoj roboty. Ne zabud', čo v tom robotniku i Mene znečestuješ! Čto sdilajete odnomu iz najmenších, Mni sdilajete! Ditino, poslidnoje poučeníje, poka ty na zemli dolžna ty molitisja i rabotati. Na tvoju robotu, na robotu vsich. ktori prosjat ot mene pomoč, davaju svoje blahoslovenije. Kto obernetsja ko mni o pomoč, každomu pomožu! Ne zabud' ditino, čo ja prijatel' roboty i robotníkov, duže želaju, čto-by vy vsi tak otnošalisja ko Mni, jak Ja otnošusja k vam. Teper pokriplena sv. Pričastijem idi ditino moja v robotu i ne zabud' na učeníje Isusa Robotnika. Amiň.

Isus v Jordani kreščennyj prichodit ko mni.

Príhotovenije. Stoju pered svjatym Pričastijem. Prijma k sebi Najsv. Tilo i Krov Isusa Christa, Toho Isusa, kotoryj ostavl Nazaret ,ostavl fyzičnu robotu i išel, čto-by začal duchovnuju — učitel'skuju robotu, no prežde by začal ,išel k Jordanu, dal pokrestitisja. Sehodňa predstavľu sebi kreščenije Isusa. I budu staratisja s takimi dumkami pristupiti k sv. Priččastiju, jaki davajet mni sej slučaj iz žizni Isusa

Isus prichodit k Joannu. Joann prosviščen Duchom Svjatym perestanet na moment krestiti

i ukazujet na Isusa »Se Ahnec Božij, vzeľľaj hri-
chi mira«. Isus spokojno ždet, poka prijdet rjad
na Neho. Vstupit v Jordan i sv. Joann na prjamyj
rozkaz Isusa krestit Jeho. Nebo otvoritsja i sy-
šati slova: »Sej jest Syn moj vozľublenyj, o Nemže
blahovol.ch. A možeme dodati i to, čto bylo pozd-
nijše skazano pri precbraženii: »Toho posľuchajte.«
Isus posli toho otidet do pustyni i scrok dnej
stroho postit, nič ne jist, nič ne pijet. Prijdet zlyj
duch i iskušajet Jeho. Trojakim sposobom. Nape-
red jidlom, — čtoby kameni pereminil na chľab.
Posemu slavoju, čtoby skočil iz vysokoj veži. Ko-
nečno bohatstvom. »Vsjo Tebi daju, toľko umoľaj
mene,« skazal diabol. No Isus spokojno, dostojno
otohnal ot sebe zloho čucha. I prišli anhely i slu-
žili Jemu.

Isuse Ty Sam, kotoryj krestilsja v Jordani, ko-
toryj postil sorok dnej, i kotoroho zlyj duch isku-
šal, prichodiš do mene, čtoby jes mene naučil na
to vsjo, na čto nas Boh Otec chotil naučiti svojimi
slovami i čto Ty chotil nam preukazati svojim pri-
mirom krešćenija, postom i iskušenijami.

Isuse ždu Tete pokorno, s ľuboviju, ibo mnoho
choču naučitsja ot Tebe. Isuse i pro mene tak
podchod'ašči s'i slučai na učenije a to: jak maju
sluchati slova Otca Nebesnoho, jak maju ciniti sa-
moumertvlenije, jak maju povoditsja v iskuše-
nijach.

Liš boľusja, Isuse, čto ja nedostojnyj prichožu

k Tebi, ibo ja ne vsehda cinil upokorenija samo-
otrečenija tak jak Ty, ibo ja ne vsehda byl tak ri-
šitel'nyj protiv zloho ducha jak Ty. U mene tak
mnoho tilesnosti, hordosti. Ja tak lehkomyslennyj
v slučajach iskušeniija, može i sam inohda išču slu-
čai k iskušeniiju?

Žaluju za vsjo, čto ja stol'koraz nevirnyj byl
k Tebi, k Tvojej nauki. Idu, čtoby pokripitisja
v Tvoem duchi i čtoby vse lučšim stalsja, vse po-
dobnijšim k Tebi i vse rišitel'nijšim v borjbi protiv
zloho.

Prichodi Isuse! ždet Tebe nezoveršennoje, ale
vsetaki ščiroje serdce. Prichodi v moje serdce, bo
moje serdce liš tak budet spokojne, jesli Ty v nem
budeš hospodstvovati. Amin.

V školi Isusa post'aščoho.

(Blahodarenije.)

Vozdychanija. »Vo strujach dnes Jordanskich
byv Hospod', Joannu vopijet: Ne ubojsja krestiti
Mene, spasti bo prijdoh Adama pervozdannaho«
(Kondak predpr..)

»Jelicy vo Christa krestistesja, vo Christa oble-
kotesja. Alliluja!«

»Slavim Ťa Vladyko Čelovikol'ubče, Vsederži-
tel'u, previčnyj Carju! Slavim Ťa Sozdatel'a i Žiž-
ditel'a vsich! Slavim Ťa bez otca iz Matere, i bez
matere iz Otca suščaho.« »Dnes Nesozdannyj ot

svojho sozdanija chotinijem »rukopolahajetsja«, »Dnes raj otverzetsja čelovikom i pravdy Solnce vezsijajet nam.« Dnes ot tmy svobodichomsja i svitom bohorazumija ozarjajemsja ...»

»Velij jesi Hospodi i čudna su' dila Tvoja i ni jedino že slovo dovol'no jest čudes Tvoich!«

»Veličajem Ta životdavče Christe, nas di'a plo-tiju krestivšahosja ot Ioanna vo vodach Iordan-skich ...»

»Javisja blahodat' Božija spasitel'naja vsim čelovikom« (iz obrjadov).

»Sej jest' Syn moj vozľublennyj ... Tak skazal Otec Nebesnyj na Syna svojeho, tak by mal i Ty, Isuse, skazati na mene, čto ja Tvoim vozľublennym diťatom! Tak jest'? Ja proto prijal Tebe, Isuse, čtoby Ty dopomoh mnj byti vozľublennym synom Tvoim ... »Toho poslušajte« skazal na inom misti Otec Nebesnyj na Syna svojho ... Zna-č't, Isuse, Tebe dolžny my posluhati, jesli chočem byti šťastlivy. Nažal', o skol'ko raz ne sluchajem Tebe! O skol'ko raz sluchajem na svit, na zloho ducha, liš ne na Tebe! A bez Tebe ne pojdem da-leko! Bez Tebe nit štasta! ... — Isuse, ot teper tol'ko Tebe choču sluchati! To mni radit i rozum, koli vižu mnohich nešťastnyh, kotory ne slucha-juči na Christa, žijut svobodno, jak nešťastno kon-čat svoju žizň. Isuse, Ty pokorno dal pokrestit'sja, i proto Otec Nebesnyj voznahtadil Tebe za Tvoju pokoru. Beru primir ot Tebe i ja budu pokornyj,

koli tak mila sija dobroditeľ pred Hospodom Bohom!

Isuse, Ty postil, nauči mňa, počemu trebalo Tebi postiti? — Ditino moja — hovorit Isus, ja ne pro Sebe postil, no pro tebe, čtoby naučiti tebe, čo sej rod (zlyj duch) ne otchodit, toľko molitvoju i postom. Jesli chočeš mati svobodnu dušu, jesli chočeš znati molitisja iz času na čas poposti, choťa sii posty, kotory Cerkov moja opredil'ajet poderži!

Počemu dozvolil Ty, Isuse, čtoby zlyj duch iskušal Tebe? — Potomu, ditino, — čtoby dal ja tebi primir, jak maješ borotisja v iskušeniach. Tut poznaješ taktiku zloho ducha, tut vidiš tri istočniki hrichov... Pochoť plotska, (zlyj duch vlijajet na tilo), hordosť žitejskaja, (slava), želanije očej (bohatstvo). Iz toj storony prchodit zlyj duch, iz ktoroj čelovik najslabšij, s tim začinajet iskušati. Bdite i molitesja, da ne vpadete v napasť! Same iskušenijsa ne hrich, no vnimaj, čtoby sohlašenijem tvojej voli ne stalosja hrichom. V iskušanii molisja, biži ot opasnosti, ne idi v opasnosť ibo kto chodit kolo ohňa, tot popalitsja.

Čtoby ty pokripišsja protiv iskušenijsa prichodi často ko Mni. Čerez sv. Tajnu Pokajanijsa očistišsja i predochraňaješsja hricha, a čerez sv. Pričastije pokripišsja, Zachranišsja hricha. Prjďte ko Mni... ja Vas uspokoju... Liš ne perestrašisja, ne strati rozum! Ibo zlyj duch lubit zamišati, on znajet, čo tohda lahko zlovit, ibo on znajet čo

v nečistej vodi lahko loviti ryby! V slučaju iskušeni-ja pe.ekrestisja, pociluj krest, no robi to vsjo soznatel'no, krasivo, pomaly i vir mni, — čto sloju Kresta pobid.š.Idi, ditino, k dnevnym zaňatijam. znaj, čto ja čerez cilyj deň smotru na tebe i vsehda maju veliku radost', jesli Ty pobidil nad iskušeni-jami, jestli ty rozkazal svojemu tilu i upražňal samoumertvlenije. Ne dumaj, čto ja tišusja v tvoich mulkach, ja tišusja tomu, čto ty poznaješ školu vospitanija silnoj voli, silnoho charaktera. Borisja, rabotaj, mzda tvoja ne minet t'a, otpočneš vo vično-sti pri Mni. Amiň

Idu k Učiteľu Isusu.

Prihotovlenije: Predstavľu sebi Isusa, jak On učil. Tri dni uže hovoril a narody ne roschodilisja, ibo tak hovoril, jak do teper ješče n.kto ne hovoril. Tak hovoril, jak tot, kto vlast' majet...

Ješče toľko 12 litnyj byl Ty, Isuse, a uže preukazalasja Tvoja mudrost' pri objasnenij sv. Pisanija v obščestvi učennych starcov v chrami. — Tak predstavľu sebi jak krasivo Ty učil tich starcov. Kohda tricet litnyj byl, začal Ty systematično učiti. Iz sela na selo chodil i učil. Osobenno krasivo bylo, kohda Ty učil na odnoj hori. Krasivyj deň byl, Solnce krasivo svitilo. Vo vozduchi pticy nebesny spivali, na zemli krasivy lelii cvitli. I tohda »otverz usta svoja Isus i hlahol'a uča narody«: »Blaženi nižčii duchom, jako tich jest' carstvo ne-

besnoje. Blaženi plačuščii, jako tii utišatsja«. Blaženi krotcii, alčuščii i žažduščii pravdy, milostivii blaženi čistii serdcem, jako tii Boha uzrjat.« skoľko nových pravd! »Ne pecytesja, čto budete jisti, do čeho odivatisja, o tom vsem znajet Hospod' Boh. Iščite prežde Carstvije Božije a sije vse dodajetsja,« smotrite pticy nebesnyja, ne žijut-li? Smotrite lelii, jak krasivy, a ne prjadut, ne tčut... a krasivši odeždy majut jak carj Solomon. Jesli Hospod' Boh o tich starajetsja, kotory dnes žijut a zavtra v pec budut brošeny, o skoľko bol'se starajetsja o Vas l'udej...

O skoľko možem ďakovati Isusu Učitel'u! On nas naučil poznati Otca Nebesnoho, On nas naučil poznati Trojcu Svjatuju, On nas naučil na istinuju viru, na holovny zapovidi, on nas naučil ciniti dušu, staratisja o vičnosť, On nam dal istinnoje učenije, kotoroje doprovadit nas do vičného spasenija. Jakij inšij duch v Novom Zaviti! V Starom Zaviti tože byli dani zapovidi Boži na hori Sinajskoj, ale jak strašnym sposobom: pri burji pri bliskavicach. V Novom Zaviti tože — jak vyše spominajem na hori byli dany zapovidi Novoho Zavita, ale ne bylo bliskavici, byl krasivyj deň, milyj Spasitel' byl zakonodatelem. Tak milo krasivo, kratko hovoril, a pervoje slovo jeho bylo: fBlaženii...« V starm Zaviti, ne smili l'udi ani slovo »Boh« vyskazati. Jehova-Adonaj (Hospod' Boh), strašnyj byl v očach Judejev. V N. Z. Isus nas tak naučil molitisja: »Otče naš«.

Tak hovoríte s Bohom, jak s Otcem. Holovnyj ton v Novom Zaviti jest': L'ubov. Sam Zakonodateľ, kotoryj na Hori učil tak dobrotlivyj, čo ne liš dozvolit smotriti na Sebe, ale dozvolit i priňati Sebja do serdca našeho. I teper Tot čudesnyj Učitel' prichodit ko mňi, v moje serdce!

O Isuse, jak velika nadija u mene, čo nauč's mene na to, čo maju znati! Jak l'ubl'u Tebe, jak blahodaren Tebi za to, čo ne blukaju v temnoti, čo Ty, Solnce Pravdy, zasvitil nam i majem čisty poňatija o viri i o npravstvennosti.

O prichodi, Isuse, pouč'iti mene, ždu Tebe s l'uboviju, i s žalem v serdci, čo stoľko raz ne poslučal ja Tvojeho učenija. Prichodi Isuse, ždet Tebe blahodarnyj Tvoj učenik. Amiň.

Učitel' Isus učit mene. (Blahodarenije)

Učitel'u blahij, čo maju dilati, čtoby život vičnyj polučil? Učitel'u? dobryj, »kakaja zapovid' boľša jest' v koni«? Blahodarju Isuse, čo Ty udostoil bidnaho neukaho čelovika, čo Ty, Solnce Pravdy, Ty, Sama Premudroš', prišel jes k tak bidnomu, neuko. mu, bezumnomu, rabu Ty Slavnyj Učitel', prišel k slabomu učniku! Prišel jes, čtoby jes mni pomoh poznati pravdu, čtoby jes naučil mňa »putem Tvoim,« čtoby jes mni pripomnul slova Psalmisty: »Blažen muž iže ne idet na sovit nečestivych, jako vist' Hospod' put' pravednych i put' nečestivych

pohibnet». Učiteľu, »se bó istinu vozľubil jesi, bez-
vistnaja i tajnaja premudrosti tvojeja javil mi
jesi.« »Duchom vladyčnym utverdi mňa, nauču
bezzakonnyja putem Tvoim i nečestivii k Tebi
obratštsja.« (Ps. 50). »Blaženi neporoční v put'
choďaščii v zakoni Hospodni« (Ps. 118, 1).

»Učiteľ prišiel jest' i hlašajet ťa« (Io. 11, 28).
Tak skazala Marta svojej sestri Marii. O jak po-
tišilasja tomu Maria, bo ona byla ta, kotora
»sidši pri nohu Isusovu, slyšaše slovo Jeho« (Luk.
10, 39). O jak ľubila Maria sid'ti pri nohach Isusa
i sluchati slova Jeho.

Učiteľu blahij, dozvoľ, čtoby i ja teper učilsja
ot Tebe. Uči mene Isuse! Čto maju dilati, čtoby
spasenyj byl? A Isus mní otvičajeť: Poderži
zapovidi Boží, ale vsi, — jest' ich desjať. No vsi
desjať suť sovokupleny v dvoch holovnych zapo-
vid'ach: »Vozľubiši Hospoda Boha tvojeho vsim
serdcem tvoim, i vseju dušeu tvojeju, i vseju
myslju tvojeju, sija jest' pervaja i bolšaja zapovid',
vtoraja že podobna jej, vozľubiši iskrenňaho tvo-
jeho jako sam sebe« (Maft. 22, 37-39). Ispytuj
svoju sovist', jak Ty ľubiš Boha? Jaki tvoi mo-
litvy, jaki tvoi sv. Liturgii, Pričastija, jak blaho-
dariš, prosiš ot Boha? Jak choronišsja ot hricha?
Ne ľubiš Ty Boha toľko ustami? A znaj, čto ne
každyj, kto hovorit, Hospodi, Hospodi, pojdet
v Carstviye Nebesnoje, no tot pojdet, kto voľu
Božiju ispolňajet. A jak širiš Carstvo moje? Apo-

stoluješ? Pomahaješ svjaščenniku spasti duši? Napominaješ po bratski hrišnikov? A bližňaho jak ľubíš? Slovami, ili i dilom? Ne забуд' na posľdnyj sud, tam dila miloserdija duže pomožut Tebi.

Isus dalše učit: »Kaja bo pol'za čeloviku, ašče mir ves priobrjaščet, dušu že svoju otščetit« (Maft. 16, 26).

Isus dalše učit: »Ne skryvajte sebi sokrovišč na zemli, idiže červ i tľa (ardža) tľit (sardž'jet) i idiže tati'e (zlodije) podkopyvajut i kradut. Skryvajte že sebi sokrovišče na nebesi, idiže ni červ ni tľa tľit, i idiže tati'e ne podkopyvajut i ne kradut« (Maft. 6, 19-20) »Idiže bo jest' sokrovišče vaše, tu budet i serdce vaše« (Maft. 6, 21).

Isus dalše učit: »Ne ubojtesja ot ubivajušč'ch tilo, duši že ne mohuščich ubiti, ubojtesja že pače mohuščaho i dušu i tilo pohubiti v geheni« (Maft. 10, 28)

Đakuju Isuse za sii nauki. Vid' to ja znaju iz Sv. Pisanija, to suť davny nauky! Da! Hovorit Isus, đavny, no vse potrebny! Ja skazal to »Dondeže prejdet nebo i zemľa, iota jedina (bukva jedna) ili jedina čerta ne prejdet ot zakona.« Značit zakon Božij, vsehda potrebnyj. — Tak Isuse, davny zakony, znajem ich, no nažal' často zabudem ich, i tak ž'jem, jak jesli by my tut na viki mali žiti, jak jesli by tilo bylo cinijše ot duši. jak jesli by tuzemny skarby mali vičnu cinu. O Učitel'u blahij, pripominaj mni často sii pravdy, čtoby ja ne na-

dijalsja na mammona (na mater'ju), čtoby ja boľše cinil dušu, spasenije, jak vsjo inoje na zemli. Daj mni sily, čtoby ja vsehda služil Bohu, čtoby každy Tvoju nauku poderžal a čerez to spasenyj byl. Amin.

Idu k najlučšemu Prijatel'u Isusu.

Prihotovenije: čelovik jest' obščestvennym sotvorenijem. Nuždajetsja v obščestvi, nuždajetsja v prijatel'ach. Dobryj prijatel' jest' velikij skarb, hovorit Duch Sv. Dovoľno ridko najdetsja ist'nyj prijatel', kotoryj ne tol'ko virnyj, no i dobryj, dľa duši poleznyj. Dobryj prijatel' jest' tot, kotoryj vyderžit v prijatel'stvi, kotoryj sočuvstvujet s nami, radujetsja s nami i smutitsja s nami, pomahajet nam majet Christovy principy, na osnovanii tich, sovitujet i jesli nužno i žertvu prinosit. Uže iz tich slov sejčas poznajem, čto idealnišaho prijatel'a, jak Sam Isus nit na sviti, i ne budet! On jak Boh virnyj k nam, Sam vyskazalsja ješče v Starom Zaviti, čto choť by i mati zabyła o nas, no Hospod' Boh ne zabudet o nas. Isus Christos virnyj k nam v sredstvach blahodati, v sv. Tajnach, snova i snova prichodit k nam pri sv. Prčastii, snova i snova razrišajet nas slovami svjaščennika ot hrichov. Christos virnyj k nam, kohda na prestolach postojanno deň i noč bdit nad nami i vsehda hotov vysluchati prošeniya naši, vsehda molitsja za nas. Každyj deň žertvujetsja za nas pri sv. Liturgii.

O **skol'ko** raz my stali nevirnymi k našemu Nebesnomu Prijatel'u, a On vsehda i vsehda prijmet nas nazad, kohda s pokajanjem prichodim k Nemu.

Isus dobryj naš Prijatel', ibo On pomahajet nam vsehda. Uže i v zemnoj žizni odno mal tol'ko na mysli, pomahati bidnym luďam, i čerez to ispal'niti vol'u Ota svojego. Vsjo, čto mal, pokripil čudotvornoju siloju, čtoby vsjo služilo luďam na pomoč. Slova Jeho, dila Jeho, odeždy Jeho, i okraj odeždy byl čudotvornoju siloju pokriplen, čtoby kto dotknetsja Jeho, moh vyzdorovitisja. Vsehda snova i snova **govoril** nas: »Prijdite ko Mni vsi truďdajuščii i v smenenii i Az upokoju vy« — I teper skol'ko dala pomahajet! Jaki čuda dijutsja pri sv. Pričastii i v taky čudesny vyzdorovenija v Lurdi i inde pri priimani Najsv. Eucharistii.

Christos dobryj naš Prijatel', ibo On pomer za nas. Dobryj prijatel' za prijatel'a ochotno prinosit i žertvu. **Bo** žertvu, jaku prines Isus Christos, nikto ne **molet** prinesti, kohda On ostavil nebo i voplotilsja, tempil i dal na krest pribitisja i umer pro nas!

Christos dobryj naš Prijatel', ibo vsehda nam pravdu skazal i teper pravdu hovorit čerez svoju Cerkov, čerez svoich svjaščennikov. On ne obiščal nikohda svojim prijatel'am, podražateľam »horydoly« zoloto, bohatstvo. načborot On obiščal kresty, čažkosti, prenaslidovanija, no obiščal vsehda i to: »Preterpivyj do konca toj spasen budet«!

Christos dobryj naš Prijateľ, ibo On dobre nam chočet. »Jedino jest' na potrebu, spasi dušu svoju«, to jest' postojannym napominanijem Isusa Christa! Dľa nas najvažnijše spasenije i proto spominajet: »Kaja ibo pol'za čeloviku, ašče ves mir priobrzaščet, dušu že svoju otščetit« (utratit). Idu Vam uhotoviti místo do Carstva nebesnoho — skazal Apostolam pered voznesenijem.

Christos dobryj naš Prijateľ, ibo s nami sočuvstvujet, radujetsja s nami i radostno vysluchajet naši radostny soobščenijsja v molitvi našej, i smutitsja s nami, — čelovičeski skazano — plačet s nami tak, jak pri hrobi Lazarja plakal, kohda vidit, čto, my sohrišili, čto my v opastnosti nachodimsja. O jak ždet On nas, čtoby my upali na kolina i podobno jak Marija Magdalena plakali nad hrichami svojimi i On snova hotov skazati: Otpuščajutsja ti hrisi, ibo duže ľubiš!

Takij dobryj prijateľ naš Dorohij Spasiteľ! I ja k Tomu dorohomu Prijateľu idu teper, čtoby Jeho priňati v svoje serdce! O jaki čuvstva maju vozbuđiti v sobi? Jaku radost', čto možu byti snova s Prijateľem moim! Jakoje dověrje, čto Prijateľ pomožet mni vsjo, čto mni nužno! Jaku ľubov? Takoho Prijateľa, jak Isus, jak možno ne ľubiti? Jaku pokoru maju mati, jesli dumaju na svoi nevirnosti, na oskorblenija, kotorymi ja dobroho mojeho Prijateľa oskorbil. — Jak bižu ja k dobromu svojemu tuzemnomu prijateľu, čtoby s nim hovoriti, tak

bižu ja denno do sv. Pričastija, čtoby pohovoriti so svojim božestvennym Prijateľem!

O Isuse, odpusti mni za moi smily slova, za velike koje dovirje. no mene возбуždajut primiry svjatyh. Naprimir sv. Terezka Lizijska s jakim dovirijem hovorila s Toboju, i Tebi to ljubilosja, daže iz mnogich izrečenij sv. Pisanija i sv. Otcev to znaju, čto najbolje bolit Tebe nedovirije, malovirnost', i proto i ja idu k Tebi choťa so strachom Božim, s velikim počtenijem, pokoroju, no razom i dovirijem i ljuboviju, idu k Svojmu vičnomu Prijateľu. Isuse prichodi, ždu Tebe, maju mnoho skazati Tebi! Isuse pomoži mni, čtoby ja dostojno pričasčalsja, podvihni mene, moje serdce, čtoby Ty ne stydilsja za svojeho prijatela. Amiň.

Isus moj najlučšij Prijatelj so mnoju jest.

(Blahodarenije):

(Vozdychanija).

»Ispovidajtesja Hospodevi, jako blah, jako vo vik milost' Jeho« (Ps. 106, 1) »Na Ta Hospodi upovach, da ne postyžusja vo vik« (Ps. 70, 1). »Bože moj, vo pomošč moju voňmi: Hospodi pomošči mi potščisja« (Ps. 69, 1). »Uslyši Bože molenije moje, voňmi molitvi mojej« (Ps. 60, 1). »Bože, uščedri ny, blagoslovi ny, prosviti lice Tvoje na ny i pomiluj ny« (Ps. 66, 1).

Vitaju Ta Isuse, Dorohij moj Prijateľu! Ostaň

so mnoju vsehda! Bahodarju Tebja, za posiščenje, za virnost Tvoju, za ljubov Tvoju!

O Isuse, jesli podumaju na svojo žizn, jak nužno mni styditisja! Skolko raz stalsja ja nevirnym k Tebi! No teper pri sv. Pričastii snova obiščaju virnost, prijatel'sku virnost! Isuse, Ty moim dobrym Prijatelem, i teper maju priležnost' posmotriti do svojeji duši, dijestvitel'no Ty javl'aješsja dl'a mene najlučšim Prijatelem? Ljublu-li ja Tebe tak, jak najlučšeho Prijatel'a nužno ljubiti? To čto my ljubim, často jest' predmetom našeho razmyšlenija. Sv. Pisanije hovorit, čto hdi skarb tvoj, tam i serdce tvoje. Ja povtoritel'no hovorju, čto Christos moim Prijatelem, no či dijestvitel'no javl'aješsja u mene, Christe, centrom mojeji žizni, mojeho razmyšlenija? Obraščaju-li ja svoi dumki, svoi molitvy často k Christu? A ja dolžen skazati, čto u mene jest' stol'ko ješče svitskoho razmyšlenija, stol'ko strastej, kotory otdaľujut ot Christa, stol'ko egoizmu tak mnoho starajusja o svoi tuzemny nuždy, može i o svojo slavu tuzemnu, a tak malo o vičnoho Prijatel'a i o Jeho Carstvo! Dorohij Isuse Nebesnyj Prijatel'u moj! Jake to prijatel'stvo iz mojeji storony? O skolko mni nužno ješče rabotati nad soboju! Iz toj pričiny prichožu často k sv. Pričastiju čto by vse bolše i bolše podobnym stal k Tebi, bo liš tohda budu dostojnym Tvoim prijatelem, jesli podobnyj budu k Tebi.

Isuse, ja choču byti na viki s Toboj. To hovorju

neraz, no často! No vopros, soznateľno-li hovorju to? Choču byti na viki s Toboju, ibo ľubľu Tebe, ibo Ty odinokoju radostiju, šťastem, ibo choču byti kolo Tebe na viki blažennym.

No posmotri do svojej sovisti . . . žiješ tak, jak hovoriš? Jesli ty chočeš byti na viki s Christom, ibo duže ľubiš Jeho, prirodno, čtoby ty uže ot teper byl s Christom vmisti! Čtoby ty Christa ľubil i staralsja často posćiti Jeho v chrami, pri sv. Liturgii, často pričlašalsja, i dijsviteľno i duchovno. Jesli tak robiš, tohda ty soznateľno hovoriš, čto ľubiš Isusa. No jesli ty ne tak robiš, tohda jaka to ľubov tvoja k Christu? Taka, jak jesli by jes to skazal: Isuse, ja choču byti s Tebeju na viki v Carstvii Nebesnom, No teper ješče daj mni pokoj, teper ješče — bez Tebe — sam choču žiti podľa svojej voli, toľko posli smerti choču byti s Toboju, no teper daj mni pokoj, ja choču zabavl'atisja, ja choču lahko žiti, ne robiti, zbohatitisja, mni ne chočetsja davati pozor na dumki, na besidu, choču svobodno hovoriti, dilati . . . itd. O jakoje to fari-sejstvo! O jak daleko ty tohda ot ľubvi k Isusu! Istinna ľubov liš tohda ješć, jesli Ty sejčas ľubiš Toho, s kotorym chočeš na viki žiti! Christos posli smerti možet ti to skazati: Idi ot Mene, jesli Tebi ťažko bylo so Mnoju žiti na zemli n'skoľko hodov, jak chočeš ty na viki so Mnoju žiti? Idi, ne poznaju ťa! — O dorohj Isuse! I ja tak razmyšľaju? Choron Bože, ot takoho razmyšľenija, ot takoho ne-

spoznanija! Nit Isuse, prijatelj vsehda chočet byti s Prijatelem, i teper i vo vičnosti. — Čtoby tak bylo, pomahaj Isuse! Ty Sam skazal, prosite i dast-sja vam, ja prošu, ibo ja slabyj. U mene jest' mnoho dobroj voli, no ja ješče potrebuju i kripkoj voli. Budu stremitisja i sehodňa ukripl'ati svoju voľu različnymi vozderžanijami, no k vsemu tomu prošu Tvoje blohoslovenije. Amiň.

Idu k Nebesnomu Likarju.

Prihotovlenije: Za korotkij čas prijdet ko mni v hosti Tot čudotvornyj Isus, kotoryj tak mnohich bidnych, boľnych vyličil. — O skol'ko slipy, hluchi, chromy, bisnovaty, prokaženy, nimy vyličilisja! Isus ne tol'ko živych vyličil, no On daže i mertvych voskrešal. Doč Jairova, Naimskij junosa, Lazar o tom sviditel'stvujut, čto Isus jest' Hospodom žizni i smerti.

Obnovľu sebi živu viru v Isusa jako v likarja. On čudesnyj likarj. Naši likarji predpisujut liki, davajut poroški, masti. — Isus odnym slovom ličil. Skazal, da budet zdorov, i boľnyj vyzdorovilsja. Často ani ne byl prisutnyj, tol'ko iz daleka skazal i boľnyj vyličilsja. Tak pomoh virnomu sluhovi Kapernaumskaho sotnika. Isus vyličil i stary boľizni. V kupeli Viftsaida uže 38 lit ždal za vyzdorenijem odin čelovik i ne moh odždatisja, Isus odnym slovom vyličil jeho: vozmi odr svoj (postavil

svoju) i chodi . . . I boľnyj začal choditi . . . Odná bidná žena taku viru mala v silu Isusa Likarja, čo jej dostatočno bylo dotknutisja kraja odeždy i vyzdorovala. Ne znamem čislo tich boľnych, ktorých Isus vyličil, no bylo velikoje. Sv. Pisanije tolko važnijši spominajet, no skol'ko raz bylo tak, čo vsi boľny odnoho horoda byli vyneseny k dorohi a Isus zarjadom vsich vyličil.

Toho Samoho Isusa Likarja ždu ja. O jaku nadiju možu ja mati, čo Isus i mene vyličit, ibo i ja boľnyj. O skol'ko boliznej u meňa! Može i tilesny, no skol'ko duševnych boliznej, skol'ko zlych sklonostej, skol'ko upádenij, skol'ko slabostej, neso- veršenstv. O naskol'ko muždajusja v dobrom likarju . . . Među tim Isus približajetsja ko mni. Tišitsja mojej viri, mojej nadiji i mojej ľubvi. Ibo iz ľubvi k Nebesnomu Likarju s želaniem vyzdoro- vitisja idu k sv. Pričastiju. O Isuse, jak by ja chotil byti soveršennym, zdorovym, jak by ja chotil mati cikkom čistu dušu, jak by ja chotil mati disci- plinirovannuju fantaziju pri molitvi, pri razmyšlenii, jak by ja chotil mati kripku voľu, čtoby duša hospodstvovala nad tilom a ne naoborot! O Vraču (likarju) Nebesnyj, prichodi, prichodi . . . odin bidnyj pacient ždet na Tebe, čtoby Ty vyličil jeho . . . Smotri na neho, jakij pokaličennyj, jakij domordovannyj, jaki slidy nachod'atsja ne tol'ko na duši, no i na tili, a to proto, ibo ne chodil ja k Ne- besnomu Likarju na sovit, ne deržal Jeho davny

znamy sovity, no sluchal na zluju poradu tilesnu, sluchal na linivstvo, na pochoť, sluchal na šepot zloho ducha i oni oklamali mene. O Nebesnyj Vraču, s velikoju žaždoju, vmisti i pokoroju prichožu k Tebi, ibo odinoko Ty možeš mni pomoči. Prichodi, prichodi, Tvoj druh jest' boľnyj, vyliči jeho. Isuse, tot koho Ty ľubiš boľnyj! Amiň.

Naščivil mňa Nebesnyj Likarj.

(Blahodarenije)

Vozdychanija. Isuse, Nebesnyj Likarju, Ty u mene! Őto Ti maju skazati? Budu pokornyj i naučusja ot slipcev i ja iz hlubin serdca prošu Tebe: »Isuse, Isuse Syne Davidov, pomiluj mňa!« Isuse, dažd' mni vidinije, dažd' mni sluch, dažd' mni zdorovľa, Slyšu jak prosišsja ot mene: »Viruješi, jako sije mohu sotvoriti«?... a ja skažu pokorno: »Viruju...! viruju! pomoži mojemu nevirstviju«. Pomoži mni ješče lučše viriti...!

O Isuse, bidna žena toľko dotklasja Tvoich odežd a vyzdorovilasja, o jakij ja šťastlivyj, čto ja ne toľko dotknulsja odežd Tvoich, no ja ciloho Tebe prijal vo serdce svoje, s Tvoim Božestvom i čelovičestvom. Isuse, ja znaju, čto uslovijem mojeho vyzdorovlenija jest' vira, i tože ispolnenije vsich uslovij, jaki Ty daješ. Idi, umyjsja v Siloe... — to bylo uslovije, jesli tot slipyj to ne sdilajet ne vyzdo-

rovijet. Isuse, ja viruju v Tvoju silu, ja viruju, što vo mni jest' Tot Samyj Isus, kotoryj vyzdorovil slipyh, hluchich, nimych voskrešal mertvych. Ja viruju, što siju samu silu maješ, Isuse, jaku Ty mal tohda, kohda na zemli chodil, i proto, Isuse, prošu Tebe, vyliči mene...

Isus, jak Nebesnyj Līkarj znajet moju bolizn, no to chočet, čtoby pacient sam skazal, što jeho bolit, čtoby čerez to ulehšalosja na duši pacienta. Prositsja ot mene: što chočeš, da sotvorju Tebi? I ja začnu vyčisliti moi bolizni. Isuse, ja slipyj ješče, choč vižu sam svit, ale jakraz tot svit mene oslipil. Na mene duže vlijajet svit, krasota svitska, zoloto, bohatstvo, osoby... a ja slipyj idu za timi dilami i ne vižu, što to vsjo: sujeta, sujet! Čto to vsjo poroch i pepel, što to para, kotora sehodna utrom jest' a v poludne uže nit, a ja slipyj ne vižu, što odinoka cimnost' jest' Boh, vična žizn s Bohom, tut na zemlj Bohu služiti, Boha ljubiti! O Isuse, vyzdorovi oči, čtoby vidili, čtoby vsehda čisty ostali, čtoby na moich očach ispolnilisja slova: čistym vsjo čistoje, čtoby svitski skarby, krasoty im ne vredili. O Isuse, pokripi moi oči, ibo tol'ko bity narobjat u ludej oči. Oči suť často pričinoj hricha. Dažd' mmi taku silu, čtoby ja znal zaperti oči na vid hricha, a znal otvoriti oči na vid l'udskoj bity, i pomahal tam, hdi nužno pomahati.

Isuse, ja hluchyj... O skol'ko raz slyšal ja propovid', napominanija ot svjaščennikov, nastojatelej,

a vsjo zabył. Skoľko raz daže ne slyšu to, čto pro-
poviduujut sluhi moži, bo ja hluchij na slovo Božeje,
no jesu svitski žarty, balački (plečki) provauatsja,
to ja sečas ožiju, ja vsjo čuju, mene to sečas
interesujet. Skoľko raz šeptal mni anhel v sovisti:
sdilaj to dobroje, a ja ne sdilal, ne chotal to čiti...
I zlyj duch šeptal mni: sdilaj hrich, iskušal, a ja
o hańba na mene — ja posluchal šepot z toho ducha
i skoľko raz ja sohrišil! O, jak chorij moj sluch,
to čto ne treba čujet, a slovo, volu Božiju ne čujet!
O Isuse, daj mni zdorovyj sluch, čtoby ja na isku-
šenje ne sluchal, no čtoby ja každoje Tvoje napo-
minanije, vdochnovenije (vnuternyj holos) porozu-
mil, posluchal.

Isuse, pokripi, obnovi moje serdce, čtoby lučše
ľubilo, čtoby ne bylo tak duže svitskoje, čtoby
uspokoilosja s Toboju, ibo čto mni iz toho, jesli
čilyj svit budet moj, a jesli Boh ne budet moj?
A naoborot čto mni to škodit, jesli nič ne maju,
no maju Hospoda Boha! O Isuse, prošu Tebe kra-
sivo, buď tak dobryj, vybrosi iz mojeho serdca vsi
idoly, jaki tam nachodʹatsja. Idol slimaka (lini-
vstvo), idol ľva (hniv), idol końa (sučeta), idol
Venusy (načistota), idol skota (obžyrstvo), idol
skuposti itd., bo nemožľivo, čtoby na oltari v kivoti
kromi Najsy. Eucharistii, čto-to bylo, tak nemožľi-
vo, čtoby v serdci mojem Isus i različny idoly byli.
Vyženi vsich tak, jak vyhnal jes kupcov iz chrama
Božeho, tak jak vyhnal jes sedem bisov iz Marii

Magdaliny, tak vyženi iz mene sedem holovnyhriem!

Pokripi moj razum, čtoby ja vsehda poznal pravdu, i čtoby vsehda tebevo, rozumno razmysljal osobenno o isunných cinnostách. Pokripi moju voľu, čtoby ja poznatu pravdu, poznatoje dobroje sadoval, i vyderžal pr. zakoni bozom i cerkovnom až do smerti. Pokripi moju voľu, ibo voľa, ili spaset mňa, ili v proklatije zavedet. Voľa svobodno izbirajet zakon poderžati, ili perestupiti (hrich zdlati), i proto vora jest' pr.činoju našeho spasenija, no pričinoju i proklatija.

Pokripi moju pamjat', čtoby ja ne zabyl zapovidi Boži — cerkovny. Ne liš to, čtoby ja ich znal na pamjat' vyčisliti (mnogaje dumajut, čto to dost), no čtoby ja podľa tich zapovidej žil, čtoby ja ne zabyl v cili svojej, na Hospoda Boha! Ja ot Bcha proischožu, i k Bohu idu... to ne smiju ja nikohda zabyti, to jest' najbolše neščast'a dľa odnoho čelovika, jesli to zabudet i žijet bez cili, idet do propasti, jak korabel bez ruľa (bez kormidla, bez kapitana)... Pokripi moju fantaziju, čtoby ona toľko na dobre mni služila, čtoby ona byla ukroščen na pri molitvi, a toľko pomahala mni dobri molitisja, čtoby byla vjazana s dumkami molitvy.

Pokripi moi ruki, čtoby dolho mohli voznašatisja k molitvi, čtoby dolho mohli na slavu Božu rabotati, čtoby dolho mohli pomahati bližnemu, pokripi moi nohy, čtoby mohli choditi po putech zapovidej,

i čtoby mohli idti i na veliki otstojanija za dušami, čtoby ich spasti . . .

Isuse, voobšče — jesli to Tvoja voľa — daj mni tilesnoje i duševnoje zdorovľa, vyzdorovi mene iz toj . . . bolizni, podobno prošu o zdorovľa moich najbližšich.

Isuse, d'akuju Tebi za prišestvije do mojeho doma. Ja znaju, čto i odnym slovom znaješ vyličiti, Nedostojnyj ja na to, čto prišel jes v moj dom. No jesli uže jes prišel, ne hnivajsja na mene, čto tak mnoho prošu, no to robit každyj boľnyj, jesli v dom prijdet likarj. To robľu i ja, ibo Ty odinokij istinnyj Likarj. Na Tebe nadijachsja, da ne postyžusja vo viki. Amiin.

Idu k Osvjatitel'u.

Prihotovenije. Idu pričáščatisja. Priňati Tilo i Krov Isusa Christa! Idu priňati Tajnu Najsv. Eucharistii. V Cerkvi Christovoj jest' sedem Tajn Christovych. Nikotori uže i ja priňal. Ja uže pokreščenyj, čerez to stalsja členom Cerkvi, ja myropomazanyj, i tak stal ja voimom Christa, ja často spovidalsja, polučil otpuščenije hrichov čerez Tajnu pokajanja, može i posvjaščenije maju, menši bolši svjaščenničeski činy, može ja posvjatilsja v službu Christa v monašestvi, monachom, monachineju ja, može zavjazal supružestvo i svjatoju familijeju choču razširjati Carstvo Christa. Skolko

blahodatej! Tajny Chr'ŕstovy suť jak cisterny, čerez kotory prichodit osvjaščeniye. Centrom vsch tich Tajn jest Najsv. Eucharistija, ibo v nej polučaju Samaho Osvjatitel'a Isusa Christa i čerez Neho i Ducha Svjataho, ktoromu osobenno pripisujem osvjaščeniye.

V čistych dušach perebyvajat Duch Svjatyj, viď i tilo naše nazyvajem chramom Ducha Svjataho. Kohda ja pričaščajusja, ukrašaju svoj chram, čto-by dostojnym obitališčem byl dl'a Ducha Svjatoho.

Duch Svjatyj proischodit ot Otca i Syna. Syn Bož'j poslal nam Ducha Sv. i teper čerez sv. Pričaštije prichodit k nam ne tol'ko Isus, no jak uže bylo skazano, Osoby Trojci Sv. sodijstvujut povsjudu, prichodit cila Trojca Sv. Poka vidy Eucharističny deržat v nas, to my to hovorim, čto holovnu roľ ihrajat v našem serdci Isus, no kohda vidy razojdutsja Trojca Svjata i naďal'se čerezvyčajnym sposobom ostanet u nas, poka v blahodati osvjaščajuščoj živem, no teper uže holovnu roľ ihrajat u nas Duch Svjatyj. (Dl'a poňatija: Trojca Sv. vmišti dijstvujet. No pri poodinokich dijstvijach holovnu roľ Odná-Odná Osoba ihrajat. Napr. pri sotvorenii cila Trojca sodijstvujet, no po čelovičeski skazano holovnu roľ ihrajat Boh Otec, pri otkuplenii snova holovnu roľ ihrajat Syn Božij, pri osvjaščeni Ducha svjatyj.) Vsi Tajny suť svjazany s dijstvijem Ducha Svjataho, no vsi Tajny suť osnovanijem Isusa Christa, i tak kohda idu pričaščatisja,

idu k Christu, čtoby Jemu poblahodariti za moje osvjaščenje, za to, čto ja moh statisja christianinom, čto ja možu žiti v blahodati osvjaščajuščoj, to v pervom rjadi Isusu možu blahodariti. Prichodit ko mni moj Osvjat'el', o jakuju viroju maju Jeho prinimati? Ja idu teper k Istočniku svjatosti! Ješče v St. Zaviti skazal Hospod' Boh, »budte svjaty. jakože i Az svjat jesm« i ja choču byti svjatyj, i proto idu k Istočniku svjatosti.

Jak žaždu za tim Istočnikom žizni, ja može uže mnoho tuzemnych istočnikov, naslaždenij skusil, pil, no oni mene ne uspokočili, moja duša žaždet, nespokočnaja jač' »poka ne uspokočitsja v Tebi o Bože« (sv. Augustin).

Mene nič ne možet uspokoiti, ibo vsjo jest' dočasnoje, vsjo jest' sujeta, toľko Isus, toľko Eucharistija majet vičnu cinu, tak jak Sam Hospod' Boh. Nit na sviti nič cinnijšaho, jak Boh, i proto možu skazati, nit na sviti nič cinnijšoho, jak Najsv. Eucharistija, ibo Najsv. Eucharistija, to jest' moim Bohom!

»S jakuju nadijeju maju itti k istočniku svjatosti? Isus podast mni vsi potrebnny blahodati, čtoby ja stalsja svjatym.

S jakuju ľuboviju maju pristupiti? O, Isuse, Ty nič ne chočeš, toľko to, čtoby ja stalsja svjatym i stalsja na viki blažennym! Jak to ľubov iz Tvojej sterony! Na vid takoj ľubvi, vosplamenijet i moje srdce i ja ľuboviju napolnennyj. Vid' to prirodno,

kto stoit kolo ohňa, tot zahrijetsja, a ja stoju pri istočniku ohňa ljubvi . . .

Idu Isuse, idu, duže žaždu, nuždajusja v Tvojej svjatosti. Isuse, ždu na Tebe. Isuse, očisti mene, čtoby ja dostojno moh pristupiti k svjatosti Tvojej. Žaluju za vsi hrichi moji! Isuse, milostiv budi mni hrišnomu. Amiň.

Blahodarenije:

Vozdychanija. »Svjatyj Bože, Svjatyj Kripkij, Svjatyj Bezsmertnyj pomiluj nas!« (3). »Svjat, Svjat, Svjat Hospod' Savaoft! Svjat, svjat, svjat jesi Hospodi Bože moj, miloserdija prisnotekuščij istočnice! Svjat, svjat, svjat jesi Hospodi Bože moj, Bože Otče, Bože Syne, Bože Duše Svjatyj, jedinyj ist'nyj Bože! Svjat, svjat, svjat jesi Hospodi Bože moj, sladoste neizhlaholannaja ljubvy neprestannaja! Svjat, svjat, svjat Hospodi Bože moj, veselije, jechože oko ne vidi, radoste, jaže na serdce čeloviku ne vzyde, piniije, jechože ucho ne slyša, krasoto ne osjazajemaja, pišče nikohdže snidajemaja, pitija vsjakija sladosti, vičnoje nasyščeniije svjatyh — neudalisja ot mene Bože moj, v pomošč moju voňmi i pomiluj mňa nedostojnoje sozdaniije Tvoje« (Akaftist k Trojci Sv.).

O Dorohij Spasitel'u! Svjatoste moja! Kuda Ty dostalsja? O skol'ko raz v moem serdci hrich hospodstvoval! A teper Ty Svjatoste perebyvaješ

v nem? Hospodi pomiluj, Hospodi pomiluj, Hospodi pomiluj! — inše neznaju čto skazati, korotše ne znaju vyraziti svoj žal i doviriye, čto otpustiš mni!

Blahodarju Tebe, o Solodkij Spasiteľu za vsi sredstva spasenija. Blahodarju prežde vseho za sv. Pričastije, za nebesnuju hostinu, čto ja moh učastnikom byti večeri Tvojeja Tajnyja. Blahodarju Tebi za Tajnu kreščenija, za svjatu kupil', o skol'ki ľudi blukajutsja po sviti v tmi bez kreščenija, ne poznajut Tebe, o Isuse! Čerez kreščenjej polučil ja pervuju blahodaľ, pervuju bračnu odeždu, blahodaľ osvjaščajuščuju. Ja stalsja ditinoju Tvojeju! O, nažal' ot toho času skol'ko raz zapaskudil siju bračnu odeždu, skol'ko raz zabyľ ja to, čto ja obiščal ustami krestnych roditelej pri kreščenii: Otrikajusja zloho ducha i choču služiti Christu«. Tri raz skazali to v imeni mojem, — a vsetaki skol'ko raz ja v žizni naoborot robil, otreksja Isusa a služil zlomu duchu! Isuse, snova povtorjaju otrikanije zloho ducha i snova obiščaju tol'ko Tebi služiti, bo tol'ko dľa Tebe oplatitsja žiti. Blahodarju za »Pečať dara Svjataho Ducha«, kotoruju pečať ja polučil pri myropomazanii. O jesli by ja vsehda dostojnym chramom Ducha Svjataho ostalsja! Blahodarju Tebi za miloserdije Tvoje, jake upražňaješ pri Tajni Pokajanija. O skol'ko raz slyšal ja slova: »Razrišaju ěa ot vsich hrichov tvoich, idi i bol'se ne sohrišaj«. a vsetaki, može ješče tot deň upal. O Kriposte moje, o Junošej i Divici tvorjaščaja Najsv. Krov

Christa, ukripi mene na budúcuju boľbu. Nikohda boľše ne choču dobrovol'no oskorbiti Tebe!

Blahodarju Isuse i za daľši Tajny, kotory ja maju i za blahodati, kotory polučil čerez sii Tajny. Blahodarju snova i snova za Tajnu Najsv. Eucharistii, za Dar-darov, čto možu ježednevno pričiščatisja. O pomози mni Isuse, čtoby ja iz dňa na deň vse lučše pričiščalsja. Toľko odno želanije maju: Nikohda ne ostati bez sv. Pričastija, vse byti s Christom i tut i vo vičnosti. Amiň.

Miloserdnyj Isus prichodit ko mni.

Prihotovlenije. Isus vidit 38 roki ležaščaho boľnaho v kupeli Viftsajdskej i prositsja ot neho: Choščeši li cil (zdrav) byti? Jej, Hospodi, čelovika ne imam, da jehda vozmutsja voda, vveržet mňa v kupiľ«.

Isus smiloserdovalsja i skazal jemu: vozmi odr svoj (postil svoju) i chodi...

O Isuse, skol'ko raz nuždajusja i ja v čeloviki, kotoryj by dal mni ličebnyj balzam na moje serdce, kotoryj by mal sočuvstvije so manoju, kotoryj by potiřil mňa, napomnul, poučil, pomoh, ale duže často ne maju čelovika, kotoryj by mal miloserdnoje serdce.

Tu prichodit mni v um, voploščennoje Miloserdije, Isus Christos. On jest' istinnyj miloserdnyj Samarjanin, kotoryj našel pri dorozi poranennoho,

zišol iz skota svojeho, vzjal oliv, vino i vyčistil ranu, zamastil, zavjazal i posadivše jeho na svojeho skota otprovadil jeho do hostinnici i prosil majiteľa hostinnici, čtoby staralsja o ranennoho, on vertajučisja nazad vsjo zaplatit. Isus, jak miloserdno pomahal boľnym, jak miloserdno byl prijatelem hrišnikov, ato proto, čtoby priobrivše ich dovirije navernul ich k Bohu . . . I kohda vnisti snimi byl na hostini, knižniki i fariseji skazali: »čto jako s mytari i hrišniki jast i pijet?« Isus tohda skazal veliku s miloserdijem napolnennuju premudrost': »Ne trebujut zdravii vrača (likarja) no boľšačii: ne prijdoch prizvati pravedniki, no hrišniki na pokajanije« (Mark, 2, 16-17).

O Isuse, Tvojemu miloserdiju možem d'akovati i spasenije. Vidil Ty pervoho čelovika upavšaho v hrich, znal Ty, čto ždet jeho, jesli ne pomiritsja čelovičestvo s Hospodom Bohom, i hotov byl Ty s rišenijem; rišil voplotitisja, čto by zachraniti čelovičestvo. Iz miloserdija k nam ležal Ty v jasľach, robil v Nazareti. Miloserdnoje Serdce diktovalo Tebi Isuse, prekrasnu nauku o blaženstvach, kohda skazal jes: Blaženii milostivii, jako tii pomilovany budut. kohda skazal »prosjščemu u tebe daj« (Matf. 5, 42), ili kohda Ty skazal: »Budite ubo miloserdny, jakože i Otec Vaš miloserd jest. (Luka 6, 36).

Iz miloserdija dilal jes čudesa. Osobenno krasivo vyražajetsja miloserdije Isusa v slučaji voskrese-

nija naimskega junosi. Vdovica stratila svojeho jedinaho syna, pravi odprovažujet jeha na cmintir. Možeme predstaviti sebi jej sostojanije ducha, jako smutilasja, jak bojalasja budućnosti, čto sdilajet, kohda poslidna nadija jej syn pomer. »I vidiv ju Hospod' (Isus) miloserdova o nej i reče jej ne plači«, zastavil pochoron, pristupil k mertvomu i skazal »Junose, tebi blahoľu, vostani. I side mertvyj načat hlaholati i dade jeha materi jeho« (Luka 7, 12-15) O jaku radosť sdilal vdovici!

Na druhom místi čitajem, kohda stojal pri hrobi Lazarja, plakal. Plakal, bo On miloserdnyj... i bože voskresil Lazarja. Prekrasno zradil svoju boľizň, sočuvstviye, ľubov narodnu k svojemu horodu, kohda skazal: »Jerusalime, Jerusalime, kol'kraty voschotich sobrati čada tvoja, jakože sobirajet kokoš (kvoka) ptency svoja pod krili, i ne voschotiste?« (Matf. 23, 37). Jakože to miloserdnoje Serdce, kohda slyšim Jeho slova: »Ne ostavl'u vas siry (sirotami), prijdu k vam« (Jo. 14, 18). Miloserdije privelo Isusa na krest, chotil nas spasti, bo byl dobryj, miloserdnyj.

Sej dobrotlivyj, miloserdnyj Isus prichodit ko mni v Tajni miloserdija, v Najsv. Eucharistii.. V toj Tajni ispolnilisja Jeho slova, čto ne ostavit nas sirotami. Tut mežd'u nami jest postojanno, kormit nas svojim Tilom i Kroviju. O jak miloserdnyj Ty Isuse!

S jakoju nadijeju maju pristupiti k Tebi, kohda

-Ty tak miloserdnyj? Ja osmiľaľusja, ibo poznal, Isuse, Tvoje miloserdnoje Serdce!

No razom i žaluju, za to, čo tak dobrotlivaho, miloserdnaho Isusa, stoľko raz oskorbil. Priďdi ko mni, Isuse, i nauči mňa tože byti miloserdnym. Priďdi Isuse i daj mni doviriťe do Tvojeho miloserdija. Priďdi Isuse, naše Miloserdije, budeš mati na kim upražňati svoje miloserdije. Priďdi pered Toboju ležit odin poranennyj, skľemanyj, skoro očajannyj. Pered Toboju ležit boľnyj, kotoryj potrebujet vrača. Ne jem mertvyj, žiju — nad'jusja, čo maju blahodať osvjaščajuščuju — no vsetaki nakoľko nužno mni miloserdnaho vrača! Priďdi, Isuse, priďdi! — tak čuže Ťa čekaju... Amiň.

Miloserdnyj Isus je moim ...

(Blahodaronije).

Vozdychanije. »Viďa vdovicu silni (duže) plačuščuju Hospodi, jakože tohda umiloserdivsja syna jeja na pohrebenije nesoma voskresil jesi, sice i mni umiloserdisja čelovikoľubče.»

»Imijaj bohatstvo miloserdija, mytari i hrišniki i nevirnych prízval jesi Isuse ne prezri i mene nyni... Isuse silo nepobidimaja. miloste bezkonečnaja pomiluj mňa. Isuse nadeždo nenadeždnych, utišenije plačuščich.

Isuse, očisti mňa po milosti Tvojej. Isuse, teploto

ľubimaja, ohrij mňa. Isuse, bolizni duševnyja i ti-
lesnyja izbavi mňa» (Iz akatista K Isusu Christu).

Isuse miloserdnyj, tut jes v moem serdci. Upraž-
ňaj svoje miloserdije nadomnoju! Isuse, ja uže
nezčislenno raz moh byti otsuždenyj na peklo, no
Ty miloserdnyj byl, Ty čekaľ za mnoju, čtoby po-
kajatisja. O jak mnoho možu ja d'akovati Tebi pro-
Tvoje miloserdije.

Isuse, jesli by ja smotril toľko na Tvoju svja-
tosť, ja by ne smil pristupiti k Tebi, no jesli
smotru na Tvoje miloserdije, s nadějeju idu k Tebi,
bo znaju, čto Ty pravi takim, jak ja, bidnym chočeš
pomoci.

Isuse, ja stoľko raz obiščaju poľipšenije, a skoľko
raz upal snova do tich samich ošibok, a Ty snova
otpuščaješ, ibo Ty miloserdnyj. O Isuse, jak ja to
zaslužil? Budu staratisja tak žiti, čtoby ne trebalo
Tebi vsehda liše miloserdije upražňati, ibo ne
možno do bezkonečnosti zneužiti miloserdije Isusa!

Isuse, bud' miloserdnym ko mni tut v žizni, bo vo
vičnosti uže nit mista na miloserdije.

Isuse, posmotri dobri vsjo vo mni, posmotri moi
dumki, jak ja polzujusja dumkami, posmotri moje
cholodnoje serdce, — skoľko raz zneuživaju jazyk,
posmotri moi oči, jak daleko oni ot poňatija skrom-
nych očej, posmotri moju cilu vnutrennosť, o jak
slabyj ja pri molitvi, pri razmyšlenijach, pri boho-
služenijach... Isuse, bud' miloserdnyj ko mni,

otпусти mni i pomoži mni, čtoby ja lučšim stalsja, čtoby ja po voli Tvojej žil.

Isuse, buď miloserdnym k hrišnikam! O skoľko hrišnikov na sviti! Bud' k nim miloserdnym. Bud' miloserdnym k moim srodnikam, meždu kotorymi i taki suť, kotory ne služad Tebi, ne priznajut Tebe za svojeho Spasiteľa, ne starajutsja s Toboju, bud' k nim miloserdnym. Bud' miloserdnym k mnohim, kotory ostavili svoju istinu viru, čtoby mali času vernutisja nazad, bud' miloserdnym k pohanam, k jevream, k mohamedanom, i k različnym sektantam, čtoby našlisja, ľudi, kotory im otvorjat oči, i oni vidivše blud prijmut pravdu. O bud' miloserdnyj Isuse k cilomu svitu, ibo cilyj svit boľnyj, daj nam spravedlivyj mir. Ne karaj nas podľ'a toho jak by my zaslužili, no bud' miloserdnym, na to Ta prosime, inache vo vsim da budeť vol'a Tvoja, ibo my možem toľko prositi, pokorno nadijatisja, no my ne vidim buduščej, my nevidim vsi puti, Ty to znaješ lučše i proto i pri našem prošenii otdajemsja do voli Tvojej Amiň.

Preterplivyj za nas strasti Isus, prichodit ko mni . . .

Prihotovlenije: Isuse, kotoroho cilaja žizň byla terpinijem ždu Tebe, jako Host'a s velikoju ľuboviju. Ždu Tebe, čtoby jes naučil mňa na cinu terpinija. Ždu Tebe, čtoby ja Tebi poďakoval za vsi

terpinija. Idu k Tebi Isuse, bo choču poznati školu kresta.

Dorohij Isuse, pereleču dumkami v korotkosti važniji stancii Tvoich terpinij, i to da budet moim prihotovlenijem k sv. Pričastiju.

Viflejem... jak moh Ty čuvstvovatisja Isuse posli nebesnoj slavy, v mašta'ni, meždu bydl'atmi? v solomi? v jaslach? bylo choločno, bylo tismo, bo povjazanyj jes byl v bidny pelenki. Nevmistimyj Boh vmiščajetsja v maly jasly! Navirno už tam v jaslach vyšli pervy slezy iz Tvoich očej! O skol'ko terpinij ot toj pervoj slezy, kotora byla znakom, čto kalvarija Tvojej žizni počalasja, do poslednjogo vozdychanija na kresti: »soveršišasja!« Jak ťažko bylo na dorozj do Egypta! Pustyňa... holod, žažda... v noči na holoj zemli nužno močevati. V Egypti, v čužom kraju, snačala sv. Josif bez roboty, bez znakomstva, kto znajet skol'ko raz stalosja, čto lem iz vyžobranoho chliba najil sja Tot, Kotoryj Sotvoritelem pšenicy, chliba... Nazaret... denno dolžen byl Spasitel' ťažko rabotati... Skol'ko raz može ťudi podobno, jak zvykli vykručati remeslenikov, vykručali i Isusa, »toto tak choču, toto tak...« »ja tak dumal...« »ja to chotil...« a Isus spokojno vysluchal a každomu to sdilal, čto kto chotil. Učitel'... »Lisy jazvy imut. pticy nebesnyja hnižda, Sym že čelovičeskij ne imat' hdi hlavu podkloniti« (Luka 9, 58). Čerez deň propovidujet, v noči molitsja. Skol'ko

raz utomlenyj zaspal na korabli, jak utomlenyj moh byti, jesli apostoly uže ne chotili dozvoliti diťam prijci k Nemu, a Isus, choť jak utomlenyj byl pri- zval ditej, poblahoslovil ich, »bo takovych jest Carstvo Nebesnoje!«

Jake terpinije moh mati Isus, kohda izminnik Juda pociloval Jeho... jak horilo toto misto na lici Isusa... Jak terpil Isus, kohda bidnyj sluha udaril Jeho po licu. Jak terpil Isus, kohda plivali Jemu do lica... Kohda dolžen byl sluchati ne- čistoho Iroda, kohda vidil necharakternoho Pilata, kohda slyšal postojannyj krik: Raspni, raspni Jeho. Za to, čo jes vyhoil ich, za to, čo jes ich poučil, čo jes ich nasytíl... čo jes im ditej poblahoslovil, za to teper maješ byti raspjatyj. Bičovanije... ach strašnaja muka! Strašny bičy iz remeňa, na konci olovo. Pri bičovanii na pered spuchlo. Tilo, posemu sbelavilo, koža roztorhalasja, Krov tekla potokom, pokropila stolp, pri ktorom Isus obnaže- nyj musil stojati, pokropila daže i lica katov, po- maly i kosti bylo uže vidno... Isus skoro bez sebe, otvjazali Jeho i Pilat preukazal Jeho slovami: »Se čelovik« to chotil tymi slovami skazati narodu: majte miloserdije, no narod ješče horše, sdičil. Podobno jak tyhri na vid krovi i ješče bolije dčkym holosom kričali: Raspni, raspni Jeho! Terňem vin- čanije... Lehko mohlo statisja, čo sii terni i oči poranili... Osobenno bolizň strašna byla kohda vines malyj byl a palicami bili, čtoby žišol na ho-

vu. Dajut krest na pleče, odim konec na zemli po ramenach vlečetsja. Každyj kančnok do jakoho dotknetsja potrjaset s krestom, dotknetsja krest i holovy, i terni hlušše idut v holovu. i bolizn ubolšajetsja. Padet Isus... bijut Jeho, dolžen dašše itti... Simeon pomahajet. — Pribijut na krest. Napered odnu ruku... ciloje Tilo obernetsja v napravljenje toj ruki... natihajut druhu ruku, čto by dostali s neju do napered prihotovlennoj diry, kľaknut na hrudi, a tahnut ruku... že muskuly, žily torhajutsja to katov ne bolit, a čto Isusa bolit? o tom ne staralisja, vid' otsuždenyj byl, iz ich trech Isusa deržali za najhoršoho... pribili i nohi... Postavili krest... ne pomaly, ale kinuli jeho do prihotovlennoj diry, čto ciloje Tilo Isusa snova potrjaslosja... to ich čikom ne obchodilo... Isus terpit i duševno čbo vidit mnohich, za kotrych nadarmo umirajet...

Žaždet, napojat Jeho octom. Umret... probijut mu Serdce... a sotnik holosit, čto dilo skončil... no priznajet pri tom, čto »voistinnu bi Boh sej...«

Isuse! skol'ko terpinij! liše perečitati mnoho, a pereterpiti to vsjo? A k tomu nevinnomu, ibo na vopros: Kto iz Vas obvinujet Mňa o hrisich? Nikto ne moh najti ni najmenšu ošibku na Tebi, a vse-taki otsud'li Tebe, vsetaki umiral Ty... O Isuse, jak bolit moje sedce na vid toho mučeniya... Bolit mene serdce napered proto, čto to vsjo pro mene... bolit mene serdce proto, čto ne znaju tak plakati

jak by zaslužil Ty, čtoby ja sočuvstvoval s Toboju. O jak cholodnyj ja na vid terpinija Isusa... Isuse, bud' miloserdnyj ko mni. Otpusti mni siju neblahodarnost', siju slabu viru!... Za to idu do sv. Pričastija, čtoby moja vira obnovilasja, pokripilasja...

Isuse maju nadiju, čto svojim terpinijem pokripiš mene, i podvihneš mene do vyššoho soveršenstva. Isuse ljub' u Tebe, bo jesli dakto, to Ty zaslužiš mojej ljubvi... Isuse upokorjajusja, čto ja tak ne ljub' u terpinije, a bez terpinija nit spasenija. Isuse idu pokripitisja, idu naučitisja premudrosti iz školy kresta, prichodi i pouči mene... Prijdi o, Isuse, prijdi, choču pocikovati Tvoj Rany, choču rozplakatisja, čtoby vyšli slezy žal'a, ibo mnogi choroty tol'ko tak vyličatsja, jesli vyplačusja jesli slezy očistat dušu moju... Prijdi preterpivyj za nas strasti Isuse Christe i pomiluj mňa. Amiñ.

V školi Kresta

(Razhovor s Isusom posli sv. Pričastija).

Vozdychanija. »Preterpivyj za nas strasti Isuse Christe, Syme Božij pomiluj mňa hrišneho« (300 dn. otp.) »Pod krest Tvoj staju, Spasitel'u moj mi-lyj i moľu Tebe, podaj že meni za hrichi žal', šči-ryj... Za mene Ty raspjalsja... za hrichi moi pro viru moju ubiti Ty dalsja...« (pisň) »Veličajem Ťa životdavče Christe, i čtem Krest Tvoj čestnyj, imže nas spasl jesi ot raboty vražija...« »Poklaňajusja jazvi Tvojej, jaže v desnij (pravojj).

Tvojei ruci, i prošu Ťa, jeŤa radi spodobí mňa odesnuju Tebe stati... Podobno klaňajusja i jazvi Tvojei, jaže v šujijej (livoj) Tvojei ruci, i moľu Ťa, jeŤa radi ot časti šujija (na sudi ot livoj storony) izbavi mňa. Poklaňajusja jazvi Tvojei, jaže v desnoj Tvojei nozi... i prošu Ťa nastavi mňa na put' pravij pokajanija... Poklaňajusja jazvi Tvojei jaže v šujijej nozi... ot vsjakaho puti lukavaŤo vozbrani noham moim. Poklaňajusja jazvi, jaže v probodennom Tvojem Serdci, i prošu sokruši moje okamenenije, serdce žestokoje porazi i pronzi je (napolni) strachom Tvoim svjatym, da Tebe vozlubl'u vsim serdcem moim, vseju dušeju, vseju kripostiju, vsim pomyšlenijem moim... (Skoroče-na molitva iz akafista.)

»Isuse, v Nemže lsti nisi ot predateľa lstiju lobzannyj, Isuse tunc (darom) Sebe vsim podavajaj za srebrenniki prodannyj; Isuse svjazannyj razrišajaj uzy; Isuse svjazannyj — svjaži moja strasti, Isuse Ahnče na zakolenije vedennyj, Isuse zrak raba prijemnyj, pomiluj mňa...«

»Isuse Simja nebesnoje v ternije vpadšeje, Isuse ot vinohrada TvojeŤo Izraila ternijem vinčannyj, Isuse jedinosuščnyj Otcu, poruhanije ludej, Isuse Tvorče, ot tvani (ot sotvorenija) mučimnyj... Isuse osuždennyj, Sudije moj, ne osudi mene v tmu kro-mišňuju, Isuse ne imijaj sily, Silo moja pri končini mojej ne ostavi mene... Isuse prostiraja ruki, da

mňa obľobyzaješi (ciluješi). (Dumki iz Akaftista k strast'am Isusovym).

Iz hlubiny serdva vitaju Tebe, o Dorohij Spasitelu! Znajú, čo Ty teper uže proslavlennoyj, i znaju, čo Tvoje Tilo uže proslavlennoje, no vsataki iz blahodarnosti k Tvoim strast'am ja možu sebi predstaviti Tvoje Tilo poranennoje, pobitoje... ktoroje ja teper priňal do serdca svojeho... Isuse, ciluju vsi rany, bo vsi pro mene byli pereterpleny... Isuse, ďakuju Tebi za tak veliki terpinija, kotorymi spas jes mňa... Isuse, nauči mňa tože terpiti, ibo Ty skazal, čo preterpivyj do konca toj spasen budet... Ty skazal, ašče kto choščet spastisja, da vozmet krest svoj i po mni hrjadet (idet).

Skaži mni, Isuse, počemu terpil Ty tak mnoho? Vid' my znajem, čo jesli by Ty byl proľal odnu kapľu krovi,, i ta by nas spasla... — Tak ješ', ditino moja! No ja timi terpinijami chotil dokazati Tebi moju nevyskazannuju ľubov, i chotil vzbuditi tvoju nenavist' proti hricha, ibo každoje terpinije malo nikoje to značenie, poučenie... — Pouči mňa, Isuse, o Tvoim terpinii... Slušaj: — Ja uže ot Viflejema terpil, čtoby poučiti vas, čo kresty počinajuťsja roždenijem čelovika... V ditskom viku terpil, ibo terpinijem vospitujuťsja diťa... ne možno vsjo dati diťam, čo zahahnetsja im... V Nazareti robil, čtoby ja posvjatil robotu, ibo robota zaslužna i často dobroje sredstvo protiv iskušeniť. V žizni ľudi vykručali, občerňovali, zloje

čumali na Mene, to jest poučeníje pro tebe, što i s toboju inače ne budet, ibo »re boľšij učenik ot Učitel'a.« Zradili Mene, našal' i takij hričh dovoľno častyj v žizni... može i tebe zradili hrdi, potišujšja... vysmijali, prozyvali Mene, potišujšja, jesli s toboju take slučitsja... Obnažili Mene bičovali Mene, ibo na sviti mnoho nečistot. Potomu zoblekli Mene, ibo mnoho dolžen terpiti pro nedostatočny odeždy ženskoj mody, proto horili na moem Tili udary bičovanja, ibo často horit pochoť plotskaja u ľudej... proto vinčali Mene ternijem, ibo v holovach ľudskih často hordy, zavistny, zloželateľny, nečisty dumki nachod'atsja! Upal pod krestom, ibo vsi hrichi mal na Sebi... i tvoi... Žaždal na kresti, ibo ľudi obžirstvom, pjanstvom hrišat... probili Moje Serdce, čtoby otvorilisja miloserd'ja dveri do Mojeho Serdca...

O Isuse d'akuju za nauku. Žaluju za to, što i moi hrichi zapričinili sii rany, budu starat'sja tak žiti, čtoby nikohda boľše hrichami ne ranil Tebe...

Isuse, čomu dolžny i my terpiti?... — Tomu d'itino, ibo to kara za hrichi... Radše tu terpi, jak na druhom sviti... Čelovik s hordostiju sohrišil, dolžen byti upokorenij čerez kresty, čtoby pomjak, čtoby priznal svoju slabost', čtoby priznal, čo u Boha jest' sila! Jesli spokojno terpiš, maješ zasluhi, a terpinije ulehšitsja... jesli neterpelivyj ty, a može i ruhaješšja... terpinije ne minet a daže ubolšajetsja čerez neterpelivosť a k tomu hrišiš... i

proto buď rozumnyj... svjaty radovalisja terpiniju, daže byli i taki, čo prosili terpinije... Ty choťta spokojno terpi! Možeš prositi oddalenije krestov, no otdano na vol'u Boha...

Čelovik hordyj »nadutyj« hovorit narod... Podobno jak boľače tilo, spuchlina... v toj spuchlini mnoho zloj materii nasbirajetsja... ona musit vyjti von, ináč tilo ne vyzdorovijetsja... podobno i v čelovika hordoho, mnoho zloho nasbirajetsja... to musit vyjti von... ale jak? Čto budet tim operačnym nožom, kotoryj totu spuchlinu rozrižet? To budet krest... krest udarit po spuchlini, spuchlina otvoritsja, i čelovik krasivo vyličitsja.

Đakuju, Isuse, za nauku... Podaj mni sily, čo by ja v budúcnosti vsehda spokojno prijal kresty... Teper rozumľu poslovicu: Koho Boh ľubí, toho krestami posiščajet. Dijstvitel'no to velika ľubov iz storony Hospoda Boha, kohda to chočet, čoťby ja zdorov byl... Poblahoslovi, Isuse, moi kresty, i ja vozmu denno svoj krest na pleče i idu za Toboju, lbo choču byti s Toboju teper i vo vičnosti, Amin.

Idu k Spasiteľu.

Prihotovenije. Kto prichodit ko mni? Spasiteľ, kotoryj na kresti raspjalsja za mene, čoťby mene spasti. Čila žizň Spasiteľa ne inše jak odna žertva. Dumaj na Vifľejem, na Egypet, na Nazaret, na učiteľskij urjad, kohda chodil iz sela na selo po sv. Zemli, skol'ko terpil pro tebe. Osobenno že mnoho

terpil v poslednoj sedmici žizni svojeje počinavše ot Getsimanskoj zahorody až po Golgotu. Skoľko terpinij!? Prichodit ko mni Tot, kotoryj predvidil moi hrichi už v Getsimanskoj zahorodí, i hrichi vsich Judej... i sii hrichi mal vzjati na sebe, čto-by nas ot nich otkupiti, mal za nas umerti... Potrjassja Isus, upal na kolína i molilsja: »Ašče voz-možno, da mimoidet čaša sija... obače ne jakože Az, no jakože Ty Otče choščeši, da budet...« i kroviju potilsja. O svjata doroha Krov Christova, jaka to bolizň byla, jakij to strach byl tohda v Serdci Isusa, što toto Serdce iz žil vytislo Krov na verch vo vidi potu? I krovavyj pot kapkal na zemľu i Krov Christova orosila zemľu. O jak mo-žem zaviditi toj zemli, na kotoru Krov Christova jak najblahorodnijša nebesna životvorjašča rosa padala... No ne zavid' zemli, za korotkij čas tota sama Najsv. Krov budet tvoim pokormom...

Prichod'at zly ľudi na čeli s Judom, byvšim apo-stolom, prichod'at i choťat Isusa poimati, Juda dast znak cilovanijem... O strašnoje farizejstvo, znakom ľubvi prodavajet svojego Učiteľa... O Isuse, nikohda, nikohda v žizni ne choču byti podobnym k Judi, ne choču Tebe cilovati s hrišnym serdцем, ne choču ani dumati na svjatokradežnoje sv. Pričastije... Naoborot, o Dorohij Isuse, proto idu k sv. Pričastiju, čto-by Tebe čistym serdцем priňati i čistymi ustami pocilovati čim častijše, jbo najlučše prihotovlenije k slidujuščemu sv. Priča-

stiju dnešnoje sv. Pričastije. Idu k Tebi proto, čtoby napraviti hrich Judy . . . Isusa poimajut, vysmijut, provadat ot sudii k sudiju, pluvajut na Nebo, bičujut Jeho, ternem vinčajut . . . O, jaki strašny terpinija! A to vsjo za to, čto by ja mal pravo na nebo, čtoby ja otkuplenyj byl . . . To samoje sv. Tilo, kotoroje za mene bylo bičovanoje, ja prijmu, tolko s tim različijem, čto Tilo Eucharističnogo Isusa uže proslavlennoje, uže ne mozet terpiti . . . O s jakou pobožnostiju maju prihati to Tilo, kotoroje za mene bylo bičovanoje!

Na pleči Christu dajut taželyj krest, a na tom kresti hrichi ciloho svita. Tažkij byl, tak čažkij, čto najmenše tri raz upal, no navirno i bolše raz . . . Moi hrichi zapričinili upadenije Isusa pod krestom . . . Može pravi pro moi hrichi byl tak čažkij, i pro moi hrichi musil upasti . . . O jakij žal' maju vzbuditi v sebi! Jaku žaždu, čtoby dobrym sv. Pričastijem napravil to, čto s hrichami davno isportil. Prichodi Isuse ždet Tebe s ljuboviju tot, za kotoraho Tvoja Krov tekla, ale ne nadarmo. Prichodi, čtoby pociloval ja Tvoje tak pobičovannoje Tilo! Dajut pomočnika Isusu, v osobi Simeona Kyrinejskogo. O šťastlivyj Simeone, čto možeš krest Isusa nesti. No takim šťastlivym možeš i ty byti, vid' Isus každyj deň positil tebe svoim krestom i prosit tebe: Vozmi krest i hrjadi za Mnoju! Isuse pravi za to idu do sv. Pričastija, čtoby ja znal každo denmy kre-

sty nositi, čtoby Ty, o vičnyj primire Krestnosca, naučil mňa terpiti...

Isusa raspnut na kresti... Među nehom i zem. leju visit Isus, probijut Serdce, pomret... i čerez to nas otkupil... O jaka to ljubov! Takoho Spasitel'a mati! Ja mal tam byti pribityj na kresti, bo ja hrišil, a On misto mene terpil... Vozbudi v sebi veliku viru, nadiju, ljubov. Pri sv. Liturgii to samoje dijetsja, čto na kresti bylo, tol'ko bez prolivanja krovi, to značit bez terpinija... pri sv. Liturgii Isus ne terpit... Tot Spasitel', kotoryj za mene terpil, pomer, prichodit v moje serdce!

Jaku nadiju možu mati? Krest znak ljubvi, znak pobidy, znak sily, znak spasenija, i tot Raspjatyj Isus budet v mojem serdci perebyvati... Skol'ko blahodatej, skol'ko sily, skol'ko potichi prineset meni...

S jakoju ljuboviju maju ždati Isusa! Prichodit ko mni, ibo ne chočet to, čtoby ja v žiznennoj borbi sam byl, chočet mni pomoči žiti, pomoči hovoriti, mysliti, viditi, slyšati, molitisja, propovidati, slušati propovid', poslušnym byti, čistym byti. Žaluju snova za svoju cholodnosť, za svoi ošibki, davny hrichi... Upokorjujusja na vid tak velikoj ljubvi Spasitel'a, i na vid moich slabostej.

Spasitel' u meňa.

Blahodarenije. Moj Spasitel' vo mni! Ne otec, ne mati, ne brat, sestra, prijatel' tuzemnyj, ne carj, no

Sam Boh i Spasiteľ! Tct, ktoromu môžu blahodariť za pravo na nebo! Jesli nit Spasiteľa, tohda nit dľa meňa ani neba! Moj Spasiteľ vo mni, bo ľubí mene, prišiel positiť mene. O dorohij Spasiteľu! Čto Tebi skazati, jak Tebe privitati? — Upadu na kolina pered Toboju i skažu, čto mni prijdet na um. Slava Isusu Christu! Preterpivyj za nas strasti Isuse Christe Syne Božij vitaj u mene i pomiluj mňa! Prichodite vsi ľudije i vmisti so mnoju vitajte i voschvaľajte Isusa! »Prijďte, poklonimsja Christu, Spasiteľu našemu!« »Pojte Bohu našemu, pojte, Carevi našemu pojte!« Blahodarju Tebe Isuse Spasiteľu moj, za velikoje otličije, čto Ty prišiel ko mni! Umoľaju Tvoi svjaty Rany, na Serdoi, na rukach, na nohach, na pleču, na cilom Tili! Ciluju ich, i udivľaju Tvoju ľubov k nam!

Pereprošuju Tebe, Isuse, za to, čto ja v žizni tak často zabyvaju veliku blahodat' spasenija, čto zabyvaju na Tvoi rany, a može ješče i hrichom otplačivaju Tebi! — Žertvuju Tebi vsjo, čto maľu, Isuse, vid' i Ty žertvoval pro mene vsjo-vsjo, do poslednoj kap'i Krovi!

No Ty, Isuse, Carj Carei, i proto prošu Tebe, obdaruj mene duševnymi darami! Pripominať mni pered hrichom to, čto jak potilsja Ty za mene krviu! Kohda prichodit na mere iskušenijsje protiv čistoty, pripomni mni bičovanije Tvoje, skľo terpil Ty pro hrichi nečisty... Kohda prichodiat

na mene hrišny, nečisty, sujetny, ščeslavny, hordy dumki, pripomni mni, Isuse, Tvoju ternovu korunu. Kohda ja by duže chotil nad druhimi hospodstvovati, pripomni mni, Isuse, trcst' Tvoju, ktoru na smich dali Tebi do ruki, jako carske žezlo! Pripomni mni, Isuse, Tvoj carskij plašč, kotoryj na smich dali na Tebe, tohda, kohda ja duže mnoho dumaju na svoi odeždy. Kohda mene vyarivajut, prozyvajut, nerozumijut, pust' dumaju na scenu, jaka otbylasja pered Irodом, kotoryj, jak so sumašedšim, narabľal s Toboju... Kehda každydeny kresty mučat mene, da prijdet mni v um Tvoj Krest, Christe! Kohda idu kolo kresta, da ne zebudu na to, čto ja mal visiti na kresti a misto mene Isus visit. Rasprostertymi rukami, jak jesli by chotil obňati cilyj svit... za každyho pomer... i prošusja ot Neho, Isuse. čto chočeš za to vsjo? — Slyšu otvit v duchu: Nič, ditino moja, toľko ľubi mene, daj meni serdce tvoje... A ja? Ja misto ľubvi jošče vsehda hrichami platil... O Isuse, jak haňbľusja! O Isuse, jak žaluju za to! — Ja neslužil Isusu, no zlomu duchu. Zlyj duch za mene ne terpil, ne byl bičovaný, ne proľal ani kapľu krovi... a vsetaki služu jemu svoimi hrichami... Isus vsjo dal pro mene... posledňu kapľu krovi... a vsetaki ne služil ja jemu! Zlyj duch ne chočet mni nič dobroho, naoborot chočet mene zniščiti nenavidit mene, i odno toľko chočet, čtoby ja dostalsja do pekla k neru i na viki chočet mene mučiti.

Značit on najlepšíj moj neprijateľ, a vsetakí tomu najlepšímu neprijateľu o skoľko raz ja služil? Christos chočet mni vsjo dobroje, ľubit mene, najlepším Jeho želanijem jest', čtoby ja v nebi byl, čtoby na viki šťastlivyj, blaženýj byl, značit On jest' moim najlučším Priateľem, a vsetakí, ja Isusu skoľko raz ne služil... O Isuse, Dorohij Spasiteľu moj, pomози mní žalovati, a nikohda bolše ne hřišiti. Ne choču byti, Isuse, neblahodarnym! Ne choču byti bezumnym, ne choču bolše služiti zlomu duchu, no mojemu Spasiteľu! Isuse dažd' mní silnoj viry, kripkoj nadii, bolše ľubvi... Isuse, Ty za mene pomer, ja ne choču, čtoby Tvoja Krov za mene nadarmo izlijalasja, ja choču byti meždú spasennymi... ja znaju, čto i Ty chočeš, ibo na to jes prisel, čto ne chočeš smerti hřišnika, no čtoby pokajalsja i spasen byl. Ty i po zabludšuju ovcu išel, čtoby dostati ju do odnoho stada... ja choču byti vsehda pri Tebi, pri Dobrom Pastyrju...

Prošu Tebe umiloserdisja i nad timi, kotory ješče ne poznajut Tebe, ješče ne poznajut blahodať spasenija! Daj mnohim junošam i divicam monašeskoje missionarskoje, apostolskoje zvanije, ibo žatva velika a dilatelej malo! Smiloserdisja i nad timi christianami, kotory ješče ne suť v odnom stadi, kotory idut za bludami poodinokich jeretikov, schizmatikov... Pomози Sv. Vselenskomu Archijereju, čtoby po voli Tvojej upravľal Cerkoviju. Pomози jepiskopam, čtoby po voli Božijej upravľali

voli Tvojej provadil našu milu Jeparchiju, poblahoslovi rabotu našich svjaščennikov, i vsich svjaščennikov na sviti, čtoby razširjali blahodat' spasenija, čtoby razširjali Carstvo Christa, čtoby čím bolše l'udej byli spaseny... I ja choču po svojim silam, pri svojem zvanii pomahati razširjati Carstvo Christa, pomoži mni, Isuse, čtoby ja stal istinnym apostolom slova, pisma, osobenno čtoby ja apostoloval svojej primirnoj žiznju. Amin.

Idu k Voskressšemu Isusu.

Prihotovlenije. Isuse, jesli ja dumal na Tvoi strasti, na Tvoi težki vremena, to dolžen ja dumati i na radostny dni. I predstavľu sebi, čto ja sehodňa Voskrsšaho Isusa prijmu v serdce moje...

Christos voskres, voistinnu voskres! Choťa jevrei obstaralisja i o takoje, o jakom staraniju v istorii čelovičestva nit primira, imenno postavili storož k hrobu, čtoby »ne mohli Apostoly ukrasti Isusa, a posemu skazut, čto voskres.« No darmo tam byla storož, darmo tam byli veliki kameni, i urjadnymi pečatami zapečatanyj hrob... V nediľu skoro rano, naraz jak jesli by zemľa potraslasja, kameni veliki ot hroba na to otvaľatsja, Isus pobiditeľ smerti stoit v svoim duchovnom Tili, na užas storoži. Storož jak by s uma sošla bižit v horod, i raskažet jevream, čto sja stalo. Jevrei hroši dajut vojakom, čtoby to skazali, čto Apostoly prišli i ukrali Isusa.

Tak dumali, čto dŕa toho, čto hrob poroŕnij i sija pripoviedka doŕ budet. No zabyli to, čto koŕ Isus voskres, to On i ukaŕetsja, a jak to moŕivo, jesli Apostoly mertvoho ukrali, to majet byti mertvyj, a Christos ne mertvyj, On ŕivet. Vid' jeŕŕe 40 dnej na zardi učit, pojavrajetsja raz odnomu, raz druhomu, vsim Apostolam, daŕe i 500 ludej naraz vidat Jeho... Sv. Toma ruku vložil v rebra Jeho, Isus jist s Apostolami, čtoby vinili, čto ŕivet...

I Sej voskressij Pobiditel', kotoryj smertiju smerť poprav i suŕŕim vo hrobich ŕivot daroval... prichodit ko mni, Sije podumati jeŕ duŕe lehkoje, ibo dijsvitel'nost' tut najbliŕŕa. Dijsvitel'no, kohda pričaŕŕajemsja, to vsehda prijmem Tilo i Krov Voskressŕoho, proŕŕavlennoho Isusa. Isus uŕe boŕŕe ne moŕet terpiti. O jaka to radost' pro mene, čto Tot Pobiditel' prichodit ko mni! S je sv. Pričastije pripomnet mni to, čto i ja voskresnu kohda to posli smerti... pripomnet mni to, čto jesli ja na svoje neŕŕasća upel čo hrobu hriŕa, ne smiju tam dolho ostati, ale čim sokrŕe, po moŕnosti totčas maju stati iz toho hriŕa, i duŕu svoju ičistiti, i zas byti v prijatel'stvi s Hospodom Bohom.

O Isuse s jakoju ŕivoju viroju, maju pristupiti k Tebi, s jakoju nađijeju i l'uboviju, kohda istinnyj Pobiditel' smerti prichodit ko mni. O dijsvitel'no jaka to poticha, čto kto jist Tilo Pobiditel'a smerti, tot ne umret to jeŕ: tot budet spasennyj. Praviŕno, ibo Voskressij Isus jeŕ ŕivot i voskresenije! ŕa-

jeparchijami. Pomoži našemu Vladyki, čtoby po-
luju za to, čto ja ne staralsja vsehda tak žiti, čtoby
moje voskresenije posli smerti bylo slavnoje, a
pered smertiju, čtoby čim ranše stati iz hricha.
Obiščaju, čto v tom otnošenii napravlusja.

Voskressij Kripkij Isuse, potrjasi so mnoju, čto-
by i ja voskres duchovno, daj mni sily, čtoby i ja
pereterpil vsi kresty, ibo posli nich prichodit vos-
kresenije. Amiin.

Voskressij Isus vo mni. Blahodarenije.

Vozdychanija. »Nebesa ubo dostojno da vesel'at-
sja, zemlja že da radujetsja, da prazdnujet že mir
vidimyj že vesj i nevidimyj, Christos bo vosta, ve-
selije v.čnoje!« »Voskres Isus ot hroba, jakože pro-
reče dada nam život vičnyj i veliju milost'...«
»Christos voskres! Voistinnu voskres!«

Vitaj voskressij Isuse moj! Ėakuju Tebi za Tvoju
smischoditelnost', čto Ty hotovyj vsehda positiť
Tvojego raba. Vižu Tebe proslavlennoho, v duchov-
nom Tili, pered kotorym uže nit prepjatstvija, uže
možeš perejti i čerez stinu, čerez dveri... Vižu
Tvoi proslavlennyy rany, kotry teper tak sijajut jak
rubin, jak dorohy kameni... Ėozvol' mni ich
pocilovati, ibo sii rany pro mene byli sdilany...
Dotknusja Sv. Ran Tvoich i skažu: »Hospod' moj
i Boh moj!« O Isuse, pomoži mni, čtoby ja zažilsja
do tojny Tvojego Voskresenija... Ty častijše pro-

rokoval svoje Voskresenije, no Apostoly zabyli o tom, dľa nich ne bylo nijakoj nadii posli smerti Tvojej. Odinoko Bohorodica mala nadii, čo voskresnet Isus. Neprijateli ne mali nadii no radše bojal'sja toho, čtoby daľakuju lestiju ne rozyšlosja, čo Isus voskres. Dobri pamjatali na Tvoje proročestvo i proto postavili kustodiju. Ach jaku radosť mali dobry ženy, Apostoly, kohda doznal'sja, čo Ty Isuse pobidil, no naoborot, jakij strašnyj strach i smutok mali neprijatelije Tvoi! Čto sdilajem, čo sdilajem, to byli postojanny predmety ich soviščanija. Budem prenaslidovali! To začali jevreji, prodolžali rimľane, a uže skoro dva tysjač hoda sija metoda postojanno praktizujetsja. Niščiti, vybiti christian, a počemu? Ibo napominajet christianstvo na to čtoby počitali načalstvo, a to ľuďam ne ľubitsja. Prikazujet molitisja, sv. Liturgiju sluchati, a to ne po vkusu mnohim. Zakazuje nečistoty, krađeži, nepravdy itd. to vsjo ne po vkusu mnohich.

Voskressij Isuse, čo maju naučitsja ješče ot Tebe?

To, čo i ja voskresnu kohda-to posli smerti. Ne znaju kohda, no pevno, čo voskresnu! Ne znaju tože, jak voskresnu, voskresnu-li na život vičnyj, ili na vičnoje prokľatije? To neznaju, ale možu zakľučati iz svojej žizni... Jesli bolše starajusja o dušu, jak o tilo, to voskresenije budet slavnoje, kripkaja čistaja duša osijajet i tilo, kotoroje može umučennoje bylo, naoborot, jesli ja bolše staraju-

sja o tilo, jak o dušu, to vypaščennoje tilo zadavit dijaatel'nost' duši, ne dozvolit dychati duši, duša budet jak splisnita, i to vlijajet i na tilo, i proto i tilo budet jek splisnitoje. Na skol'ko sud v pervych byl na dušu, a duša svoju dolžnost' ne ispolnila, proto duša uže posli smerti sejčas otsuždena byla. Tilo tol'ko pridajetsja k nej, čtoby i ono terpilo, ibo v pervych ono majet terpiti, ibo ono je pričinoju neščasťa duši... Jak ja stoju? Jak starajusja o dušu? a o tilo?

Isuse žaluju, čto ja tol'ko raz tilesnyj byl a ne duchovnyj, žaluju za obžyrstvo, za nepoderžanie postov, žaluju za to, čto skoro nikohda ne upražňalsja v samootrečenijach... »Nevozderžanija radi v ad vselichsja...« tak maľusja pri večerni na stichirach v časoslovi. Dobri to pripominati sebi častijše...

Nadijusja Isuse, čto jesli často i dostojno pričasčajusja, to ja i slavno voskresnu, ibo Ty sam skazal: »Jadyj chlib sej živ budet vo viki« (Io. 6, 58).

O Isuse, jak Ty čuvstvuješsja vo mni? Tvoje Tilo jest' proslavlennnoje a moje tilo perepoľnennoje tol'kimi ošibkami! Skaži, Isuse, ne horše čuvstvuješsja vo mni jak v jasľach?... Ja nadijusja, čto nit, ibo starajusja, čtoby ľuboviju, teplotuju serdca umol'al Tebe... Pomoži mni, čtoby ja vse voskresšij byl, čtoby ja nikohda ne spal snom hricha, pomoži voskresiti mnohich, kotory jak živы trupy cho-

d'at po sviti, kotory v sestojanii težkoho hricha žijut. O Isuse smilosemdisja nad nimi, čtoby pokajalisja i tože slavnostno voskresli... Isuse blahoslovi mene, tak jak často blahoslovil Ty posli voskresenija svoich prijatelej! Isuse ne ostavi mene nikohda, vsehda choču s Toboju byti v najlučšim prijatel'stvi, ibo choču voskresnuti na život vičnyj. Amiň.

Isus Voznesysja na nebo budet moim Hostem.

Prihotovenije. Posli sorok dnej Isus pripravil svoich najbližšich, to jest Mater svoju i Apostolov, poblahoslovil ich i voznessja na nebo. Kohda išel vse vyšše-vyšše, to vse bolše i bolše vičil iz toj zurli, po kotoroj On chodil, na kotoroj On rabotal. Každoje misto pripominalo Isusu dejakoje sobytije. Jordan, tut krestilsja, ozero Genezaretskoje..., o skolko raz propovidal iz korabl'a, Viflejem..., rodilsja, Nazaret..., robota, hora Olivetska..., krvju potilsja, Golgota..., smert Jeho, različny sela... čuda robil, učil, ličil. Kuda neposmotril Jeho pamjat' povsjudu liše dobre pripominala Jemu. Ne bylo ani odnogo mista, kotore by o hrichi, o zlom pripominalo, ibo Isus nikohda v žizni ni najmenšoje zlo, ni najmenšoje nesoveršenstvo ne sdilal. Konečno zakryla Isusa chmara. Apostoly bolše Jeho ne vidili, i Isus čudesnym spesebom

vstupil vo vičnoje svoje Carstvo, hdi najbolšuju slavoju vitali Carja-Carej, Pobiditeľa nad smertiju.

Apostoly smotrili za Isusom ješče, no tohda prišel Anhel i to skazal im: Mužije galilejstii, čto stoite smotrjašče na nebo. Isus prijet ješče raz so slavoju, idite v robotu, jaku Vam opredilil Isus.

Isuse proslavlennyj, Nebesnyj, Ty voznessja na nebo a na slova svjaščennika Ty snova zišol iz neba na prestol i zolotoju ložičkoju pod vidom maloho kusnika chliba prichodiš ko mni, čtoby jes byl moim Hostem...

O vitaj nebesnyj Hoste! Blakuju Tebi za prišestvije iz vičnoj slavy! O Isuse, ja starajusja prihotoviti Tebi dostojnoje obitališče, no prošu Tebe, pomoži mni Sam. Dogolni to, čto ja ne moh sdilati, čtoby moje serdce čim čistijše bylo, čtoby čim lučše bylo prepolnennoje ljuboviju... Sdilaj sebi obitališče, čtoby choťa nemnoho podobne bylo k nebu, čtoby Ty dobri čuvstvovalsja... Podvihni meňa, čtoby ja s živoju viroju, nedijeju i ljuboviju znal privitati Tebe...

Prichodi, Isuse, prichodi, ibo mni nužno často podumati na nebo, a na to Ty mňa naučiš, Voznesysjsja Isuse!

Prichodi, Isuse, ibo moj deň tol'ko tohda budet Sčastlivyj, jesli Ty v moje serdce zavitaješ. Bez Tebe odin deň, to stračennyj deň... O daj mni tu blahodať, čtoby ja vse moh dostojno pričastisja.

žaluju za vsi hrichi, kotorymi ja Tebe oskorbil, obiščaju rišitel'noje polučšenije.

Ždu Tebe, ždu Tebe, Isuse, prichodi ko mni, ibo choču byti kohda to v nebi. Amiin.

Nebesnyj Host' u meňa.

(Blahcdarenije.)

»Voznesisja na nebesa, Bože, i po vsej zemli slava Tvoja.« Vitaj v serdci mojem Nebesnyj Hoste! Ďakuju Tebi, što Ty udostoil mene, čtoby ja moh byti Tvoim hostitelem ... Pereprošaju Tebe Isuse, žaluju za vsi hrichi svoi. Ne nadarmo často prošu, Isuse, ot Tebe otpuščenije, no ja znaju iz svitskoj žizni, što jesli bolše raz pereprošaju za oskorblenije, iz toho tot kto oskorblennyj byl vidit, što na skoľko bolit mene to, što ja jeho oskorbil. Jemu to pri-jatno viditi, i tim pače otpustit ... Podobno dumaju ja, što i Tebi, Isuse, priyatno slyšati moj žal', ibo iz toho vidiš, jak mene to bolit, što ja kohda to oskorbil Tebe ...

Isuse, prošu ot Tebe, prošu, nauči mene, jake poučenije možu mati iz Tvojeho Voznesenija na nebo? ... Isus učil: Sliši, ditino moja: Pervoj važ-noj naukoj jest' to, što Ja proto išel v nebo, čtoby tebi i vsim, kotory udostojatsja toho, prihotovil misto v nebi, bo znaj, ditino moja, što ty dľa neba sotvorena. Jesli tuda ne dostanešsja, tohda nadar-mo ty žila, tohda darmo mal ty Synu moj vysoki

urjady, krásivý tituly, veliki bohatsvta, to vsjo darremnoje, to nič ne pomožet.

Ne zabud', ditino, čto ty pro nebo sotvorena! Smotri i tvoja postava jest sovsim inša, jak postava skota. Skot holovoju smotrit do zemli, ibo cil' skota jest' zemlja, čelovik stoit prosto, holovoju smotrit k nebu, ibo čelovik sotvorenyj pro nebo, cil' čelovika jest' nebo.

Čtoby tam dostatisja, ty dolžen častijše dumati na nebo, rabotati pro nebo, borotisja pro nebo... Ty dolžen synu hl'adati nebesny a ne tuzemny radosti.. Čtoby ty mal mnoho skarbov na druhij svit, naučisja vsjo pro Boha robiti... Rano jak staneš, skaži: vsjo, čto sehodna budu činiti, naj budet na slavu Hospoda Boha, i tohda tak budeš staratisja žiti, čtoby lem dobre robil, ibo hrich ne možet byti na slavu Boha. No čtoby to čislilosja tebi pro vičnosť, ty dolžen byti bez t'žkoho hricha (v blahodati osvjaščajuščoj). Nikoli, ne možet byti zasluha, jesli t'žkij hrich na sovisti. Choť by milliony daval ktoto na cerkvi, jesli pri tom v t'žkom hrichu nachoditsja, toty milliony ne začisl'atsja pro vičnosť, v najlučšem slučaji možet prihotoviti dorohu k tomu, čtoby tot čelovik pokajalsja i tak posemu byl milym pered Hospodom Bohom. Zapamjataj sebi i to, čto dobry dila, kotory ty robil v t'žkim hrichu, nikoli ne budut zaslužny. Dobry dila, kotory ty robil v blahodati osvjaščajuščoj, jesli by slučajno čerez hrich stratili, svoju zasluhu, ale sej-

čas pri pokajanji toti dila znova vzrodatjsja, ibo oni ne byli mertvy toľko umertvleny, a dila v hrichu sdilany to mertvy, nikohda ne vzrodatjsja! Čtoby jes čim bolše zasluh mal, žij tak, čtoby ty vse byl bez težkoho hricha! Jesli slučajno ty nesčas'nyj byl i težko jes sohrišil, to sejčas žaluj iz ľubvi k Bohu: Skaži iz serdca, čto žaluješ zato, čto jes Hospoda Boha obrazil, i čto bolše ne chočeš Hospoda Boha obraziti, i podľa možnosti čim skorše vyspovüdaješjsja. Jesli to iz serdca skazal ty, hrichi odpustatsja. ty snova ditinoju neba staneš. Naskol'ko ne znaješ, kohda mozet prijiti končina, smert každyj deň žaluj i bolše raz za hrichi... Osobenno jesli ty v nesčasitii, to ty dolžen sejčas vzbuditi soveršennyj žal'...

Jesli tak budeš žiti, tohda ždet tebe nebo...

Žij tak, čto jesli budeš na smertelnoj posteli, a podumaješ na toti mista, hdi ty chodil, robil, jesli podumaješ na osoby, s kotorymi ty stričalsja, čtoby vsja tebi pripominalo to, čto pri voznesenii pripominalo mni každoje misto, každe dilo to, čto povsju du dobre robil. Žij s toľko dumkoju, čto za vsjo nužno budet otvičati, tohda budeš sovistnijšij... — Dakuju, Isuse, za nauku, choču razumnijše žiti, jak do teper žil... choču žiti pro nebo, ibo ja Pro Boha sotvorenyj a Boha toľko v nebi možu uviditi, budu chranitisja hricha, a jesli upadu do chricha, sejčas budu žalovati... budu hľadati duševny, nebesny naslaždenija a ne tělesny radosti. Budu rabotati, bo

Anhel napomnul Apostolov, čtoby ne stojali, ale rabotati!

Poblahoslovi mene Isuse, tak jak jes blahoslovił Apostolov, kohda vozmosilsja jesi na nebo . . . Blahoslovi i mene, ibo nuždajusja v Tvojej pomošči, ibo tež Božoj blahodati nit spasenija. Daj mni potrebnj blahodati, ibo ja choču byti spasennyj. Žaluju, čto ja často zabyl o nebi a žil liše pro zemľu. Ot seho sv. Pričastija choču obnovitisja i v tom otnošenii. Blahoslovi mene. Amiin.

Ždu svojeho Sudiju . . .

Prihotovlenije. Jesli podumaju na poslidnyj sud, to strach napomnit serdce moje. Pravom, ibo tohda pojavitsja vo slavi strašnyj Sudija . . . Jak to bučet sej sud perevedenyj? Na konci svita vostrubjat truby anhelški i vsi ľudi ot Adama počinavše do poslidnoho čelovika, jakij budet žiti na sviti, voskresnut . . . Choť by ich tila byli spaleny, do vody brošeny, diki zvirij zožerli, to nič ne škodit, Hospod' Boh, kotoryj znal sotvoriti čelovika bez byvšoj živoj materii, to dl'a Neho — čelovičeski skazano ješče lehše voskresiti, snova sotvoriti čelovika iz materii, kotora byla kohda to živa. Liše nužno posberati vsi časti tila (atomy) každyho čelovika, a to Hospodu Bohu ne t'ážko. Znajem iz nauk, čto na sviti nič ne poterjajetsja, tol'ko inyj vid dostanet, ale vsjo najdetsja kohda to, vpročem u Hospoda

Boha nič ne jest' nevozmožnoje, čto ne protivitsja Jeho soveršenstvu. I prijdut vsi l'udi na sud . . . Roz. dileny budut, odny na pravici, druhi na livici. Tim, kotory budut na pravici skažet: »Prijdite blahoslovenni Otca Mojeho (Maft. 25, 34) tim, kotory budut na livici, skažet »Idite ot Mene prokľatii v ohoň vičnyj (Mft. 25, 41), i každyj jasno budet, čto sud spravedlivyj, ibo v knihi životnoj každyj uvidit svoju storonku, vsjo zapisano. Nič ne straitsja, ani odna dumka, ani odno slovo za každy skazannoje slovo budem suždeny . . .

Ach jak strašne to budet! A Tot Spravedlivyj, Strašnyj Sudija, teper vo vidi Najsv. Eucharistii prichodit ko mni! Ach vičnyj Sudija, jakij Ty dobrotlivyj, čto Ty prichodiš k Tomu, ktoroho budeš kohda-to suditi . . . Každyj čelovik chočet čto-to dostihnuti, hľadajet pomoč, hľadajet chodatajcov, hľadajet protekciju . . . U Vičného Sudii ne budet protekcii posli smerti . . . tohda toľko spravedlivost' budet, miloserdije uže ne majet mista. Miloserdije je pro dočasnuju žizň. Nakol'ko teper my ješče v dočasnoj žizni, ja tišusja, čto možu stričatisja so Sudijem moim. V pervych to choču, čtoby mňa poznal. Čtoby priznal mňa za svojeho prijateľa. Daľše to mňa potišajet, čto Isus napered skazal, čto kto jist Tilo i pije Krov Isusa, ne umret (na viki) no živ budet . . . Značit sv. Pričastije najlučšij zaloh pro dobryj sud . . . Vičnyj Sudija ne možet protivoričiti seb. To čto skazal v žizni na

zemli, budet dijestvitel'noje i vo vičnosti. Ach s jakim odusevlenijem ždu za Svojim Sudijem, ito moj interes, čtoby ja so Sud jem v dobrom otnošenii byl.

Ždu Tebe, Isuse s viroju, nadijeju, ŕuboviju, no i s žalem, čto ja kohda to smil oskornuti i ono, v rukach kotoroho nachoditsja moja vična sudba. O ja bezumnyj! zaluju za to, Isuse! Prichodi, prichodi, ždet tebe duša, kotora uže navsehda chočet byti s Toboju v dobrom prijatel'stvi. Ale jak ja smiju k Tebi pristupiti? Ty mňa osmiľaješ, ibo Ty skazal: prijmite jadite Sije jest' Tilo moje, ja idu ibo Ty zoveš. Prichodi, Isuse, čtoby my zavjazali vičnyj sojuz. Am ň.

Rozhovor s Vičnym Sudijem.

(Blahodarenije.)

Blahodarju Tebe, Isuse! Blahodarju, čto Ty prišel v moj dom, v moje serdce. Ach jaka to strana a razóm i mila dumka. Tot, kotoryj budet kohda to suditi mene, v rukach kotoroho moja vična sudba, teper moim Hostem. Ach, Isuse, využiju situaciju. Ja dolžen sebi zabespečiti tak j sud, čtoby ja na viki s Toboju byl. Isuse, nauči mňa, jak maju žiti, čtoby na viki šťastliv byl, čtoby sud dobryj byl pro mene... Čitaj, ditino, sv. Pisanije, tam jasno napišano, čto počemu budut spaseny sii, kotory na pravoj storoni... — Skažu im jak Sudija: ibo »Vzal-

kach (holodnyj byl) i daste mni jisti, vozžadachsja
 (žaždal) i napojiste Mňa, stranen 'bych '(podorož-
 nyj) i vvedoste Mene, nah (holyj) i odijaste Mňa,
 bolen, positiste Mene, i td... (Maft. 25, 35).
 Sii s udivlenijem sprosjať: »Hospodi, kohda Ta
 vidichom alčušča... žaždušča?« Tohda jasno ska-
 žu im: »poneže sotvoriste edinomu sich bratij mo-
 ich menšich, Mni sotvoriste« (Maft. 25, 40). Na
 oborot tich, kotory na livoj storoni, proto pošľu
 v prok'latije, ibo to vsjo nesdilali—Tut maješ, ditino,
 uslovija ščaslivoaho suda. Kto ľubit Boha, tot budet
 ľubiti i bližňoho, a kto ľubit Boha i bližňoho, tot
 ispolnil holovnyj zakon, a v pravdi zaderžal vsi
 desjať Zapovidi, i proto spasennyj budet. Boha
 dolžny ľubiti pro Boha, a bližňaho tože pro Boha,
 ibo liš to jest' istinnaja ľubov bližňaho... Jesli
 budeš ľubiti Boha, budeš v nem viriti, ne budeš
 ľajati, budeš molitisja, v cerkov choditi. Jesli bu-
 deš ľubiti bližňaho, to pevno, čto budeš ľubiti naj-
 bližšaho bližňaho otca-mater, ne budeš bližňaho ni
 na tili, ni na duši ubivati, ne budeš ni sebja ni dru-
 hich do nečistot zvadžati, ne porušiš druhoho ma-
 jetok, ani česť... Kto ľubit Boha, tot posluhajte
 i Cerkov Božiju, i tak poderžit i zapovidi cerkovny,
 a kto to vsjo poderžit, spasennyj budet...

Ditino moja sdilaj vsjo možne, čto by sebi za-
 bezpečiti spasenije, ibo ne jedno to, na viki byti
 spasennym, ili na viki byti prok'latym.

— Blahodarju, Isuse, za nauku. Viruju každoje

slovo Tvoje, nadějúsja, čto jesti to poderžu, budu spasenyj, ibo to Ty skazal. Obnověusja v řubvi k Bohu i k bližnemu, ibo to holovna zapovid'. Žaluju za doteperešnij nerozumnyj život.

Prošu Tebe, Isuse, daj mni potrebný blahodati, čtoby ja tak žil, čtoby Ty, jak moj dobryj znakomyj, čerez sv. Příkladíe s radostiju prizval mňa k Sebi, čtoby ja moh na viki s Toboju radovatisja. Amín.

Prošeniye ot Isusa

Posli sv. Příkladíe).

Hospodi ne liši mene nebesnych Tvoich blah! Hospodi izbavi mňa věčnych muk! Hospodi umom li, ili pomyšlenijem, slovom ili dilom sohrišich, prosti mňa! Hospodi izbavi mňa ot vsjakaho nevidimíja (neznanija) ili zabveníja (zabytíja) i malodušíja, i okamenennaho nečuvstvíja. Hospodi izbavi mňa ot vsjakaho iskušeníja! Hospodi prosviti moje serdce, ježe pomrači lukavoje pochotiníje! Hospodi az (ja) jako čelovík sohrišich, Ty že, jako Boh ščedr, pomiluj mňa, viđa nemošč duši mojeja! Hospodi, posli blahodat' Tvoju v pomošč mni, da proslavíu imja Tvoje svjatoje! Hospodi Isuse Christe, napiši mňa raba Tvojeho v knizi životnij, i daruj mni konec blahij (dobryj). Hospodi Bože moj, ašče i ničtože blaho sotvorich pred Toboju, no dažd' mni po blahodati Tvojej položiti načalo bla-

hoje. Hospodi okropi v serdci mojem rosu blahodat
Tvojeja. Hospodi nebese i zemli, pomjani mňa
hrišneho raba Tvojeho, studnaho (haňblivaho)
i nečistaho v Carstvii Tvojem. Amiň.

Hospodi, v pokajanii prijmi mňa! Hospodi, ne
ostavi mene! Hospodi, ne vvedi mene v napast'
(v iskušenie)! Hospodi, dažd' mni mysl' blahu!
Hospodi, dažd' mni slezy i pamjat' smertnuju
i umilenije! Hospodi dažd' mni pomysl' ispovidanija
hrichov moich! Hospodi, dažd' mni smirenije, cilo-
mudrije i poslušanie! Hospodi, dažd' mni terpinije,
velikodušije i krotost'! Hospodi, vseli (zasadi)
v mňa koreň blahich, i strach Tvoj v serdce moje!
Hospodi, spodobi mňa ľubiti Ťa ot vseja duši mo-
jeja pomyslenija i tvoriti vo vsem voľu Tvoju!
Hospodi, pokryj mňa ot čelovik nepravednych i bi-
sóc (zlych duchov) i strastej i ot vsjakija inija
nepodobnyja vešč. Hospodi, visi (znaješ) jako tvo-
riši, jakože Ty voliši, da budet voľa Tvoja, i v mni
hrišnom, jako blahosloven jesi vo viki. Amiň. (Ča-
saslov).

Ot povitrija hlada ohňa i vojny izbavi nas, Ho-
spodi! Ot nahlyja i nespodivannyja smerti sochrani
nas, Hospodi! My hrišnii Tebe Boha prosim, uslyši
nas Hospodi, prosti nam Hospodi, pomiluj na's Ho-
spodi! O Isuse! O Isuse! O Isuse Syne Boha Vyš-
ňaho, umiloserdisja nad nami! Spasi ľudi Tvoja,
Hospodi, i blahoslovi dostojanie (naslidstvo)
Tvoje! (Časoslov).

Molieva pered Raspjatiem.

Se az, o blahij i slad-
čajšij Isuse, pred licem
Tvoim kolina moja pre-
kloňaju i s veličajšim
userdijem duši mojeja
prošu Ťa i umoljaju, da
blahovoliši zapečatiti v
cerdci mojem živyja čuv-
stva viry, nadeždy i ľub-
ve, takže istinnoje o hri-
sich sokrušeniye i krip-
čajšeje izvoleniye ispra-
vitisja-vnehda so umole-
nijem veliim i skorbiju
pjať jazv Tvoich pomy-
šľaju, sozercaja očesy

moimi, jaže povidal o Tebi, o Blahij Isuse, prorok
David, vlahaja vo ustni Tvoi »probodoša ruci moi
i nozi moi, izčetoša vsja kosti moja«.

Polnyj otpust polučat sii, kotory posli sv. Pri-
častija pered obrazom Raspjatoho Christa pomo-
ľatsja i choťa 1 Otče naš 1 Bohorodice Divo i 1 Sla-
va Otcu pomol'atsja na namirenije Sv. Otcu. (Přp
IX, 31. XII. 1853).

Molitva k Christu Carju:

Hospodi Isuse Christe, ispoviduju, jako Ty jesi Carj vsej vselennoj. Vsja sozdannaja Tvoja suť, soveršaj na mni voľu Tvoju svjatuju. Obnovľujušče obiščanja sv. Kreščenija, otrycajusja satany i vseja hordosti i vsich dijaniij jeho, i obiščaju žizň provaditi v sobľudenii zapovidej Tvoich. V pervych že obiščaju poeliku mi vozmožno budet, k pobidi zakona Božija i Cerkvi Tvojeja svjatyja posobstvo vati. Božestvennoje Serdce Isusovo, prinošu Ti v žertvu svja ubohaja dšla moja s tim namirenijem, da vsja serdca ispovidat carstvo Tvoje svjatoje a mir Tvoj da obladajet ot konec do donec vselennyja. Amiň.

(Polnyj otpust raz na deň pod obyknovennymi uslovijami). Sv. Penit. Apost. 21. II. 1923.

Molitva sv. Ignatija.

Duše Christova, osvjati mňa. Tilo Christovo, spasi mňa. Krove Christova, napoj mňa. Vodo ot rebra Christova, omyj mňa. Strasti Christovy, ukripite mňa! O Blahij Isuse, uslyši mňa. V jazvach Tvoich svjatyh sobľudi mňa. Ne dažd' mni razlučitisja ot Tebja! Ot vraha lstivaho izbavi mňa. V čas smerti mojeja prizovi mňa! I povelj mni priiti k Tebi, da so vsimi svjatymi slavľu Ťa v bezko-nečnyja viki. Amiň.

(Posli sv. Pričastija otpust 7 lit i 7 četyredesjatnic. Raz v misjac polnyj otpust. Sv. Kongr. otpustov 9. I. 1854).

Molitva v hodinu smerti:

Hospodi Bože moj, se az dnes uže prijemŕu vsjakuju smert', juže mi poslati izvoliši so vsimi jeja skorbmi, stradanii i bolizŕmŕ, v poslušanii i hotovosti.

(Otpust 7 lit. V čas smertnyj polnyj otpust, jesli kto to choŕa raz v žizni skazal, pod uslovijami obyčajnymi: To jest' spovid', sv. pričastije, otdanijesja do voli Božej ochoten priŕnati iz ruk Božich vsjakoho roda smert'. Sv. Penit. Ap. 18. III. 1932).

Molitva po liturgizacii.

O sladčajšij Hospodi Isuse Christe, priližno moŕu ŕa, budi stradanije Tvoje mni v silu, jaže ukripit, pokryjet i sochranit mŕna: jazvy Tvoi da mni budut v pišču i pitije, jaže upitajut, napojat i usloďat mŕna: okroplenije Krove Tvojeja da budet mni vo ostavlenije vsich ŕrichov moich, smert' Tvoja da budet mni v žizŕ nestarijemuju, Krest Tvoj v neuvjadajemuju slavu, vsja že sija da budut serdcu mojemu v nasyščenije, likovanije, zdravije i sladost', iže živeši i carstvuješi vo viki vikov. Amiŕ.

(Otpust 3 litnyj. Jerei posli liturgizanija siju molitvu kŕačuči pobožno pomolivšisja polučat otpu-

ščenije provin, nedostatkov, razsijannostej, jaki v liturgizanii iz čelovičeskoj slabosti sdilali.)

Pisň Blahodarstvennaja Sv. Ambrozija!

(Podchod'ašči dumki posli sv. Pričastija.)

Tebe Boha chvalim, Tebe Hospoda ispovidujem. Tebe previčnaho Otca, vsja zemlja veličajet, Tebi vsi Anhely, Tebi nebesa i vsja Sily, Tebi Cheruvimy i Serfimy neprestannymi hlasi vzyvajut: Svjat, Svjat, Svjat, Hospod' Savaot, polny suť nebesa i zemlja veličistva slavy Tvojeja.

Tebe preslavnyj apostolskij lik, Tebe Proročeskoje chvalebnoje čislo. Tebe chvalit presvitloje Mučeničeskoje voinstvo, Tebe pe vsej vselennij ispovidujet Svjataja Cerkov. Otca nepostižimaho veličestva, poklaňajemaho Tvojeho istinnoho i jedinorodnoho Syna, i Svjataho Utišitel'a Ducha Ty Carj slavy, Christe, Ty Otca prismošuščnyj Syn jesi.

Ty ko izbavleniju prijemlja čelovika, ne vozhnušalsja jesi Divičeskaho čreva. Ty odoliv smerti žalo, otverzl jesi virujuščim Carstvo nebesnoje. Ty odesnuju Boha sidiši v slavi Otčej, Sudija virišisja prijeti. Tebe ubo prošim, pomozi rabom, Tvoim, ichže čestnoju Kroviju iskupil jesi.

I spodobi so Svjatymi Tvoimi vo vičnij slavi Tvoej carstvovati.

Eucharističnyj Isuse, Carstvuj nad nami! My Tvoi, Ty naš!